

అపరాధ పరిశోధన

రూ. 7.50

జులై '88

స్పెషల్

175

BLANK PAGE

అవరాధపరిశోధన అనుబంధం—175

మౌఢ్యమవలంబి

(మీ కోసం "అవరాధ పరిశోధన" అందజేస్తున్న
మీరు మెచ్చే క్రైమ్ నవలలు)

వీలునామా

రచన: వసుంధర

ఆద్ధం తిరగని కథ

రచన: వి. యస్. రావ్

టెర్రిజం

రచన: బొమ్మిడి అచ్చారావు

అపరాధ పరిశోధన సర్వమెంట్ —175

జూలై, 1988

కల: రు. 7-50

ఏడాది చందా: 90 రూపాయలు

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:

శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

సంపాదక కర్త:

వి. వి. మోహనావ్

బొమ్మిడి అచ్చారావు

వి. యస్ రావ్

సుంకరి రాంప్రసాద్

విద్వాన్ పీలాదేవి

కార్యాలయం:

అపరాధ పరిశోధన కార్యాలయం

నారాయణగూడ, హైదరాబాద్-29

ఫోన్-64848

కుడ్రెణ :

క్రాంతి ప్రెస్,

2, ఫ్రాన్సిస్ కోశ్, స్క్రీప్ మద్రాసు-1.

వీలునామా

వసుందర

అతడు పేకిలు దిగి స్టాండువేసి తాళంకూడా వేసి ఎదురుగా ఉన్న మేడికల్ షాపులోకి వెళ్ళి—“అల్ట్రా మెసిన్ టాల్లెట్టు కావాలి” అన్నాడు.

దుకాణంవాడు ఆశ్చర్యంగా—“దేనికి?” అన్నాడు.

“తలనొప్పికి” అన్నాడతడు.

“డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ ఉందా?”

“అస్సో, అనాసిన్, సారివన్లకు డాక్టర్ సర్టిఫికేట్లు అవసరమండదు, అలాగే అల్ట్రా మెసిన్ కి కూడా.”

దుకాణంవాడు నెమ్మదిగా—“మీరెదుగుతున్నది అల్ట్రా మెసిన్ - చీకె గురించేకదా” అన్నాడు.

“అవును”.

“ఆ టాల్లెట్టు గురించి మీరు చెప్పింది నెలరోజుల క్రితంవరకూ నిజం. ఇప్పుడు వాటిని డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ మీద తప్ప అమ్మడంలేదు”

“ఎందుకని?”

“కారణం తెలియదు, కంపెనీనుంచి ప్రిట్ ఇన్ స్ట్రక్షన్స్ వచ్చాయి”

“చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది” అన్నాడతడు.

“డాక్టర్స్ ప్రెస్క్రిప్షన్ గురించిన ఇబ్బందివల్ల ఇప్పుడెవరూ తలనొప్పికి ఆల్ట్రామెసిన్ వాడడంలేదు, మీకు మరో కొత్తమందు నూచించేదా?”

అతడు నిట్టూర్చి—“మా అమ్మకు పదేళ్ళనుంచి కోణా తలనొప్పి వస్తోంది, ఎన్నిమందులు వాడినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. ఏడాదనుంచి ఆల్ట్రామెసిన్ వాడుతోంది, ఒకరోజు పూటకొకటి చొప్పున మూడు టాబ్లెట్సు తీసుకుందంటే చాలు - వారంరోజులపాటు ఏ బాధా ఉండదు. రెండు నెలలుగా నేనీ ఊళ్ళోలేను, నెల్లొళ్ళనుంచి అమ్మకు మందులేదు”.

“డాక్టరుచేత ప్రెస్క్రిప్షన్ వ్రాయించుకు రండి.”

“డాక్టరుకు తెలుసు, అమ్మ కామందు తప్ప పనిచేయదని! అయినా ఆయన ప్రెస్క్రిప్షన్ ఇవ్వడంలేదు.”

దుకాణంవాడు నిట్టూర్చి—“త్వరలోనే ఆల్ట్రామెసిన్ బీజెని మార్కెట్ నుంచి ఉపసంహరించుకుంటారని విన్నాను” అన్నాడు.

“ఎందుకని? మందు చాలా పాపులరయిందిగా?”

“కారణం తెలియదు”

అతడు స్వరం తగ్గించి—“పీజ్ - ఎలాగైనా మీరా టాబ్లెట్సు నాకివ్వాలి. నేను మా అమ్మ బాధ చూడలేక పోతున్నాను” అన్నాడు.

“ఎలాగూ మందు బజార్లోంచి విత్ డ్రా అయిపోతుంది. దీనికి ఎరో ఆల్టర్నెటివ్ చూసుకోవడం ఇప్పుట్లో మిగతా మంచిది.”

“అది సరే - ప్రస్తుతం అమ్మక అర్థంబో రింక్ కావాలి.”

“సారీ - నేను రిస్కు తీసుకోలేను”

“బ్లీజ్ - ఎక్కువ డబ్బిస్తాను.”

దుకాణంవాడు చురుగ్గా అరడినంక చూసి -
“ఎంతెక్కువిస్తారు?” అన్నాడు.

అల్ట్రామెనిన్ బాబెల్ ఇగజైఅయిదు పైసలు, అరడి క్లావలసిన బాబెల్లు పన్నెండు, పన్నెండింటికీ మొత్తం మూడురూపాయ లవుతుంది. అరడు మొదట ఆరు రూపాయలన్నాడు, తర్వాత పది అన్నాడు.

“ఇందులో నాకు చాలా రిస్కుంది, ఒకోసారి దుకాణం లైసెన్స్ రద్దయిపోతుం దిలాంటిపనులు చేయడం వల్ల....” అన్నాడతడు.

“కానీ పదిరూపాయలే చాలా ఎక్కువ.”

“కాదు, యాబైరూపాయ లిస్తారా?”

“యాబైరూపాయలే ” అతడు నోరావలించాడు.

“అసలు వందదుగుదా మనుకున్నాను. కానీ మీ ముఖం చూస్తే జాలేసింది, రల్లి ఆరోగ్యంతోసం కలవర పడుతున్న వారి నెక్కువ బాధ పెట్టకూడదనిపించింది, అందుకే సగానికి సగం కన్సేషన్”

“యాబైరూపాయలిస్తే—మీ రిస్కేలా పోతుంది?”

దుకాణంవాడు నవ్వి తోయకున్నాడు.

“ఆ మందిప్పటికే అన్ని దుకాణాల్లోనూ విక్రదా అయిపోయింది. మీదగ్గిర తప్పు ఇంకెక్కడా లేను, అందుకే మీరు అవకాశం వినియోగించుకుని లాభం చేసు కోవాలనుకుంటున్నారు. ఇది చాలా దారుణం”.

“శంపెనీ విక్రదా చేస్తున్న నుందును కొనాలను

కోవడం దారుణం, నాది దారుణ మెందుకవుతుంది?”

“కొనాలనుకోవడం దారుణం కాదు, కంపెనీ చేసున్నదే దారుణం, మందు బాగా పాపులరయింది, ఎంతోమంది ఆమంగుమీద ఆధారపడ్డారు, ఇప్పుడు కంపెనీ ఆమందు విత్త్రదా చేస్తుంది, ప్రజల్లో కలకలం పుడుతుంది, కంపెనీ అప్పుడు కొత్త అల్ట్రామెసిన్ మెక్రోఫెన్ — అంటూ అదేమందును స్వల్పమార్పులతో ప్రజలమీదకు వదులుతుంది, ధర పెరుగుతుంది....”

దుకాణంవాడు నవ్వి — “మీరూ చాలా తెలుసు, త్వరలోనే కొత్త అల్ట్రామెసిన్ మెక్రోఫెన్ వస్తోంది, అంతవరకూ వేచి ఉండండి, మీకు యాభై రూపాయలు నేవ్ అవుతాయి....” అన్నాడు.

“నాకు సేవింగ్స్ ముఖ్యంకాదు, అమ్మ ఆరోగ్యం ముఖ్యం.”

“లక్ష్మీగా వేరే కష్టమర్న లేదు, లేకుంటే వాళ్ళం దర్జీ నిలబెట్టాల్సి వచ్చేది....” అన్నాడు దుకాణంవాడు చిరాగ్గా.

“ఒక్క విషయం, నేను యాభై రూపాయ లి నే మీ ఇబ్బం దెలా తొలగిపోతుందో తెలుసుకోవాలనుంది.”

“లంచ మివ్వాలి, ఒకోసారి మీ రిచ్చిన యాభై రూపాయలకీ ఏదండో లంచ మివ్వాలిఉంటుంది, మీకేం తెలుసు మా బాధలు!”

అతడు నవ్వి — “చెప్పకుండుకే మీ బాధలు, నిజానికి బాధపడేది మేమే! మీరు షాపులో దొంగతనం జరిగిందని చోలీసు కంప్లయింటిచ్చి కొన్ని మందులు పోయినట్లు చెప్పి దాచేస్తాడు, వాటిని బాకులో అమ్మేస్తారు, నాకు మందులషాపుల గురించి బాగా తెలుసు” అన్నాడు.

దుకాణంవాడు చిరాగ్గా — “నిజంగానే మీకు చాలా తెలుసు, కానీ మీ నాలెడి నుండుల ధరను తగ్గించను. నాకు మీతో కబుర్లు చెబుతూ కూర్చునే వ్యవస్థలేను. కావాలంటే యాభైరూపాయలూ ఇచ్చి బాల్లెట్టు తీసుకోండి. లేకపోతే ఇక వశ్యంలే” అన్నాడు.

అతడు జేబులోంచి యాభైరూపాయల నోటు తీసిచ్చి “అవసరంనాది, తప్పుతుందా?” అన్నాడు.

దుకాణంవాడు నోటు తీసుకొని తృప్తిగా తలదించి — “ఈపని ముందే చేయాలింది నాకు శ్రమ తప్పింది. మీకు బిల్లు కావాలా?” అన్నాడు.

“ఇస్తానంటే బిల్లు కావాలి”

“బిల్లు అల్ట్రామెనిస్కు కాకుండా డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ అవసరంలేని మలేటానిక్ కనా ఇవ్వగలను”

“అప్పుడా టానిక్ని కంపెనీ విత్ డ్రా చేస్తే బాకులా అమ్మకుండుకు నాల్గు పనికొస్తుంది. అవునా?”

“అవన్నీ మీకవసరం. బిల్లు కావాలంటే చెప్పండి.”

“అవసరంలేదు....”

అతడికి బాల్లెట్టుందాయి. మెరిసే మెటాలిక్ డ్రిట్ లో ఉన్న ఆ బాల్లెట్టు నతడు మడత చెట్టి జేబులో వేసుకుని సెకియరద్దకు వెళ్ళి - పాంటుజేబునుంచి తాళం తీయబోగా ఒకాగిరం కింద పడింది.

అతడు చప్పున వంగి ఆకాగిరం తీసి మడత విప్పాడు.

“ఇన్ ఫ్రాసారిన్ వాడే పేషంట్సుకు అల్ట్రామెనిస్కు వాడకూడదు. అందువల్ల మృత్యువు సంభవిస్తుంది. ఇటీవల అవిధంగా మూడు ప్రపంచనగరాల్లో నాలుగు మరణాలు సంభవించాయి. ఇన్ ఫ్రాసారిన్ డాక్టర్ అనుమతిలేనిదే లభించని కారణంగా ఇప్పుడు అల్ట్రామెనిస్కు

కూడా అటువంటి అంతులకు గురిచేయబడవచ్చునని అభి
జ్ఞాన అభిప్రాయం.”

మడత పెట్టిన చిన్న న్యూస్ పేపరు కటింగది. వార్త
సుమారు సంవత్సరం క్రితంది. వార్త విదేశాలకు సంబం
ధించినది.

అతడు తిరిగి దాన్ని మడత పెట్టి జేబులోకి తోసేసి
నెలలు తాళంతేకాదు.

2

“చంద్రశేఖర్ ఇంకా రాలేదా?” అంది శ్రీకల్లి.

“నస్తాడమ్మా—అబ్బాయి మిమ్మల్ని చూడకుండా
ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేదుగదా” అంది వంటమనిషి
నీతివ్వు.

“అనాథుణి చేరదీసి మనిషిని చేశావు. వాడికి
నువ్వు తప్ప వేరే గతి ఏముంది?” అన్నాడు సుబ్బా
రాయుడు.

“అయినా—మనిషికంత అహంకారం కూడదు. అన్నీ
ఉన్న నువ్వే అణిగి మణిగి ఉంటుంటే—ఏముందని వాడి
కంత గర్వం?” అంది సుబ్బారాయుడి భార్య కనకమహా
లక్ష్మి.

శ్రీకల్లి అందరి మాటలూ విని నిట్టూర్చింది.

ఆమె వయసు యాభై అయిదు. ఆయిదేళ్ళ క్రితం
భర్త పోయాడు. పదేళ్ళక్రితం ఆమె ఒక్కగానొక్క
కొడుకు అమెరికా వెళ్ళి క్రమేణా అక్కడే నిగపడి
పోయాడు. ఏదేళ్ళక్రితం అతడిండియాకు వచ్చి తీలిదం
డ్రులు నిగపరచిన సంబంధం చేసుకున్నాడు. శ్రీకల్లి
కోడలు పేరు వికాలాక్షి. ఆమె సంప్రదాయ కుటుం
బంలో పుట్టి పెరిగింది. అందువల్ల కోడలు కొడుకుని

ఇండియాకు తీసుకు రాగలడని శ్రీశర్మ అశించింది. కానీ వికాలాక్షికి ఇండియాకంటే ఆమెరికాయే ఎక్కువనచ్చడం వల్ల ఆమె భర్తను మరింత బలంగా ఆమెరికాకు కట్టి పోశనింది.

ఇప్పుడు శ్రీశర్మకి భర్త వదిలిన అన్తి, కొడుకు ఆమె రికా నుంచి పంపే డబ్బు మాత్రం ఉన్నాయి. లేక భర్త, ఉండి కొడుకు—ఆమెను ఒంటరిని చేశారు. ఒంటరితనాన్ని భరించలేక ఆమె బంధువుల్ని చేర దీస్తోంది. కానీ అందరికీ ఆమె అన్తిమీదనే ఆశ. వారి కబుర్లలో, చేతలలో, ముఖభావాల్లో అది స్పష్టంగా కని పించి శ్రీశర్మ ఆత్మీయులతోసం అన్వేషణలో ఉంది.

శ్రీశర్మకి ఆత్మీయుడు చంద్రశేఖర్. శ్రీశర్మ కొడుకు వీరేనిమిదేశ్య వయసు వార్తే నప్పుడు ఆమెకు యాక్సిడెంట్ మరీ పిల్లలు పుట్టకుండా ఆపరేషన్ చేయాల్సి వచ్చింది. మరో బిడ్డకోసం ఆమె పరిరిపించి పోతున్న సమయంలో ఎవరో ఆమె యింటిముందు రోజుల పసిగుడ్డును వదిలివేశారు. మనశ్శాంతికి ఆ పసి గుడ్డును కన్నబిడ్డలా పెంచుకోమని భర్త ఆమెకు సలహా యిచ్చాడు. కులం, గోత్రం తెలియని ఆ పసిగుడ్డును పెంచు కునేందుకు శ్రీశర్మ తటపటాయించింది. భర్త ఆమెను ప్రోత్సహించి “నీవు పెంచితే ఈక్షణంనుంచే వీడిది మన కులమూ, గోత్రమూ—” అన్నాడు.

ఆ పసిగుడ్డుకు చంద్రశేఖర్ అని నామకరణం చేసింది శ్రీశర్మ. వాడిని పెంచడంలో ఆమె కొంత మనశ్శాంతిని పొందింది. అయితే వాణ్ని కన్నబిడ్డతో సమంగా పెంచ లేకపోయింది. అందుకు ముఖ్య కారణాలు రెండు.

ఒక అనాధబాలుడికి తన కొడుకుతో సమాన భోధా

యి నే ఇక తనకొడుకు గొప్పతనమేముంది?

ఇది మొదటి కారణమేలే రెండవది చంద్రశేఖర్ జన్మశురించి ఆ మిథ కొన్ని అనుమానాలున్నాయి. ఆ మిథ భర్త కిలంపై నమ్మకంలేదు. అలాడి నామె అదుపు చేయలేకపోయేది. భర్త చంద్రశేఖరు పట్ల చూపే అభిమానం, ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధాసక్తులు చూస్తూంటే—వాడు భర్త అక్రమసంతానమన్న అనుమానం కలుగుతూండేది. తన అనుమానాన్ని భర్తమంగు ప్రకటించలేదామె. చంద్రశేఖర్ని చిన్నబుచ్చి భర్త అనుభూతు లెలాగుంటాయో చూస్తూండేదామె. భర్త ఆమెను దీనికి ఏమీ అనేవాడు కాదు. చంద్రశేఖర్ని బాగా చూస్తే అరిదు సంతోషించేవాడు. తద్దినే అతడు బాధపడేవాడు.

చంద్రశేఖర్ ఆ యిల్లా ఒక మనిషిలాగే పెరిగాడు కానీ ఆ యింటిమనిషి కాలేకపోయాడు. అతడొక అనాధ బాలుడని ఇంటా బయటా అందరికీ తెలుసు. చంద్రశేఖర్ తన అవధులు తెలుసుకుని ప్రవర్తించేవాడు. మనసులో ఎటువంటి భావాలున్నా పైకి విషయంగానూ, బుద్ధిగానూ ఉండేవాడు.

కొడుకు అమెరికా వెళ్ళే సమయానికి చంద్రశేఖర్ బీకాంబో అడుగుపెట్టాడు. కొడుకు దగ్గర లేని కారణంగా ఎన్నో విషయాల్లో శ్రీవల్లి చంద్రశేఖర్ మీద ఆధారపడకలసి వచ్చింది. క్రమంగా వారిరువురి ఆత్మీయత పెరిగింది. భర్త పోయినప్పుడు అమెరికాలోని కొడుకు వెంటనే కాలేకపోయాడు. తలకొలివి పెట్టినవాడు చంద్రశేఖర్.

భర్త పోయాక శ్రీవల్లిలో ఇంకా మార్పు వచ్చింది. చంద్రశేఖర్ కన్యాయం జరిగితే భర్త తన్ను క్షమించ

దన్న భయం ఆమెలో పుట్టింది. అదలాగుంటే—కన్న
కొడుకు ఆమెరికాను వదిలిరాడు. తననే అక్కడకు రమ్మం
టాడు. కొంతకాలం అక్కడుండి వచ్చేక తనక్కడ
ఇనుడలేనని ఆమె గ్రహించింది. ఇండియాలో తనకు
చంద్రశేఖర్ తప్ప ఆర్య్యయు లేవరూలేరు. అందుకని
ఆమె ఆర్యడిని మరింతగా అభిమానించసాగింది.

ఇప్పుడు చంద్రశేఖర్ ఊళ్ళోనే ఉద్యోగం చేస్తు
న్నాడు. ఒక ప్రయత్నము కాలేజీలో లెక్చరరుద్యోగం.
అతడు జీవితంలో నీరసడడే లెక్క! ఎటొచ్చి ఇంకా
పెళ్ళికావాలి. శ్రీరత్న అతడికోసం సంబంధాలు
చూపింది.

ఇక్కడే కొన్ని ఇబ్బందులొచ్చాయి.

తన భావిజీవితం పూర్తిగా చంద్రశేఖర్ పై ఆధారపడి
ఉందని శ్రీరత్నకి తెలుసు. అందుకని పూర్తిగా తన చెప్పు
చేతల్లో ఉండే ఆమ్మాయినిచ్చి అతడికి పెళ్ళిచేయాలని
ఆమె అనుకుంటోంది. అవిధంగా సుబ్బారాయుడు, కనక
మహాలక్ష్మి ఆమె యింట చేరారు. వారి నాల్గవ పుత్రికా
రత్నం మాధవి.

మాధవి అందంగానే ఉంటుంది. కానీ పేదరిక
మంటే ఉన్న భయం పేదరికంలో కూడిన ఆమె
ముఖంలో స్పష్టంగా కనబడుతూంటుంది. శ్రీరత్న ఆమె
నో పెళ్ళిలోమానీ తన అభీష్టాన్ని వ్యక్తపరిస్తే ఆమె తలి
దండ్రులు ఎగిరి గంతులేని ఆమెను శ్రీరత్నతో పంపించే
కారు. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళకు తామే శ్రీరత్న ఇంట
చేరారు. ఎందుకంటే అప్పటికి మగ్గురు కూతుళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు
చేసి ఉన్న పొలం, ఇల్లు అన్నీ అమ్మకుని అలి కవ్వం
మీద కోణాలు గడుపుతున్నాడు సుబ్బారాయుడు.

శ్రీకృష్ణ మాధవి నచ్చింది. ఆమె అవసరమూ నచ్చింది.

కానీ చంద్రశేఖర్ కి మాధవి నచ్చలేదు. అందుక్కారణం అతడు అతను ప్రేమిస్తున్నాడు.

అత అతడి కాలేజీలోనే చదువుకుంటున్న ఒక అనాధ బాలిక. ఆమె అందమైనది. కానీ అందానికి మించి చంద్రశేఖర్ — ఆమె అనాధ అయినందుకే ఆకర్షించబడ్డాడు. అన్ని కులాలతోపాటు అనాధకులం కూడా ఒకటి అని అతడి నమ్మకం. అతను తను పెళ్ళిచేసుకుంటే ఆమెకు న్యాయం జరుగుతుందనీ — వేరెవ్వరైనా ఆమెను వంచిస్తారనీ అతడి అభిప్రాయం. అనాధుడైన తనకు ఒక అనాధ బాలికను పెళ్ళిచేసుకోవలసిన బాధ్యత కూడా ఉందని అతడు నమ్ముతున్నాడు.

అత గురించి విన్నాక శ్రీకృష్ణ ఆమెనోసారి చూసింది. కలుసుకుని మాట్లాడింది. అప్రయత్నంగానే ఆమె అతను, మాధవిని పోల్చుకుంది.

అత శ్రీకృష్ణని వ్యక్తిగానూ, తనకంటే పెద్దదైన స్త్రీగానూ గుర్తించి గౌరవించింది తప్ప ఆమెలో తను అనాధననీ, తక్కువదాన్ననీ అభిప్రాయంలేదు. ఆమె కాలేజీలో తను సాధిస్తున్న ఘనవిజయాలకు గర్వపడుతోంది. పెళ్ళికోసం శ్రీకృష్ణని దేబిరించే ఉద్దేశ్యంలో లేదామె.

కులంలేనిపిల్లకు ఆహంకారం! కులమున్న మాధవికి అతివినయం!

అతకు వ్యక్తిత్వముంది. అది శ్రీకృష్ణ ధరించలేక పోయింది.

చంద్రశేఖర్ అతను పెళ్ళిచేసుకుందుకు ఏలేదందామె,

చంద్రశేఖర్ లతను తప్ప వేరెవ్వరినీ చేసుకొననన్నాడు.

చంద్రశేఖర్ మాధవిని చేసుకొనకపోతే అతడికి తనకూ ఏసంబంధమూ లేదంది శ్రీవల్లి.

అప్పుడు చంద్రశేఖర్ సందిగావసలో పడ్డాడు. అతడికి శ్రీవల్లి అనిపెన మాజులేదు. కానీ ఈనాడు తన నీతిలో ఉన్నాడంటే అందుక్కారణం శ్రీవల్లి అని అతడికి తెలుసు. ఇప్పుడు లతకొసం తనిల్లు వదిలి వెళ్ళిపోతే ప్రపంచమంతా వలెత్తి తనను కృతఘ్నుడంటుంది. ఆ మచ్చ తీవితాంతం ఉండిపోతుంది.

చంద్రశేఖర్ తన సమస్యను లతకు చెప్పుకున్నాడు.

“విషయం మాధవికి చెప్పు. నువ్వు నిన్ను ప్రేమిస్తున్నావనీ—వేరెవరిని వివాహం చేసుకున్నా తీవితం ఇద్దరికీ నరకమవుతుందనీ చెప్పు” అంది లత.

“మాధవి వింటుందా?” అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

“వ్యక్తిత్వమున్న ఏ ఆడపిల్లయినా ఇది విన్నాక నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాననదు. నాకే వదిలిపెడుతుంది” అంది లత.

మాధవికి వ్యక్తిత్వం లేదు. ఒక మధ్యతరగతి ఆడ పిల్లకు వ్యక్తిత్వమేమిటి?

లత ఊహలు తప్పయ్యాయి.

శ్రీవల్లి చంద్రశేఖర్ని పిలిచి—“నువ్వు మాధవిని బెదిరిస్తున్నావని తెలిసింది. అది ఈ యింటికొడలు. నా అస్తంతా దాని పేరున రాస్తున్నాను. దాన్నెవరు పెళ్ళి చేసుకుంటే నాళ్ళే ఈ యింట్లో ఉంటారు” అంది.

“చాలా మంచి పనిచేస్తున్నావు. నువ్వు నీ అస్తాని మాధవి పేరున రాయి. అప్పుడు నామె నన్నెలాగూ పెళ్ళి

చేసుకోదు. వచ్చినవాడు నిన్ను భరించడు. అప్పుడు నువ్వు నాయంటికి రాకతప్పదు. నాకు అన్తిమిద మోజు లేదు. నేను, అత నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటాం” అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

శ్రీకల్లి దిమ్మెరపోయింది. చంద్రశేఖర్ చెప్పింది నిజం. సుబ్బారాయుడు సామాన్యుడు కాదు. అయిన ఆశ కళ్ళలో కనబడిపోతుంది. అనీకోసం అనాథ యువ కుణ్ణి అల్లుణ్ణి చేసుకుంటాడేమారప్ప—అన్తి ఉంటే అయిన కూతురికి వేరే సంబంధం చేసుకుంటాడు. అంతా చంద్రశేఖర్ చెప్పినట్లే జరుగుతుంది.

కానీ ఆమెకు ఆ కోణంలో ఆలోచించడ మివ్వలేదు. చంద్రశేఖర్ని దబాయ్తూ—“అయితే నన్ను కాదని అతను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?” అంది.

“నువ్వు కాదనలేనిస్థితికి వచ్చక నే మా పెళ్ళి జరుగు తుంది”

“అంటే నేను శవంగా మారాలి” అంది శ్రీకల్లి చటుక్కున.

అప్పుడు చంద్రశేఖర్ చటుక్కున వంగి శ్రీకల్లి పొదాలకు నమస్కరించాడు. అప్రయత్నంగా శ్రీకల్లి అతణ్ణి దీవించింది.

చంద్రశేఖర్ లేచి నిలబడి—“అమ్మా! నేను నిన్ను అమ్మా అని పిలుస్తూ కూడా అనాథుణ్ణి. ఈ యింట్లో ఒకమనిషిగా ఇంకైవేదేళ్ళు పెరిగి కూడా నేననాథుడి గానే మిగిలిపోయాను. ఇప్పటికి నువ్వు నన్నెన్నోపార్లు దీవించి ఉంటావు. కానీ నీ దీక్షనల ఫలితం ఇది! నీ దీక్షన అకు బలంలేదు. అందుకు నీలో ఏదో లోప ముండి ఉండాలి. ఆ లోపాన్ని సంస్కరించడం బిడ్డగా నాకు

కాదు. నీలోపాన్ని సంస్కరించే ఉపాయాన్ని స్వేషించడానికి నీనిల్లు వదిలిపెడుతున్నాను. నీదీ వినలకు బలం రావాలనే సాక్షాతిక" అన్నాడు.

శ్రీవల్లి అరిణ్ణి వారించలేదు.

చంద్రశేఖర్ ఇల్లు వదిలి అప్పటికి వారంకోలా లయింది.

రెండుకోలాలపాటు శ్రీవల్లి అతడిగురించి పట్టించుకోలేదు. తర్వాతి నుంచి ఆమె ఉండబట్టలేకపోయింది. అతడిగురించి కాలేజీలో వాకలు చేయించింది.

అప్పుడు కాలేజీకి సెలవులు.

ఒకటికాదు .. రెండుకాదు సుమారు రెండుమాసాల సెలవులు.

శ్రీవల్లి అతడికోసం బెంగపెట్టుకుంది.

“ఎప్పుడూ ఇలా చేయలేదు. వాడికి సావల్ల మనసుంతగా కష్టపడిందో ఏమో....” అనుకోసాగిందామె.

సుబ్బారాయుడు, కనకమహాలక్ష్మి ఆమెకు ఓదార్పు మాటలు చెబుతూనే చంద్రశేఖర్ పట్ల ద్వేషం పుట్టించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

వినివిని విసిగిపోయి—“మీకు చంద్రశేఖర్ అంటే సదభిప్రాయమున్నట్లు లేదు. మీ పిల్ల పేరున నా అత్తీ ప్రాస్తే వాణ్ణి మీయింటల్లుణ్ణి చేసుకుంటారా అని నా అనుమానం” అంది శ్రీవల్లి ఒకసారి.

సుబ్బారాయుడు, కనకమహాలక్ష్మి ముందు తెల్లబోయారు. కనకమహాలక్ష్మి త్వరగా లేరుకొని—“సంప్రదాయానికి ప్రాణాలిచ్చేవాళ్ళం. నీమాట కాదనలేక ఈ సంబంధాని కొప్పుకుంటున్నాంకప్పు మా యిద్దరికీ ఈ పెళ్ళివ్వలేదు. అయితే పిల్ల బాగా ఇవ్వపడింది. ఈ

కోణాల్లో పిల్ల యిష్టానికి తలవంచక తప్పుడుకదా!” అంది.

శ్రీవల్లి మాట్లాడలేదు. ఆమె ఆలోచనలనిండా చంద్రశేఖర్ !

చంద్రశేఖర్ గురించి కాస్త ఓదార్పు మాటలు చెప్పేది వంటమనిషి నీతమ్మ మాత్రమే!

మాధవి శ్రీవల్లితో ఎక్కువ మాట్లాడదు. ఆమె శ్రీవల్లి చెప్పిన మాటలు బుద్ధిగా వింటుంది. పనులన్నీ చేస్తుంది. తీరిక దొరికినప్పుడల్లా పుస్తకాలు చదువుతుంది. అవీ శ్రీవల్లి ఎన్నికచేసి ఇచ్చినవే!

చంద్రశేఖర్ పెళ్ళిన వారంలోకాలకు శ్రీవల్లి మంచం పట్టింది. కూర్చోంటే లేవలేదు. లేస్తే కూర్చోలేదు.

“వాడికోసం నీకింత బెంగకూడదు వదినా!” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

“బెంగకాదు. నామాత్ర లయిపోవచ్చాయి....”

“అయిపోవ నేయేం? ఇంకా ఉన్నాయిగా....”

“నీకు తెలియదులే. అవి లేకపోతే నాకు రోజు గడవదు. మాత్రలేమా... ఇక్కడ దొరకవు....”

ఆ విషయం అందరికీ తెలుసు.

శ్రీవల్లికి ఉన్నట్టుండి వశ్యంతా బిగుసుకుపోయినట్లుని పించే జబ్బుండేది. అది అయిదారు నెలలకోసారి వస్తూండేది. ఆమె కొడుకుదగ్గర ఆమెరికాలో ఉండగా అలాంటి జబ్బు వచ్చింది. డాక్టర్లామెను పరీక్షించి రోగ నిర్ణయించేసి వైద్యంచేసి - జీవితాంతం ఆమె మందుతీసుకుంటూ ఉండాలని నిర్ణయించారు. వారు నిర్ణయించిన మందు తీసుకోవడం మొదలుపెట్టేక ఆమెకు మళ్ళీ ఆజబ్బు రాలేదు. ఆ మందు ఇండియాలో దొరకదు కాబట్టి

కొడుకామెకు క్రమం తప్పకుండా పోస్టులో పంపిస్తూంటాడు.

ప్రస్తుతం మాత్రం యిపోవచ్చాయి.

“ఎంతో దూరాన ఉన్నా పేగుతీసి అంతే! ఈ పోస్టులో మందొస్తుంది వదినా! నేను చెబుతున్నాగా....” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

సరిగ్గా అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

“చూకావా—వచ్చింది పోస్టుమా నే అయింటాడు, వెళ్ళి చూడండి” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

సుబ్బారాయుడు లేచినిలబడాడు.

శ్రీవల్లి మందుగురించి ఆలోచిస్తున్న పేరేమ—“చంద్ర శేఖర్ వచ్చారేమో...” అందామె.

అయితే ఆమె ఆశను నిరాశ చేస్తూ—“చెల్లమ్మా—నువ్విలా వస్తావా—పోస్టుమన్ నక్కడికి రమ్మంటావా? ఇన్ ఫ్రాసారిన్ మాత్రం వచ్చాయి—” అంటూ దూరాన్నుంచి అరిచాడు సుబ్బారాయుడు.

3

తలుపు తీసిన లత మాధవిని చూసి ఆశ్చర్యపడి—“నువ్వో? లోపలకు రా....” అంది.

మాధవి లోపలకు వెళ్ళి కూర్చుంది. ఆమె గదిని పరిశీలనగా చూసింది.

చిన్నగది. గదిలో ఓమూతగా స్టవ్, గిన్నెలు ఉన్నాయి. ఓగోడ వార మడతమంచముంది. దానిలో రెండు కుర్చీలున్నాయి. నేలమీద చాప పరిచి ఉంది.

“ఈ యింటి అడ్రా నివరిచ్చారు నీకు?” అంది లత.

“మనసుంటే మార్గమండదా?” అంది మాధవి.

“నామీద మనసా నీకు?” నవ్వుతూ అంది లత,

“నీమీద కాదు—బావమీద ”

“బావా—అతడెవరు?”

“చంద్రశేఖర్ నాకు బావ!

లత నవ్వి—“తను అనాథుడినని చంద్రశేఖర్ నాతో అన్నాడు. నువ్వతడికి మరదలి వెలాగయ్యావు?” అంది.

“భగవంతుడు మొట్టమొదటిసారిగా కొందరు మనుషుల్ని సృష్టించి ఈ భూమ్మీదకు వదిలినప్పుడు బంధుత్వాల గురించి యెవరికీ తెలియదు. ప్రేమ మనుషుల్లో పుడితే—ఆ ప్రేమలోంచి బంధుత్వాలు పుట్టాయి....”

“చాలా బాగా మాట్లాడుతున్నావు. ఇంకికీ నా యింటి చిరునామా నీ కవరు చెప్పాలో చెప్పలేదు....” అంది లత.

“బావ డైరీ చదివాను. అందులో నీ చిరునామా చాలాచోట్ల వుంది—”

“ఇతరుల డైరీ చదవడం తప్పు కదూ!” అంది లత.

“బావ నాకు పరాయివాడు కాదు....”

“బావ డైరీ చదివావు కదా—అప్పుడై నా నీకుని పించలేదా—నీ బావ నీకు పరాయివాడని ...”

మాధవి తల అడ్డంగా ఉపి—“లేను—” అంది.

లత కుతూహలంగా — “డైరీలో ఏం చదివావు?” అంది.

“నీ అందం గురించిన వర్ణనలు....”

లత సిగ్గుపడింది.

“బావకు నువ్వంటే చాలా యిష్టం. చాలా చాలా యిష్టం. అదే డైరీలో రాసుకున్నాడు...”

లత సిగ్గు నభిగమించడానికి ప్రయత్నిస్తూ — “అది

తెలిసి కూడా బావ నీకు పరాయివాడనిపించడంలేదా?”

అంది,

మాధవి తమాషాగా నవ్వి—“నేను నువ్వు సినిమా తారకుంటాను—” అంది,

“ఎందుకని?”

“నీ అందం నీనీతారల అందం....”

లర ఇబ్బందిగా నవ్వి—“నీ పొగడ్డలు విని నాకిష్టమైంది నేను వదులుకోలేను....” అంది,

“లతా! నిజం చెబుతున్నాను. మొదటిసారి అత్తయ్యకు బావ నిన్ను బీచివద్ద పరిచయం చేసినప్పుడే అనుకున్నాను. నీవు అప్పరసవని. నువ్వు సినిమా ఆకాశం కోసం ప్రయత్నించకూడదా?” అంది మాధవి.

“ఆ విధంగా నా ఆద్దు తొలగించుకోవాలనుకుంటున్నావా?”

“అవును....”

“ఇప్పుడే దండ్రశేఖర్ నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు. నేను నీనీతారనైపోతే ఒక్కక్షణం కూడా నన్ను వదిలడు...”

మాధవి నిట్టూర్చి—“నుగాడికి అందం పెద్ద ఆకర్షణ. నీనీతారలు, మోడల్సు రాజ్యమేలుతున్న కారణం ఆదే!” అంది.

“నుగాడి గురించి పెద్దగా చెబుతున్నావు. నీ అనుభవం యేపాటిది?”

“పుస్తకాలు చదివి ఇతరులు అనుభవాలు పంచుకుంటే చాలదా? ప్రతిదానికీ స్వానుభవం కావాలా?” అంది మాధవి.

“ఇంతకీ నువ్విక్కడికెందుకో ద్విషట్లు?”

“హాస్టల్లో నీకిబ్బందిగా ఉంటోందని బాక నీకోసం ఈ గది అద్దెకు తీసుకున్నాడు. అద్దె డబ్బులు తనే యిస్తున్నాడు. నీకిబ్బంది కలిగించకూడదని నీ యింటికి ఒక్కసారికూడా రాలేదు. మీరెప్పుడూ బయటే పార్కులోనో, సినిమాలోనో, బీచిలోనో కలుసుకుంటూంటారు.... ఇవన్నీ నేను బాక దైరీ చదివి తెలుసుకున్నాను....”

“ఊం” అంది లత.

“తెంమీద తారను చూసి మగాడామె గురించి కలులు కంటూంటాడని నేను యెన్నో పుస్తకాల్లో చదివాను. భర్తకు నీనీతారపట్ల ఆకర్షణ లేకుండా యే భార్య ఆపలేదు. నీనీతారపట్ల భర్త ఆకర్షించబడుతున్నాడని యే భార్య అనూయపడదు. నీ గురించి నేనూ అలాగే సరిపెట్టుకుంటాను....”

లత ఆమె వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి—“సరిపెట్టుకునే మన స్వర్ణమున్నవారౌకి జీవితమంతా అంతే అవుతుంది. అందులోనూ ముఖ్యంగా ఆడవారౌకి!” అంది.

“ఆ విషయం నాకు తెలుసు. అమ్మ నాన్నతో సరిపెట్టుకుంది. అక్కలు బావలతో సరిపెట్టుకుంటున్నారు. మన సమాజంలో ఆడదానికి సరిపెట్టుకోవడం ఒక బాధ్యత. లేదా అలవాటు. ఇంకా నీను చెప్పదల్చుకున్నది వేరే ఉంది. నా మాట విని నువ్వు బావను వదిలిపెట్టు. మా యిద్దరి పెళ్ళికి బావను ప్రోత్సహించు. అందుకోసం యెలాంటి త్యాగమైనా సరే చేయి....”

లత వేళాకోళంగా నవ్వి—“ఎందుకని?” అంది.

“నువ్వు కూడా బావను ప్రేమిస్తున్నావని తెలుసుకొంటే ఈ మాటలు చెప్పాను. అతని నీ యిష్టం....”

“నేను బాకను ప్రేమిస్తాంటే అరడినందుక వదులు
కోవాల్సి?”

“నేను బాక దైరీ చదివాను....అందులో యేముందో
లేలుసా?”

“ఇందాక చెప్పావుగా....”

“ఇంకా చెప్పని విశేషాలు చాలా వున్నాయి....”

“ఏమిటవి?”

“అత్తయ్యను కాదని బాక నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోలేదు.
అందుకని....” అగింది మాధవి.

“ఊ.... అందుకని!”

మాధవి మాట్లాడలేదు.

“ఊ... చెప్పు.... అందుకని....” అంది లత.

“చెప్పడానికి భయం వస్తోంది....”

లత చిరాగ్గా-“ఆసలు చెప్పడానికేమైనా ఉందా?”
అంది.

“ఉంది. బాక అత్తయ్యను హత్యచేయాలనుకుంటు
న్నాడు....”

ప్రమాన్వడిపోయింది లత.

“బాక అత్తయ్యను హత్యచేయకుండా ఆపగల
వ్యక్తివి నీవే! హత్యచేస్తే యేదో ఒకరోజున బాక పట్టు
బడి తీరతాడు. అప్పుడు బాక నీకూ నాకూ కాకుండా
పోతాడు. కాదంటావా?” అంది మాధవి.

“నేను నమ్మలేను....” అంది లత.

“ఇప్పటికీ నేనే యిది నమ్మలేకపోతున్నాను—”
అంది మాధవి.

లత కాసేపు మాట్లాడలేదు. తర్వాత వెమ్మదిగా—

“నీ బాక దైరీ చదివి నువ్వుచాలా తప్పుచేశావు. మనిషి

భావోద్రేకంలో వున్నప్పుడు అప్పటికప్పుడు కలిగిన భావాలను దైరీలో రాసుకోవచ్చు. ఉద్రేకం తగ్గిపోయాక ఆ మనిషి దైరీలో తను రాసింది చదువుకుని నవ్వుకుంటాడు. ఇతరుల దైరీని చదివేవాళ్ళుంటే మనిషికి ప్రైవసీ లేకుండా పోతుంది. నీ బాధ హత్య చేయదు. హత్య చేసేవాళ్ళప్పుడూ ముందుగా దైరీలో రాసుకోరు. అలా చేసేవాళ్ళు పిచ్చివాళ్ళు ...” అంది.

“ఏమో—దైరీ చదవగానే నాకు భయంపడింది. ఇంట్లో కూడా చెప్పకుండా ముందుగా నీకే చెప్పాలని వచ్చాను. నా బాధను హంతకుడుకాకుండా చేయాలని నా తాపత్రయం. కానీ నువ్వు సహకరించేలా లేవు....”

లత వెంటనే—“చంద్రశేఖర్ నీకు బాధ కావచ్చు. కానీ అతడెప్పటికీ నీకు బాధే అవుతాడు. నాకు మాత్రం అతడు కాబోయే భర్త. అందుకే అతడిని రక్షించుకోవలసిన బాధ్యత నీకుంటే నాకే యెక్కువుంది—అంది.”

“మీ వివాహం జరిగిందంటే బాధ అర్తయ్యను హత్యచేస్తాడనే అర్థం!” అంది మాధవి.

“నీ అర్తయ్య హత్య జరిగితే నాకేం నష్టం?”

“బాధ ఉరికంబమెక్కుతాడుగా?”

“నీ బాధ ఉరికంబమెక్కడని నా హామీ-చాలా?”

“అర్తయ్య ప్రాణాల గురించి హామీ ఇవ్వలేవా?”

“ఇవ్వలేను—”

“అయితే విను. అర్తయ్య ప్రాణాలకేమైనా గనుక అయితే— నీను బాధను వదిలిపెట్టను....”

“అయితే నువ్వు నీ బాధను ప్రేమించడం లేదా?”

“ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి! నాకు దక్కని బాధను నీకూడా దక్కనిద్యను....”

“నీవాటం చూస్తూంటే నువ్వేమీ అర్థయ్యను హత్య చేసి నీ బావమీద పెట్టే నీలాగున్నావు....”

“సరే—హత్య చేయడానికి బావను ప్రోత్సహించేది నువ్వేనని నేననుమానిస్తున్నాను....” అంది మాధవి.

“నీ ఆలోచన నీ స్వార్థం చుట్టూ తిరుగుతోంది, అసలు నీ బావ యెక్కడున్నాడో ఏం చేస్తున్నాడో నన్ను ఆలోచన వున్నట్లులేదు....”

“బావను నువ్వే పంపి వుంటావు. హత్య గురించిన పథకంతో యెక్కడో తిరుగుతూంటాడు....” అంది మాధవి నిర్లక్ష్యంగా.

లత నిట్టూర్చింది.

4

అతడు పెరిటెలుకు స్టాండు చేసి దగ్గలోని కిర్చికొట్టు వద్దకు నడిచాడు. కొట్టువాడు హడావుడిగా కిర్చిలు కడుతూంటే ఆ పనియ్యేదాకా ఓపికగా అగాడు.

కొట్టువాడు ఓరకంట అరిణ్ణి గమనిస్తున్నాడు. కాస్త తీరిక వారకగానే—“ఏం కావాలి బాబూ!” అన్నాడు.

“ఈ వీధిలో క్రికెట్ అనే మసలావిడ ఉంటోంది. వాళ్ళిల్లెక్కడో చెప్పగలవా?” అన్నాడతడు.

“అదాళ్ళ పేర్లు నాకేం తెలుస్తాయి బాబూ!”

“అవిడ కొడుకు అమెరికాలో వుంటున్నాడు....”

“ఓహో—అవిడా—కల్లీయమ్మంటాం.... అవును..... అదిగో—ఆ కనబడుతున్న పచ్చమేడే వాళ్ళది....” అన్నాడు కిర్చికొట్టువాడు.

“చాలా థాక్స్!” అంటూ అతడు నాలుగు వక్క పొడి పొట్టాలు కొనుక్కుని పెరిటె వద్దకు నడిచాడు.

సెక్సుమీద పచ్చమేడక చేరుకునేందు కతడికి కొద్ది నిమిషాలు పట్టింది.

అతడింటి కలుపు తట్టగానే కలుపుతీసింది మాధవి. అతడా మెను చూస్తూనే—“మీ పేరు మాధవి కనూ!” అన్నాడు.

మాధవి ఆశ్చర్యంగా—“మారెవ్వరో నాకు తెలియదు—” అంది.

“నేను మీ బావ స్నేహితుణ్ణి. కానీ ఆ విషయం ఎవరికీ తెలియకూడదు—” అన్నాడతడు.

మాధవి కంగారుగా—“నాన్న ఇంట్లోలేడు. అమ్మను పిలిచేదా?” అంది.

“వద్దు నా ఆద్యవ్వకొద్దీ కలుపు తట్టగానే మీరు వచ్చారు. లేకుంటే మిమ్మల్ని కలుసుకుని యెలా పలకరించాలో తెలియక ఇబ్బంది పడేవాణ్ణి ...”

“నాతో మీకేం పని?”

“అన్నీ చెబుతాను. మరో గంటలో విజేతా పార్కుకి రాగలరా?”

మాధవి భయంగా—“ఎందుకు?” అంది.

“మీ బావ మీకోసం ఓ ముఖ్యమైన సందేశం పంపాడు ...”

ఆమె అనుమానంగా అతడి వంక చూసింది.

“మీరు నన్ను నమ్మండి. నేను మిమ్మల్ని వంచించబోవడంలేదు. మీ బావ మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆ విషయం మీక్కూడా తెలియకుండా రహస్యంగా ఉంచాడు. అత అనే అమ్మాయి అతడి చుట్టూ వల విసిరింది. దాన్నించి తప్పించుకోవడమెలాగో తెలియక అతడవస్థ పడుతున్నాడు. మీరు పార్కుకు రాకపోతే

మీ బావ మీకు కాళ్ళకంఠా దక్కదు....”

మాధవి వెంటనే—“సరే—వస్తాను....” అంది,

“సరిగ్గా గంటలో రావాలి!” అన్నాడతడు.

“ఊరి” అని తలుపులు వేసిందామె.

“ఎవరే?” అంటూ కనకమహాలక్ష్మి అక్కడ కొచ్చింది.

“ఎవరో—వీరభద్రదండాగారిల్లు కావాలిట. చెప్పాను” అంటూ అప్రయత్నంగా అబద్ధం చెప్పింది మాధవి.

“ఆ వీరభద్రదాని కూడా పేరా? వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ అడిగితే తప్ప అడ్రసుకూడా తెలియదు. మనకె తే— అమెరికాలో కూడా పేరుంది. నువ్వీ ఇంటి కోడలికైతే చూడాలని తొందరపడే దండుకే!” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

మాధవి తల్లిమాటలు వినలేదు. మరోసారి అమె తలుపురీసి అరట్టి చూడాలనుకుంది. కానీ ఆ పని చేయలేదు.

5

“రండి లాయరుగారూ—నమస్కారం. కూర్చోలేను. మరేమీ అనుకోకూడదు....” అంది శ్రీకల్లి.

“అయ్యో—ఎంతమాట....” అంటూ లాయరామె మంచం పక్కగా కుర్చీలో కూర్చుని—“ఇంట్లో ఎవరూ ఉన్నట్లు లేదే?” అన్నాడు.

“వంటావిడుంది. అబ్బాయూళ్ళోలేడు. శుబ్బారాయుడుగారూ ఉళ్ళోలేడు. అమ్మాయి మాధవి ఏదో పనుందని బైటకు వెళ్ళింది. వాళ్ళమ్మను నే నే వంక పెట్టి బైటకు పంపించేశాను...”

“ఏమిటి విశేషం?”

“రిలు రాదామని....”

“విల్లుకప్పుడే ఏం తొందరొచ్చింది?”

“ఇంట్లో పరిస్థితులు బాగోలేవు లాయరుగారూ!”

అంది శ్రీకల్లి. ఆమె గొంతులో బాధ ధ్వనించింది.

“ఏమయింది?” అన్నాడు లాయరు.

“నా ఇంట్లో నా మీద నే హత్యాప్రయత్నం జరుగుతుందనిపిస్తోంది....”

లాయరు భువటి ముడతలు పడింది—“ఏమిటో వివరంగా చెప్పండి....”

“మా మాధవి చంద్రశేఖర్ దైరీ చదివిందిట....” అంటూ శ్రీకల్లి ఆ వివరాలు చెప్పింది.

లాయరు ఆమె చెప్పింది శ్రద్ధగా విని—“చూడండమ్మా—అనుభవంమీద చెబుతున్నాను. చంద్రశేఖర్ నాకు బాగా తెలుసు. అతడు హత్యలు చేయలేడు. అందులోనూ మీరంటే అతడికి ప్రాణం—” అన్నాడు.

“లేను లాయరుగారూ! వాణ్ని నేను చిన్నతనంనుంచీ శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నాను. వాడిలో అహంకారంపాలు జాస్తీ. దానికి తగ్గటే ఆశ కూడా ఎక్కువే. ఈ ఇంట్లో నా కొడుకుతో సమంగా చూడడా కావాలి వాడికి. అదెలా సాధ్యం? నేను వాణ్ని కొడుకు తర్వాత కొడుకంత వాడిగా చూసుకుంటున్నాను.... కానీ అది చాలదు వాడికి....” అని నిట్టూర్చింది శ్రీకల్లి.

“ఎందుకని?”

“పెట్టనమ్మ ఎప్పుడూ పెట్టడు—పెట్టే ముండకే యిచ్చింది కోగమన్నాట్ట ఒక బిచ్చగాడు. ఈ సామెత చాలా గొప్పది. నడికోడ్డుమీద బిచ్చగాడికి చేతిలో పది పెసలు పెడితే ముఖం వెలుగుతుంది. అదే వాణ్నింటికి

తీసుకువచ్చి పంచభక్త్యుపరమాన్నాలతో దిండు చేస్తే
వాడికి మన బైభవం చూసి అనూయపుడుకుంది మానవ
స్వభావం చిత్రిమైనది. పొత్తికళ్ళలో వాడు మాట దొరికి
నప్పుడే నేను — వాణ్ని యే అనాధశరణాలయానికొ
అప్పజెప్పాల్సింది. తప్పుచేశాను....”

“మీ ఆలోచనలు సరైన దారిలో వెళ్ళడంలేదు,
అంతా మీరు మీ తరపునించే ఆలోచిస్తున్నాడు. ఉదా
హరణకు ఆమెరికాలో ఉన్న మీ అబ్బాయిని తీసు
కొండి. అతడు తండ్రి దహన క్రియలకు రాలేదు. మీరు
జబ్బులో బాధపడుతూంటే వచ్చి మీ దగ్గరుండడం
లేదు....” అన్నాడు లాయరు.

“నన్ను వాడు రమ్మనే రాకాడు. నేను వెళ్ళకపోతే
వారేం చేస్తాడు?” అంది క్రిమల్లి — “అప్పటికీ నా
కోసం వాడు మందులు పంపిస్తూనే వున్నాడు. ఒక్క
సారి కూడా మందులాలస్యం కాలేదు....”

“మీ అబ్బాయి తనకు వీలైన ప్రకారం చేస్తున్నాడు.
మీ వీలు ప్రకారం చేయడంలేదు. అయినా మీరతణ్ణి
తప్పుపట్టడంలేదు. ఎందుకంటే అతడు మీ కన్నకొడుకు
కాబట్టి! చండ్రశేఖర్ మీ కన్నకొడుకు అనుకొండి,
అప్పుడరిడిపై మీరు కోపగించుకోగలరా?”

“కన్నకొడుకు లే దైరీలో తల్లిని చంపుతానని రాగు
కుంటాడా?”

“ఒక వయసులో పురుషుడు తల్లినిమించి ప్రియు
రాలిని కోరుకుంటాడు. ప్రేమకు తల్లి అడ్డువస్తే తాత్కా
లికంగా ఆవేశపడతాడు. ఆ ఆవేశంలో తల్లిని చంపా
లని కూడా అనుకోవచ్చు. తల్లి చచ్చిపోవాలనికూడా
కోరుకోవచ్చు. కానీ అది తాత్కాలికం మాత్రమే!

చంద్రశేఖర్ మీ కన్నకొడుకే అనుకోండి. మీరతణ్ణి
క్షమించగలుగుతారు....”

“లాయరుగారూ! మీకు మా కుటుంబంలో ప్రతి
ఒక్కరితోనూ దగ్గర పరిచయమంది. అందరి మనస్సు
త్వాల గురించి మీకు చాలాగా తెలుసు. మీ మాటలకు
నేనొప్పుకుంటాను. కానీ చంద్రశేఖర్ దైరీ నా మనసు
మీద గట్టి చెబ్బరీసింది. వాడొక అనాధ. వాణ్ణి నేను
ఇంట్లో మనిషిలా పెంచాను. ఆ కృతజ్ఞత వాణ్ణి నాకు
బానిసలా కట్టిపడేయాలి. అసలు నన్ను హత్యచేయాలన్న
అలోచన కూడా వాడికి రాకూడదు. అందుకే నేను
విల్లు రాయాలని నిర్ణయించుకున్నాను....”

“మీ యివ్వం— నేను చెప్పవలసింది చెప్పాను....”
అన్నాడు లాయరు.

“మీరు చెప్పినవన్నీ దృష్టిలో వుంచుకున్నాను. మీరు
వచ్చే ముందే లే నేను చంద్రశేఖర్ కి నాకూ యే సంబం
ధమూ లేదని నిర్ణయించుకున్నాను. కానీ ఇప్పుడు నా
మనసు మారింది....” అంది శ్రీవల్లి.

“చెప్పమ్మా—” అన్నాడు లాయరు.

“చంద్రశేఖర్ని నా కొడుకుతో పోల్చాలంటే
వాడూ నా కొడుకులాగే ప్రవర్తించాలి. మా అబ్బాయి
మేము చెప్పిన పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆ పిల్ల కారణంగా
వాడు అమెరికాకు అంకితమైపోతే అది నా తప్పుగానీ
వాడి తప్పు కాదు....” అగింది శ్రీవల్లి.

లాయరు తలాడించాడు.

“చంద్రశేఖర్ మాధవిని పెళ్ళిచేసుకుంటే వాడికి
నా అస్తిగూ మూడోవంతు ఇచ్చేస్తాను. నా తదనంతరం
ఈ యిల్లు, మరో మూడోవంతు అస్తి కూడా వాడి పర
థి

హుతుంది. అని వాడి పేరున వుండదు. వాడు పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటే అని మాధవి పేరున రాస్తాను. వాడు నేకే పెళ్ళి గనక చేసుకుంటే వాడికి నాకు ఇక అనిపరంగా యే సంబంధమూ ఉండదు....” అంది శ్రీకల్పి.

“మీరు బాగా ఆలోచించుకున్నారా?”

“ఊ..”

“అయితే సాక్షులను పిలవమంటావా?”

“ముందు విలు రయారుచేయండి. అప్పుడు సాక్షులను పిలవ్వచ్చు —” అంది శ్రీకల్పి.

“సరే-ఇప్పుడే డ్రాఫ్టు రయారుచేస్తాను. ఇంకేమైనా ముఖ్యమైన పాయింట్సుంటే చెప్పండి—”

“వాడి పెళ్ళికి ముందే గనుక నేను చచ్చిపోతే— నా యావదాస్తీ అమెరికాలోని నా కొడుక్కి మాత్రమే చెందుతుంది. ఇటు మాధవికిగానీ, అటు చంద్రశేఖర్ కిగానీ చిల్లిగవ్వ కూడా రాదు....” అంది శ్రీకల్పి.

6

“ఈ రోజు మీ అర్తయ్య విల్లు వ్రాయబోతోంది. ఆ ప్రకారం అస్థిలో మూడోవంతు మీకే వస్తుంది—” అన్నాడతడు.

మాధవి పొయ్యిలో చుట్టూ చూసింది. జనం బాగానే వున్నారు. వాళ్ళెవరి హడావుడిలో వాళ్ళున్నప్పటికీ అంతా తనవంకే చూస్తున్నట్లు లోచిందామెకు. అమె ఇబ్బందిగా—“ఇలా నే నెన్నడూ బావతోకూడా తిరగ లేదు. నాకు చాలా మొహమాటంగా వుంది. మీరు చెప్పడల్పుకున్నదేమిటో త్వరగా చెప్పండి—” అంది.

“మొహమాటపడితే నేను చెప్పేది వినలేదు. నేను మాట్లాడబోయేది మీ పెళ్ళి గురించి.... భవిష్యత్తులో

మీరు కలిగే సుఖాల గురించి.... మీరు నన్ను ఆత్మీయుడిగా భావించాలి అన్నది నీకు పడకూడదు....”

“చెప్పండి—” అంది మాధవి.

“మీ బావ నిజానికి మిమ్మల్నే ప్రేమిస్తున్నాడు. మిమ్మల్నే పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు. కానీ అతణ్ణి లత చిట్టా పడేసింది. ఏమీ ఎరుగని అతణ్ణి అభిమానంగా పరిగెరించి, ప్రేమను నటించింది. అతడు నిరసిస్తే తను అనాథ కాబట్టి స్నేహానికి వ్యతిరేకం అయింది. మీ బావకు అనాథలంటే నెట్టిమెంటు. క్రమంగా వారి స్నేహం పెరిగింది. అయితే అతడికి విధమైన దురుద్దేశ్యమూలేదు. వారి మధ్య కొంత చనువు పెరిగేక ఆమె అతణ్ణి బ్లాక్ మెయిల్ చేయసాగింది. తన్ను పెళ్ళిచేసుకోకపోతే తనతో అక్రమ సంబంధం యేర్పరచుకున్నట్లు ప్రచారం చేస్తానంది. అతడు భయపడ్డాడు.. అప్పట్నుంచి ఆమె నెలా వదిలించుకోవాలా అని ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు. అతడిల్లు వదిలింది కూడా తాత్కాలికంగా లతను వదిలించుకుందుకే తప్ప అమ్మమీద కోపంలేదు..”

“ఇంతకీ మీ రెవరు?”

“చెప్పానుగా—మీ బావకు స్నేహితుణ్ణి!”

“మీరు నాతో ఏం పని?”

“మీ బావ నన్ను మీ దగ్గరకు పంపాడు....”

“ఎందుకు?”

అతడు జేబులోంచి ఒక మెటారిక్ రేపర్ తీశాడు—

“ఇది మొత్తం పన్నెండు టాల్లెట్లు. వీటిని పూటకొకటి చొప్పున మూడురోజులపాటు మీ ఆత్మయ్యకీవ్వాలి..”

మాధవి కళ్ళు పెద్దవిచేసి రేపర్ వంక చూస్తూ—

“నీ నెండుకీవ్వాలి? ఈ మాత్రలు ప్రమాదకరమైనవా?”

అంది,

“ప్రమాదకరమైనదే మీ బావ ఏటిని నాద్వారా పంపించాడు. ఈ మాత్రము వేసుకుంటే శిరోభారం తగ్గుతుంది....”

“కానీ అత్తయ్యకు శిరోభారంలేదు...”

“శిరోభారమున్నట్లు తెలియదు. కన్న కొడుకు అమెరికాలో నిరపడిపోయాడు. పెంచిన కొడుకు పెళ్ళి విషయంలో తినిమాట వినడంలేదు. అభిమానించే అయిన వాళ్ళెవరూ లేరు. శ్రీనల్లిగారికి యెవరిపైనా నమ్మకం లేదు. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఆమెకు మెదడంతా అయోమయంగా ఉండడం సహజం. ఆ అయోమయావస్థను తొలగించి మనసును ప్రశాంతంగా ఉంచుతా యీ టాబ్లెట్లు. అప్పుడామె ఆలోచనలు సక్రమమైన రీతిలో వుంటాయి. అనూయాద్యేషాలు మరిచి, స్వార్థాన్ని విడిచి పెట్టి మానవత్వంలో ప్రతి విషయాన్ని పంకిలించగలుగుతుంది. నాలుగు గోజాల తర్వాత మీ బావ మీ ఇంటికి వస్తాడు. తల్లి అతన్ని సహృదయంలో ఆదరిస్తుంది. అతడు సంబంధించిన తన సమస్య నప్పుడతడామెకు చెప్పుకుంటాడు. ఆమె సహకరిస్తే అత అతడికి సమస్యకాదు.”

“నాకేమిటో నమ్మకంగాలేదు. ఈ మాత్రలవల్ల అత్తయ్య ప్రాణాలకే ప్రమాదమేలే?”

“ప్రమాదంలేదని నా హామీ. ప్రమాదముందేపని మీ బావ చేయడు. అతడు తన డైరీలో కనిపట్టలేక తల్లిని చంపేస్తానని రాసుకున్నాట్ట. ఇప్పుడు తల్లి కేదె నా ప్రమాదం వాటిల్లితే అతడినే అనుమానిస్తాడు పోలీసులు....”

“బావ మీకు చాలా విశేషాలు చెప్పాడు....”

“అవును— నేనకడికి ప్రాణస్నేహితుణ్ణి కదామరి!”

మాధవి ఆ టాబ్లెట్సుందువని— “నాకింకా భయంగా వుంది. ఈ టాబ్లెట్సును మిరింత రహస్యంగా యెందు కిస్తున్నారు?” అంది.

అతడు నవ్వి— “నాకు మీ యిల్లు తెలుసు, అయినా సరే — ఏమీ తెలియనివాడిలా వాకబుచేసుకుంటూ వచ్చాను. ఈ టాబ్లెట్సు విషయమూ అంతే! ఉద్దేశ్యం మంచిదే నా యెవరైనా ఇప్పుడు మిరతమూనించినట్లే అనుమానిస్తారు. టాబ్లెట్స్వివేకండా మీ బావ శ్రీకల్లి గారిని కలుసుకోడు. అందుకు నన్నెన్నుకున్నాడు....” అన్నాడు.

మాధవి రేపర్మిదా పేరు చూసి— “ఆల్ట్రామెసిన్ బీజ్” అని చదివి— “ఇవి ఈ ఊళ్ళో దొరికవా?” అంది.

“ఒకప్పుడు ఆస్ట్రో, అనాసిన్లకులాగే డాక్టర్ ప్రెస్క్రిప్షన్ అవసరం లేకుండా బజార్లో అన్ని షాపుల్లోనూ దొరికేవి. కంపెనీకి మంచి లాభాలు తెచ్చిపెట్టిన మందిది. కంపెనీ ధరను పెంచడంకోసం మందును తాత్కాలింగా మార్కెట్లోంచి విత్తడా చేసింది. ఇప్పుడిది యొక్కడా దొరికడంలేదు. అతికష్టమైన నేనీ టాబ్లెట్సు మీ బావకోసం సంపాదించాను.... ర్వరలో కంపెనీ ధరను పెంచికొత్త పేరుమీద ఇదే మందును ప్రజలమీదకు వదలబోతోంది....”

మాధవి టాబ్లెట్సు రేపర్మి బాకెట్లోపలకు తోసి— “మరి నాకు సెలవా?” అంటూ లేచబోయింది....

“మీరు లేవకండి. ముందు నేను వెళ్ళిపోతాను. ఈ టాబ్లెట్ గులభంగా నీళ్ళలో కరిగిపోతుంది. నీళ్ళలో

కరిగించి ఇవ్వండి. ఆమె మామూలుగా టాల్లెట్టు వసు
కుంటానుగా—అప్పుడు మంచినీళ్ళు తాగి దానికివ్వాలిగా.
ఆ నీళ్ళలో ఈ టాల్లెట్టు కరిగించండి” అన్నాడతడు.

మాధవి తలూపింది,

అతడు లేచి దూరంగా ప్లాండువేసి వున్న పైకిలు
వద్దకు వెళ్ళాడు.

7

“నువ్వా?” అంది లత.

“అవును—నేనీ!” అంటూ అదోలా నవ్వేడతడు.

“నవ్వకు—అలా కూర్చో!” అంది లత.

“ఇక జీవితమంతా నవ్వే నాకు. లతా! నిస్సందే
హంగా నీవు నా దానివౌతావు....” అన్నాడతడు.

“లత నవ్వి—ఏం చేశావు నువ్వు?” అంది.

“చంద్రశేఖర్ని ఉరికంబమెక్కించే యేర్పాట్లు....”

లత తెల్లబోయి—“ఎలా?” అంది.

“నాలుగు రోజుల తర్వాత నీకు తెలుస్తుంది....”

“ఏం చేశావో చెప్పు..” అంది లత కంఠారుగా.

అతడు నవ్వి—“నీ దగ్గరకు మాధవి వచ్చింది. నిన్ను
హెచ్చరించింది. ఆ విషయం నువ్వు నాకు చెప్పావు..”
అన్నాడు.

“అవును. చంద్రశేఖర్ నన్నంతలా ప్రేమిస్తున్నాడో
తెలుసుకుంటావని నేనది నీకు చెప్పాను....”

“కానీ నేనది మరొకలా ఉపయోగించుకున్నాను.”

“ఏం చేశావో చెప్పు....” కంఠారుగా అంది లత.

“రక్తపాతం లేకుండా హత్య జరుగుతుంది. ఆ
హత్యనేనం చంద్రశేఖర్మీద మోపాడుతుంది....”

“ఎవర్ని నువ్వు హత్య చేయబోతున్నది?”

“క్రిస్టి ...” అన్నాడతడు తాపీగా.

“దుర్మార్గుడా—ఇప్పుడే వెళ్ళి నేనావిణ్ణి హత్య
రిస్తాను....”

అతడు నవ్వి—“నువ్విలాంటిదానివని నాకు తెలుసు.
అందుకే నా యేర్పాట్లన్నీ ఆయ్యేక నే—విషయం నీకు
చెప్పాను....” అన్నాడు.

లత ఆవేశంగా — “నేను నీ గురించి పోలీసులకు
చెబుతాను. నిన్ను నేను వదిలను—” అంది.

“పోలీసులెలాగూ నన్ను వదులుతారు. నువ్వు నన్ను
వదిలనంటున్నావు. అది నాకు వరం....”

“చంద్రశేఖర్ నీ కేసువ్యాయం చేశాడు?”

“ఏం చేశాడా అని నెమ్మదిగా అడుగుతున్నావా?
నేనూ నీకులాగే అనాధుణ్ణి. నీ బాధలు నాకు తెలుసు.
నా బాధలు నీకు తెలుసు. చాలాకాలం ఒకే శరణా
లయంలో కలిసి పెరిగాం. ఆ కారణంగా నువ్వంటే
నాకు ప్రాణం. వాడు-ఆ చంద్రశేఖర్ నా ప్రాణాన్ని
నానుంచి తీసుచేయాలని చూస్తున్నాడు. వాణ్ణి నేను
వదిలిపెడతానా?”

లత నిట్టూర్చి—“ఇందులో చంద్రశేఖర్ తప్పేం
లేదు. తప్పంతా నాది—” అంది.

“నీ తప్పుల్ని నేను త్తమించగలను....”

“చంద్రశేఖర్ కన్యాయం జరిగితే నేను నిన్ను
త్తమించలేను....”

“చంద్రశేఖర్ కన్యాయం జరిగితే తప్ప—నాకు
జరిగిన అన్యాయం తొలగించబడదు....”

“నీతో వాదించి లాభంలేదు. నేను చంద్రశేఖర్

ఇంటికి వెళ్ళి—అందర్నీ నీ గురించి హెచ్చరిస్తాను—”

“నా గురించి హెచ్చరించడంవల్ల నీకే ప్రమాదం. నీనాయుట్లో యెప్పుడూ అడుగు పెట్టలేను. ఆ యాట్లో యెవర్నీ పలకరించను కూడా లేను. నా యేర్పాట్లన్నీ జేరే మనిషి ద్వారా జరుగుతున్నాయి. అతడెవరో నువ్వు తెలుసుకోలేవు. తెలుసుకున్నా అతడి నోటినుంచి నా పేరు చెప్పించలేవు....” అన్నాడతడు.

“చూస్తాను. నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను—” అంది లత.

“వెళ్ళు. వాళ్ళింట్లో శవం చుట్టూ చేరి కోడించడానికో మనిషి తక్కువయ్యారుట....” అంటూ వెటకారంగా నవ్వాడతడు.

8

శ్రీరత్న కుక్కలో కూర్చుంది.

చంద్రశేఖర్ ఆమె కెదురుగా కూర్చున్నాడు.

“ఏరా—అమ్మ నీకిప్పటికి గుర్తుకొచ్చిందా?” అంది

శ్రీరత్న.

చంద్రశేఖర్ మానంగా ఉరుకున్నాడు.

“నేను విల్లురాకాను. తెలుసా?”

చంద్రశేఖర్ మాట్లాడలేదు.

శ్రీరత్న అతడికి విల్లుగాని విశేషాలు వివరించి చెప్పింది అవి వింటూనే చంద్రశేఖర్ చలువ్కున లేచి నిలబడాడు.

“నేను నీకు బుద్ధి చెప్పాలనే అలా విల్లు రాకాను.”

“అమ్మా! నీ వీలునామా నాకు మహోపకారం చేసింది. ఏం చేయాలా అని కొట్టుమిట్టాడిపోతున్న నాకు దారి చూపించింది—” అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

“నాకు తెలుసు. నీ నిర్ణయము నాకు తెలుసు. నువ్వు మాధవిని పెళ్ళి చేసుకుంటు దొక్కటే మార్గం—....” అంది శ్రీకల్లి.

“లేదమ్మా! ఇప్పుడు నేను నిరభ్యంతరంగా లతను వివాహం చేసుకోవచ్చు....” అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

ఆశ్చర్యంగా తన నంక మామమ్మ శ్రీకల్లితో—
“అమ్మా! నేను మాధవిని పెళ్ళిచేసుకుంటే అది అస్తో
కోసం ఆశపడ్డట్లే అవుతుంది. నీ మాట విన్నానన్న
గౌరవం నాకెలాగూ దక్కదు. అలాంటప్పుడు లతను
పెళ్ళిచేసుకోవడమే మంచిది. నిన్నకాక మొన్న వచ్చిన
మాధవి నీకు నాకంటే యెక్కువ కావచ్చు. కానీ నాకు
నువ్వెప్పుడూ యెక్కువ! నేను, లత పెళ్ళిచేసుకుంటాం,
నువ్వు నీ అస్తిని ఇవ్వు వచ్చిన వారికి దానంచేసుకుని నా
వద్దకు వస్తే—నేను, లత నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసు
కుంటాం. పెద్ద కోడలు నిన్ను నీ కొడుక్కు దూరం
చేసింది. రెండో కోడలి విషయంలో అలా జరక్కుడ
దనే నేను లతను యెన్నుకున్నాను. ఆమె యంతో
మంచిది నీకోసమే ఆమెను నీ నెన్నుకున్నాను. నీనిప్పుడు
తైటకు బెడుతున్నది ఆమెకోసం అనుకోకు! నీకోసం
యెదురుచూద్దానీ! నేను కావాలని నువ్వు నా దగ్గరకు
వచ్చే కోరికకోసం నీ నెదురుచూస్తాను....” అంటూ
అతడు వెనక్కు తిరిగాడు.

శ్రీకల్లికి మాటరాలేదు. అతడలాగంటాడని ఆమె
అనుకోలేదు. పెళ్ళిపోతున్న చంద్రశేఖర్ని ఆపాలను
కుందామి. కానీ గొంతు సహకరించలేదు.

ఎవరూ ఆపకుండా నీ చంద్రశేఖర్ నాలుగడుగులు
ముందుకు వేసి అగిపోయాడు.

“నువ్వా?” అన్నమాటలతడినోట అప్రయత్నంగా వచ్చాయి. అతడి మాటలు పూర్తయ్యేసరికి లత అతడికి బాగా దగ్గరగా వచ్చింది.

“నువ్వెప్పుడొచ్చావ?” అంది లత ఆశ్చర్యంగా.

చంద్రశేఖర్ ఆమెకు బదులివ్వకుండా — “నువ్విక్కడి కెందుకొచ్చావు? ఈ యింట్లో నీకు స్థానంలేదని తెలియమా?” అన్నాడు.

“ఈ యింట్లో స్థానంకోసం రాలేదు నేను. ఈ యింట్లో స్థానమున్న వారి తేమం కోరి వచ్చాను....” అంది లత.

చంద్రశేఖర్ ఆమె మాటలవర్ణం చేసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూడగా నే లత శ్రీకల్లిని సమీపించి జరిగిందంతా చెప్పి — “ఈ యింట్లో మీమీద హత్యాప్రయత్నం జరిగే యేర్పాట్లెలాగయ్యాయో తెలియక — నేను మిమ్మల్ని పోచ్ఛరించాలని వచ్చాను....” అంది.

శ్రీకల్లికామె చెప్పినదర్థం చేసుకుందుకు కొంత సమయం పట్టింది.

“అంతా ఆయోమయంగా వుంది నాకు....” అంది శ్రీకల్లి.

“ఇందులో ఆయోమయ మేలేదు. ఇదంతా ఈ లత, చంద్రశేఖర్ లు కలిసి ఆడుతున్న నాటకంలాగుంది....” అంటూ మాధవి అక్కడకు వచ్చింది.

“నువ్వెక్కణ్ణించి వచ్చావ?” అంది శ్రీకల్లి ఆశ్చర్యంగా.

“మొత్తం సంభాషణంతా తెర చాటునుంచి వింటున్నానత్తయ్యా! బావ స్నేహితుడు నాకు కొన్ని టాల్ఫెట్స్ చిచ్చి మంచినీళ్ళలో కలిపి మికివ్వమన్నాడు. అది

హత్యాప్రయత్నమని నేననుకోలేదు. ఇప్పుడు నేరం నా మీదకు తోసేయాలని వీర్బిద్దరూ కూడబుట్కుని ఇలా వచ్చారు....” అంటూ మాధవి తన అనుభవం వివరించి చెప్పింది.

శ్రీకల్లి అంతా విని—“వీరా—పెంచినందుకు నా ఋణమిలా తీర్చుకుందామనుకున్నావా? నాకు విషమిచ్చేటంత తప్పు నేనేం చేశాను?” అంది.

చంద్రశేఖర్ కంగారుగా—“నాకేమీ అర్థంకావడం లేదు. అంతా అయోమయంగా ఉంది నాకు.....” అన్నాడు.

శ్రీకల్లి మాత్రం ప్రశాంతంగా—“గతంలో ఇలాంటివి జరిగితే నాకు రక్తం మరిగి అవేశంపూనకంలా వచ్చేది. ఇప్పుడలాగనిపించడంలేదు. బహుశా చావుకు ముందు ప్రశాంతి త కావచ్చునిది.... ఇక నువ్వెప్పుడూ నా కంటికి కనిపించకు. వెళ్ళు. ప్రాణంపోయేలాగా నేను చేయగల మంచి పని—నిన్నిట్లోంచి గంతులుడమే!” అంది.

కాసేపక్కడ నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

“వెళ్ళిరా—వెళ్ళు—” అంది శ్రీకల్లి.

“మీ అబ్బాయి సంగతి సరే! ఎవరో ఫరాయి మనిషి వచ్చి బావ పేరు చెప్పి మంది నే అదేమిటో తెలుసుకోకుండా ఇచ్చిన మాధవి సంగతేమిటి? ఆమెను తప్పు పట్టరా మీరు! ఆమె మీ గురించి రవంతకూడా బెంగ పెట్టుకోలేదు. మీరు పోతే అసి తనదనుకుంది. అప్పుడు తను చంద్రశేఖర్ని కాక తన అభివృద్ధి ప్రకారం వేరే వెళ్ళి కూడా చేసుకోవచ్చు. ఒక వేళ మందు పనిచేసే— అప్పుడూ ఆమెకు నష్టంలేదు....” అత ఇంకా యేదో

అనబోతుండగా మాధవి కళ్ళనీళ్ళతో—“నాకలాంటి ఆలోచనలేం లేవు. నేనీ విషయం యెక్కువ దూరం ఆలోచించలేదు. బావకు సాయపడుతున్నాననుకున్నానంటే!” అంది.

“ఏమో—నేనైతే ఆ విషయంలో ఆలా ప్రవర్తించే దాన్ని కాదు—” అంది అత.

“మాధవి స్వార్థపరురాలు కావచ్చు. కానీ ఆమె నాకు నచ్చింది....”

కొత్త గొంతు విని అంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు. మాధవి అటు చూసి—“అరే—అరేదే బావ స్నేహితుడు....” అంది.

శ్రీవల్లి యేదో అనబోగా—“ఒక్క నిమిషం.... ముందు నన్ను మాట్లాడనివ్వండి....” అన్నాడతడు.

అతడు చెప్పింది విని అంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు.

ఇన్ ఫ్రాసారిన్, ఆల్బామెసిన్ కలిసి రీసుకోవడంవల్ల మనిషికి చావు రావచ్చునని విదేశీ ప్రతికల్లో రిపోర్టు వచ్చింది. ఆ కారణంగా ఇండియాలో తయారవుతున్న ఆల్బామెసిన్ మందు కూడా ఉపసంహరించుకోవలసి వచ్చింది బజార్లోంచి. చంద్రశేఖర్ స్నేహితుడినని చెప్పుకునే వ్యక్తి పేరు భవన్. అతడికి ఆల్బామెసిన్ మందుల కంపెనీలో పేర్కొన్నాయి. ఈ కంపెనీలో కొందరు విదేశీయులకు కూడా పేర్కొన్నాయి. ఆ విదేశీయుల్లో కొందరు నాన్ రెసిడెంట్ ఇండియన్లు వున్నారు. వారిలో శ్రీవల్లి కొడుకు కూడా వున్నాడు.

భవన్ ఆల్బామెసిన్ విషయంలో ప్రయోగాలు చేయడానికి ఆమెరికా వళ్లాడు. అక్కడ అతడు, శ్రీవల్లి కొడుకు కలిసి కొన్ని ప్రయోగాలు చేసి—

రెండుమండులూ కలియడంతల్ల సత్సలితాలే తప్పనేలేదని తేల్చారు. అంతజ్వాల్యం వచ్చిన రిహార్డు కాక తరీయ మని తేలింది. ఇక వీటి గురించిన ప్రయోగం మనుషుల మీద చేయాల్సి వుంది. ఫలితం బాగుంటే—కంపెనీకి కోట్లలో లాభం ఫలితం రిహార్డు రూపంలో వస్తే దానికి విజేకాలో మంచి గిరాకీ వుంటుంది.

శ్రీకృష్ణ రెన్యూలర్ గా ఇన్ ఫ్రాసారిస్ తీసుకుంటున్న పేషంటు, కొడుకా మేకు మరో మండు సూచించబడినా కూడా ఈ ప్రయోగంలోనూ ఇన్ ఫ్రాసారిస్ క్రమం తప్పకుండా ఆమెకందజేస్తున్నాడు. తనకు తానే రిల్లికి అల్ట్రామెనిన్ ఇవ్వలేక ఆందుకు భవన్ ని నియమించాడు. ఆ మందుపట్ల మందులపాపుల బెఖరి యెలాగుందో స్వయంగా విచారించి తెలుసుకున్నాక-భవన్ ఎక్కడా శ్రీకృష్ణ కొడుకు పేరు రానివ్వకుండా, తాను ఫలానా అని తెలియనివ్వకుండా వ్యవహారం నడిపాడు. ఆందుకు మాధవి సహకరించింది.

“నేను మీ అల్పాయిందుకొప్పుకుంటాడనుకోలేదు. కన్నరిల్లిమీద ప్రయోగం చేయడం ప్రమాదమని నేనంటే—“నో సెంటిమెంట్స్—కన్నరిల్లిమీద ప్రయోగించగలిగినప్పుడే మందుమీద మన నమ్మకం తెలుస్తుంది. మానవాళికి మహత్తర ప్రయోజనంలోనూ యేమనిషైనా ఆమాత్రం రిక్కు తీసుకోవాలి. ఇందులో రిస్క్ మీలేదని నాకు తెలుసు—” అన్నాడు. అటువంటి ఆదృశమైన మానవతావాదాన్ని దిడ్డగా పొందిన మీరు ధన్యులు. ఈ ప్రయోగం సత్సలితం సాధించింది. మా రిహార్డు విజేకాలోకు బెదుకుంది. మీ అల్పాయి, మీరు—ప్రపంచ పత్రికలలో మొదటి పేజీలలో అందరికీ కనువిందు చేయ

బోతున్నాడు" అంటూ సుగించాడు భవన్.

శ్రీకల్లి తెల్లబోయి అంతా వింది.

కన్నకొడుకు మానవతా వాదంతో తన్ను గినిపిగ్లా వాడుకున్నాడు.

కోడల్ని చేసుకోవాలని ఆభిమానించిన పిల్ల—తన స్వార్థంతో—విచక్షణలేకుండా తనపై మందు ప్రయోగించింది.

అటు పెంచిన కొడుకు తనకు అన్నీ వద్దనీ తల్లి నెప్పుడైనా అదరిస్తాననీ అంటున్నాడు. తన ప్రాణాలు ప్రమాదంగా వున్నాయని తెలిసి—తను చావడంవల్ల లాభం పొందేదే అయినప్పటికీ కూడా—తన్ను హతచూరించడానికి వచ్చింది—తన కోడలుగా వద్దన్నపిల్ల!

ఈ పరిస్థితిలో తనెం చేయాలి?

శ్రీకల్లి ఎక్కువ ఆలోచించలేదు.

మాధవి భవన్ ని చేసుకుందుకూ, చంద్రశేఖర్ లతను చేసుకుందుకూ అంగీకరించడం మాత్రమే కాక—ఆమె వీలునామాను మరోసారి మార్చి రాసింది.

ఆ శర్వార ఇన్ ఫ్రాసారిన్, అల్ట్రామెనిన్ లు కలపకుండా నీ ఆమె ప్రకారంగా ఉండగలిగింది.

—: ఐ పో యి ం ది :—

అద్దం తిరగని కథ!

వి.యస్. రావ్

సిగరెట్ వీకని గిరా చేసి, చెట్టుకి జార్జా బడ్డాడతను.
సావధానంగా మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు.

అతని చూపులు ఆ ఇంటిగేటుమీదే నాటుకుపోయి
వున్నాయి. మాడునిమిషాల క్రితమే అతను స్కూటర్ మీద
వెళ్ళిపోయి వుండాలి. ఇవారే ఎందుకో ఆలస్యం చేసు
న్నాడతను. ఇంకకీ ఇవారే అతను ఇల్లాదిలి అఫీసుకి
వెళ్ళాడా?

అతని ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్తున్నట్టు వందగజాల
దూరంలో వున్న గేటుగుండా చప్పుడుచేస్తూ బజాజ్
రబ్ ఇవతలికి ముకింది. నల్ల కళ్ళదూయి. పెదాలమధ్య
ఇరుక్కున్న సిగరెట్. స్కూటర్ కుడివేపుకి తిరిగి వేగం
పుంజుకుంది.

వీపుని చెట్టులోదెకి మారంగా జరిపాడతను. వేగంగా
మాసుకట్టున్న స్కూటర్నే చూస్తూ కాసేపు అలాగే చెట్టు
పక్కన కట్టాటలా నిలిచిపోయాడతను. స్కూటర్ మరో

మలుపు తిరిగింది. ఆతను పక్కకి తిరిగాడు. చకచకా అడుగులేస్తూ గేటుని సమీపించాడు. ఆతని చూపులు వరండాపైపు దూసుకెళ్ళాయి. భర్త వీపుమీదే, లేక పోలే మొహంమీదే తలుపుల్ని మూసేసినట్టుందామె.

నవ్వుకుంటూ సిగరెట్ పీకని గిరాజేనీ వరండాపైపు కదిలాడతను. రెండు క్షణాల్లో ఆతని చూపుడు వేలు కత్తిలా కాలింగ్ బెల్ స్వీచ్పైమీదున్న గంటని గుచ్చింది. చేతినిలాగి, నిటారుగా కీవిగా నిలబడ్డాడతను. తలుపు తటాలున లోపలికి జరిగింది.

“ఇవాళ ఏమిటి మరిచిపోయారు?” ప్రశ్నని వరండా మీదికి రువ్వ, తలని ఇవతలికి చాపిన ఆమె కళ్ళు ఆళ్ళ ర్యంత్లో విచ్చుకున్నాయి.

“ఎవరు?” అందామె.

పొట్టిగా, లావుగా వున్న ఆమె గుండ్రటి మొహం లోకి ఆతను చిరునవ్వుతో చూశాడు. చూడీదార్, కమిజ్.

“గంగాప్రసాద్ గారున్నారా?” బజాజ్ మీద పరుగుతీసిన గంగాప్రసాద్ ని తలుచుకుంటూ అగాడతను.

“లేరు ఆసుఫీసుకళ్ళాగు, మీరు....?”

“పేరు యద్రథట్. రైటర్ గార్ని ఇంటర్వ్యూచేయడానికి వచ్చాను....” అతను అగాడు.

“మీది యే పత్రిక?” ఆమె వెంటనే ప్రశ్నించింది ఫుల్ నూటులో వున్న అతన్ని పరిశీలనగా చూస్తూ.

అతను చిన్నగా నవ్వాడు. “మిసెస్ ప్రసాద్.... మీకు అధ్యంతరం లేకపోలే, లోపలికెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం....”

ఆమె తటపటాయిస్తూ చూసింది. అతను చిరునవ్వు

సవాడు.

“కావాలంటే మీరు కలుపుబాకా తెరిచివుంచొచ్చు. రచయిత భార్యగా మిమ్మల్ని ఇంటర్వ్యూ చేయాలి నేను!”

వీదో అనుమానం, యేదో ఆకా ఆమె మొహంమీద కోణ్ కోలర్, పాడర్ కోటింగ్ లా ప్రత్యేకమయ్యాయి. చిరునవ్వుతో మెరుక్కున్న ఆకని పళ్ళనీ, కళ్ళనీ ఒకసారి చూసిందామె. ఆమె ఎడమచేయ్యి అప్రయత్నంగా కలుపుని బాకాతోసింది.

“రండి....” అంటూ ఆమె వెనక్కి తిరిగింది.

అతను ఆమెని వెంటడించాడు. చిన్ని నోలు, గోడ వారగా వున్న సోఫాని అతనికి చూపిస్తూ ఆమె కదిలింది. అతను సోఫాలో కూచుని, గదిలోకి వెళుతున్న ఆమె నే వెప్పకేయకుండా చూస్తూండిపోయాడు. వయసుకి మించిన లావుతో ఆమె బుట్టజామ్మలా వుంది. ఆమె కళ్ళనీ, శరీరాన్నీ గుర్తుచేసుకుంటూ ఆమె రక్తాన్ని చేరితా వేయడానికి ప్రయత్నిస్తూ అతను సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు.

మెత్తటి అడుగుల చప్పుడు అతని ఆలోచనల్ని చెల్లాచెదురు చేసింది. తన ఎదురుగా ప్రత్యేకమైన ఆమెని రుద్రభట్ చిరునవ్వుతో చూశాడు. అకుపచ్ఛరంగు పువ్వులున్న టర్క్లీ టవర్ని ఆమె ఛారిమీద వల్లె వాటులా వేసుకుందిప్పుడు. దిక్కిరగలకుండా నా? రుద్రభట్ నవ్వు ఆపుకుంటూ ఆమెకి తెల్లటి పట్టు చూపించాడు. యెదురుగా వున్న సోఫాలో బరువుగా కూచుంటూ ఆమె చిరునవ్వు నవ్వింది.

“చెప్పండి....”

“మిసెస్ ప్రసాద్” రుద్రభట్ ప్రారంభించాడు.

“నా పేరు సునీల” అమె అడు తిరిగింది.

“ఓహ్ అయామ్ పారీ అండ్ అయామ్ హాపీ టు
నో యూ మిసెస్ సునీలా మీ పేరు కొత్తగా,
చక్కగా వుంది, సునీలా ఈజ్ నెన్ నేమ్”

“థాంక్స్.”

“నేను ‘భారసం’ సంస్థ యాక్టివ్ ప్రెసిడెంట్ ని.”

“భారసమా?” సునీల కనుబొమలు వంకీలు తిరిగాయి
“అంటే ఏమిటి? కొత్త పత్రికా?”

రుద్రభట్ చిన్నగా నవ్వాడు. “నో. పత్రిక కాదు,
భా-ర-సం అంటే భారత రచయితల సంక్షేమ సమాఖ్య.
మూడేళ్ళక్రితం ఇది ఢిల్లీలో జన్మించింది. కొంతకాలం
రచయితగా రాణించిన నేను ఇలాంటి సంస్థ అవసరాన్ని
గుర్తించాను. భారసాన్ని స్థాపించాను; ఒంటరిగా.
తరవాత, ఆచీరకాలంలో పి.ఇ.ఎన్, రెటర్నెడ్లు,
రాష్ట్రాల రచయితల సంఘాలూ ‘భారసం’తో ఎడతెగని
సంబంధాలు పెట్టుకున్నాయి. భారసం పరిధి, బాధ్యతా
విస్తరించాయి. జానపీత్ అవార్డు పొందినవాళ్ళూ, రాష్ట్ర
సాయి బహుమతులు పొందిన రచయితలూ, సాహిత్య
అకాడెమీ — కేంద్రం — రాష్ట్రాలూ కూడా-భారసంలో
సలహా సభ్యులుగా, కార్యదర్శులుగా కృషి చేస్తున్నారు.
భారసం యాక్టివిటీస్ వందదాకా వున్నాయి. అవన్నీ
మనకి ఇప్పుడు అనవసరం” రుద్రభట్ అగి అమెపైపు
చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“గంగాప్రసాద్ గారు స్టాక్ చేస్తాగనుకుంటాను,
నేను సిగరెట్ కాలిస్తే ఫర్లేదుగా?”

సునీల చిన్నగా నవ్వింది. “కాల్చుకోండి. రాతలో

మునిగిపోలే ఆయన గది కట్టెల పొయ్యి వుండే వంట
గదిలా తయారవుతుంది!”

రుద్రభట్ పకపక నవ్వాడు. సిగరెట్ మట్టించి
ఆమెని నవ్వుతూ చూశాడు. “సునీల గారూ, మీరూ
రాసారా?”

“ఏం?”

“మీలో చక్కటి భావనాశక్తి వుంది. ఇండాళా
మీ ఆయన సిగరెట్స్ ఎక్కువగా తాలుస్తారని దెయ్యగా
చెప్పడండా వంటగది ఉపమానంతో అద్భుతంగా
చెప్పారు. ఇంతవరకూ రాయకపోలే వంటనే కాగి
తాలూ, కలం అందుకోండి!”

సునీల సిగ్గుపడుతూ నవ్వింది. “నేనెక్కడ రాస్తా
లేండి! ఆయనకి ఇతివృత్తాలు ఉపాించడంతోనే సరి
పోతోంది! ఇంకీ మీరు వచ్చిన పని....”

“యస్! చెప్తాను: ఎన్నో కార్యక్రమాల్ని ప్రారం
భించిన ‘భారసం’ రచయితల సంత్రేమాల్ని ప్రము
ఖంగా ఆలోచిస్తోంది. ప్రచురణ కర్తలనుండి న్యాయంగా
రావాల్సిన పారితోషికం, రావాల్సిన కాపీ మొదలీ
కాపీలు వగైరాల్ని సక్రమంగా రాబట్టడంలో రచ
యితలకి సహాయం చేసుంది. ఇందుకోసం రచయితలు
పైసా ఇవ్వక్కర్లేదు....”

“అలాగా?” చందా, సభిత్వరసుం వగైరా వాటికి
రుద్రభట్ గాలం వదులున్నారేమో అని చిటికెలో
ఉపాించడం ప్రారంభించిన సునీల వంటనే అంది.

“మరేమనుకున్నారు? కేంద్ర సాహిత్య అకాడెమీ
సిఫార్స్ మేరక ప్రభుత్వం ‘భారసం’కి గ్రాంట్స్
మంజూరు చేసింది! అదలా వుంచండి. పారితోషికం,

పుస్తకాల ప్రతులూ—ఇతేకాకుండా రచయితలకి సంబంధించిన మరో ముఖ్యమైన — నన్నడిగితే — అసలే న విషయం గురించి ‘భారసం’ ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకుంది. అది....”

“ఎమిటది?” యద్రథట్ మాటల్లో ఇంటరెస్ట్ పుట్టిన సునీల తటాలున ప్రశ్నించింది.

“ఈ మధ్యన రచయితల పారితోషికం లేదు కూడా మనదేశంలో గణనీయంగా పెరిగింది. తమ టాలెంట్ ద్వారా సంపాదిస్తున్న వైకాన్ని రచయితలు సర్దినియోగం చేస్తున్నారా, దుర్వినియోగం చేస్తున్నారా అన్న విషయాన్ని పరిశీలించి దుర్వినియోగం జరిగే సందర్భాల్లో భారసం చొరబడితుకుని, పరిస్థితిని చక్కబెట్టే ప్రయత్నం చేస్తుంది....”

“అంటే?” సునీల కనుబామలు మురేన్తూ ప్రశ్నించింది.

“ఉదాహరణకి మీ ఆయన సంగతి తీసుకుందాం. ఉద్యోగరీత్యా ఆయనకి నెలకి రెండువేలా రెండువందల నలభైరూపాయల మొత్తం—కటింగ్స్‌తోనూ వస్తోంది,”

“మీకలా తెలుసు?” ధర్త తీతాన్ని ఖచ్చితంగా చెప్తున్న యద్రథట్ ని పెద్దబ్బన కళ్ళతో చూస్తూ సునీల ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించింది.

యద్రథట్ సగర్వంగా నవ్వాడు. “ఇండియాలోని అన్ని భావల రచయితల, రచయిత్రుల కథలన్నీ సమగ్రమైన నవలల్లాగా మాకు—అంటే, ‘భారసం’కి తెలుసు! ఆవన్నీ తెలుసుకోడానికి మా పద్ధతులు మాకున్నాయి రెండి. తరవాత....గంగాప్రసాద్ గారి నెలసరి ఆదాయం అంత వుంది. రచనల ద్వారా వచ్చే ఆదాయం లేక

పోయినా ఆయనా, ఆయన కుటుంబం హాయిగా జీవించే అవకాశం వుంది. అంచేత అదనంగా వచ్చే ఆదాయాన్ని ఆయన మరో మంచి పనికి ఉపయోగించాలి. అంటే— మాటవరసకి యేదో నవల ఆయనకి ఏ పదివేలలో ఆరించి పెట్టిందనుకుందాం. ఆ పదివేలనీ ఒక బంగారం గొలుసుగా మార్చి ఆయన మీ మెడలో అలంకరించవచ్చు!” రుద్రభట్ ఆగినవ్యూతూ చూశాడు.

సునీల కళ్ళు యెందుకో మెరుస్తున్నాయి. అప్రయత్నంగా ఆమె తలూడించింది.

“సో, మాటవరసకే—మీ ఆయన ఆ పదివేలనీ మీ మెడలో వేయకుండా యే గుర్రప్పందాలమీదో కాగుడు కిందో తగలేశాడనుకుందాం. అప్పుడు ఆయన్ని తగు విధంగా ఎజిజేట్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తాం. ఆ కార్యాన్ని మీర్చారా—మీరు ఆయన జీవిత భాగస్వామి గనక—కొనమాగిస్తాం!” రుద్రభట్ ఆగి, లేచి కిటికీపై పు నడిచాడు. సిగరెట్ పీకని ఇవళిలికి విసిరి, ఆమెపై పు తిరిగాడు. అర్ధంకాని ఉద్రేకంతో ఆమె అతన్నే చూస్తోంది. రుద్రభట్ నవ్వుతూ సోఫాపై పు నడిచాడు. కూచుని ఆమెని నూటిగా చూశాడు.

“మిసెస్ సునీలా, మిమ్మల్ని, మీ ఆయన్నీ ఇంటర్వ్యూ చేయడానికి వచ్చానన్నాను. ఎందుకో మీరు అదగలేదు!”

“ఔ... ను....” సునీల సందేహిస్తూ అంది.

“మా సంస్థ నేకరించిన సమాచారం ప్రకారం గత దీపావళి సందర్భంలో మీ ఆయన రాసిన నవల ‘గాలిలో ఈత’కి పదివేల రూపాయల ప్రథమ బహుమతి వచ్చింది. అత్యధికంగా ఆమ్మదై పోతున్న ఒకానొక వారపత్రిక

ఆ నవలని ధారావాహికంగా ప్రచురించింది. ఆ పదివేల రూపాయలూ మీ మెడలో వాలలేదని కూడా మాకు తెలుసు!” దుద్రథిట్ అగి, ఆ మెత్త పు నవ్వుతూ చూశాడు.

సునీల సోఫాలో వెనక్కి వారింది. “మీరు... ఇంకా ఏం తెలుసు?” అప్రయత్నంగా ప్రశ్నించిందామె.

“మీ ఆయనకి గుర్రప్పంచాల పిచ్చి లేదని తెలుసు, ఆయనకి తాగుడు అలవాటులేదని తెలుసు. పేకాట లాంటి జాదాలు అలవాటు లేదని తెలుసు. మీరు తప్ప మరో స్త్రీకి ఆయన హృదయంలో స్థానంలేదని తెలుసు. అయితే ఆ పదివేలూ ఏమయ్యాయి? ఇదే మాకు తెలియదు!” దుద్రథిట్ నవ్వుతూ అడిగాడు.

సునీల అతన్ని కాసేపు మానంగా చూస్తూ వుండి పోయింది. మెల్లిగా ఆమె లిఫ్ట్ కి పెదవులు కదిలాయి “తెలిసి ఇలాంటి విషయాల గురించి మీ సంస్థ ఎందుకింత తాపత్రయపడుతోంది?”

తన ఉపాధ్యక్షాన్ని అప్పుడే మరిచిపోయిన ఆమెని దుద్రథిట్ సానిధూతితో చూశాడు. “ఒకే ఒక ముక్కతో మీ సందేహానికి సమాధానం చెప్తాను: మీ థర్ రలాంటి రచయితలు పాఠకుల్ని, సమాజాన్ని ఎక్స్ ప్లైట్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. సంస్థ తరఫున నేను రచయితల్ని ఎక్స్ ప్లైట్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను!”

సునీల చిన్నగా నిట్టూర్చింది. “మీరు సాయంత్రం రండి. ఆయనతో మాట్లాడండి. ఎందుకంటే మీరు అడఁబోయే ప్రశ్నలకి నేను సమాధానాలు చెప్పలేను.”

“చెప్పగలరు!” రుద్రభట్ బల్లగుద్దికట్టు అన్నాడు.
“అలా ఎందుకనుకుంటారు?”

“అనుకోడంకాదు; అంటున్నాను!” రుద్రభట్ సగ
ర్వంగా అన్నాడు. “ఎందుకంటే, మూలాంటి చదువు
కున్న స్త్రీలు, రచయితల భర్తలకి—పాట్లు అందించే-
కలం పట్టని రచయిత్రులు—నిజం చెప్పడానికి వెన
కాడరు!”

సునీల ఆర్థికానట్టు చూసింది. ఆమె నోరు పెగుల్చు
కునేలాగా రుద్రభట్ ప్రారంభించాడు.

“సునీలగారూ, ఇందాకా, ఆ పదివేలూ యేను
య్యాయో తెలిదని ఊరికే అన్నాను. ఆ పదివేలూ
యేనుయ్యాయో నాకు తెలుసు, మీకూ తెలుసని నాకు
తెలుసు....”

“ఏమయ్యాయి?” సునీల సవాలు కువ్వకట్టు అంది.
రుద్రభట్ చిన్నగా నవ్వాడు. “మిసెస్ సునీలా,
ఆ పదివేలూ మీకు అంటే, మీ ఆయన చేతికి రాలేదు!”

సునీల ఉలిక్కిపడింది. “మీరు....మీకు....”

“కంగారుపడకండి!” రుద్రభట్ చిన్నగా నవ్వుతూ
అన్నాడు. “రచయితల్ని గురించి పరిశోధించినట్టే, మా
సంస్కాసం దేశంలోని ప్రతికర్షి, ప్రచురణ సంస్థల్ని
నేను ఊర్నంగా పరిశోధించాను. ఆ పదివేలూ వదులు
కోడంవల్లనే మీ ఆయన నవలకి ప్రథమ బహుమతి
వచ్చింది! వదులుకోడంవల్లే అది సీరియల్ అయ్యింది!”

సునీల నివ్వెరపోతూ చూసింది. రుద్రభట్ చిరునవ్వు
నవ్వుతూ ఆమెకి ధైర్యం చెప్పుట్టు చూశాడు.

“ఆ వరకుకి అంగీకరించకపోయివుంటే మరో
రచయిత రాసిన మరో నవలకి,—ఏ ‘నేలమీద ఈత’కో

ఆ బహుమతి కచ్చి వుండేది!”

“ఇదంతా మీ కవసు చెప్పాను?” సునీల వణికి కంఠంలో ప్రశ్నించింది.

“ఆ విషయం మరిచిపోయింది!” రుద్రభట్ నవ్వాడు.

“మీలో సంగతి చెప్తాను. అమెరికాలో ప్రెస్ సిండికేట్స్ వున్నాయి. వాటి ద్వారా వార్తలకానీ, యే రచయిత నవలకానీ, కథకానీ—ఎవరూ ప్రచురించరు. యేజె.ట్.లా వ్యవహరించే ప్రెస్ సిండికేట్ నిఫార్స్ చేస్తేగానీ రచనలు పరిశీలించబడవు. పరిశీలన జరిగి ప్రచురించబడ్డాక రచయితకి వచ్చే పారితోషికంలో నాలుగు శాతం సిండికేట్ తీసుకుంటుంది. సిండికేట్ మూలంగా అక్కడ రచయితలకి యెంతో మేలు జరుగుతోంది. పారితోషికం గల్లుంతుకాదు. ఆ వ్యవస్థ ఇక్కడ లేదు. పూర్తిగా ప్రచురణ కర్త దయా-ధర్మాలమీద రచయిత ఆధారపడి వున్నాడు. అంచేత ‘భారసం’ చొరవ తీసుకుంటుంది....”

“ఎలా?”

“మీ ఆయన సంగతి తీసుకొండి. పారితోషికానికి పాతలా నువ్వులు వదిలేసి ఆయన నవలని ఇచ్చేసుకున్నారు. ప్రతిక అచ్చేసుకుంది. ఆయన అలా చేయడానికి కారణం మీకు తెలుసు. ఆయన అంగీకరిస్తే, అసలు సంగతిని రాతమూలకంగా, రహస్యంగా మాకు అందజేస్తే ‘భారసం’ తగిన చిర్య తీసుకుంటుంది. మీ ఆయన పరువు, ప్రతిక పరువు పొడవకుండా మధ్యే మార్గంలో వ్యవహారం నడిపి, గుట్టుచప్పుడు కాకుండా పది వేల పారితోషికాన్ని ఇప్పిస్తుంది. అందుకు ప్రతిఫలంగా రెండు శాతం అంటే కేవలం రెండువందలు స్వీక

“కుంది. అంతే!” రుద్రభట్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

సునీల మానంగా వూడిపోయింది. ఆమె కళ్ళల్లో యేదో ఆకా, యేదో అనుమానం దోబూచులాడు తున్నాయి.

“జరిగిందాన్ని బైటపెడితే ఆ ప్రతిక భవిష్యత్తులో మీవారి రచనల్ని వేసుకుంటుందో, లేదో అని మీరు ఆలోచిస్తున్నారు. అగ్రిమెంట్ సీరియల్ అయిపోయాక మీవారు రాసి పంపిన రెండో నవలని ఆ ప్రతిక తిప్పి పంపిందనీ మాకు తెలుసు!” రుద్రభట్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

సునీల ఆశ్చర్యాన్ని ఆమె పెద్ద కళ్ళు చక్కగా వ్యక్తం చేశాయి. “అయితే....మీకు....”

“అంతా తెలుసని ఇందాకే చెప్పాను. ఈ సందర్భంలో మీలో సత్యం చెప్పాను. రచన ఆధారంతో కాకుండా మరో ఆధారంతో రచయితగా పరిచయం అయిన వ్యక్తి ఆటేకాలం నిలబడ్డం జరగదు. మీవారి నవలని ఆ ప్రతిక బ్రహ్మాండంగా పైకెత్తేసి, హెడ్లాస్ పబ్లిసిటీ ఇచ్చి ప్రచురించింది. దాని మూలంగా దాన్ని పుస్తకంగా వేసే పబ్లిషర్ బుట్టలో పడ్డాడే తప్ప, మరో పబ్లిషర్ కానీ, ప్రతికగానీ ఆయన్ని రచనలు అడగ లేదు!”

“అలా ఎందుకు జరిగిందంటారు?” సునీల చివరకు ప్రశ్నించింది.

“అమ్మాయి చాలా బావుందని ఆమె తల్లిదండ్రులూ, మధ్యవర్తి, చివరికి పెళ్ళిచేసే పురోహితుడూ యేక కంఠంతో ముర్తుకొవచ్చు. చేసుకునే వాడికి నచ్చాలిగా? నవల బావుందని సంపాదకుడు పొరబట్టి

ప్రెయిస్ వాష్ చేయొచ్చు. పాతవలకి అలా అనిపించాలిగా?" యద్రథట్ వివక్షా మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు.

“యద్రథట్ గారూ.. ఇంతకీ నన్నేం చేయమంటారు?” అంతా అగమ్యగోచరంగా అనిపిస్తున్న సునీల అడిగింది.

“మీ గారు మీ మాటకీ గౌరవం ఇస్తారని మాకు తెలుసు. మీతో అన్నదంతా నేను స్వయంగా ఆయనతో అంటే ఆయన అఫెండవుతారు. మీరే చెప్పండి, ధర్మంగా తనకి రావాల్సిన బహుమతి మొత్తాన్నీ న్యాయంగా రాబట్టుకొమ్మనండి. తనకి న్యాయం చేసుకోలేని వ్యక్తి మరొకరికి, లోకానికి న్యాయంచేసే హికోల్ని సృష్టిస్తూ రచనలు చేయడానికి అర్హుడు కాడని చెప్పండి!”

సునీల చిన్నగా నవ్వింది. “ఇవే ఆక్షరాలు కాక పోయినా, ఇదే ఆర్థాన్ని వ్యక్తంచేస్తూ అప్పట్లో నేనూ ఆయనతో ఇలాగే అన్నాను....”

“అందుకే మొదట మిమ్మల్ని కల్సుకున్నాను. అపదివేలూ ముగారైన మీ ఆయనకి మరి గొప్ప మొత్తం అనిపించకపోవచ్చు. గృహిణిగా డబ్బు విలువ మీకు తెలుసు. మా సంస్థ సహాయంతో దాన్ని వసూలు చేసుకోండి!” యద్రథట్ ఆరితేరిన ఎర్ర నీ యేజెంట్ లా అన్నాడు.

సునీల సాలోచనగా తన ఎర్రటి గోళ్ళని కాసేపు చూసుకుంది. రెప్పలెత్తి యద్రథట్టువేపు చూసింది. “మీరు చెప్పిందంతా నాకు బాగా నచ్చింది. కానీ ఆయనకి నచ్చుతుందో లేదో నాకు తెలీదు. ఆయనకి ఫోన్ చేస్తాను. ఆఫీసుకి శలవుపెట్టి ఆరగంటలో రమ్మం

టాను, మీరూ నేనూ ఇద్దరం ఆయనతో చర్చిద్దాం....”

“నుడే విడియా!” రుద్రభట్టు నవ్వుతూ అన్నాడు.
“మిసెస్ సునీలా, ఆప్పుడే చెప్పాను. మీరు రచ
యిత్రుగా బాగా రాణిస్తారు. ఆ ‘కోనపల్లి కోకిల’ను
చూడండి. ఎడాపెడా ఎలా రాసేస్తోందో!”

పేకి లేవబోతున్న సునీల మళ్ళా సోఫాలోకి వారింది.
“హూ! కోకిల కథలు ఎడాపెడా పబ్లిష్ అవుతున్నాయి.
ఆమె రచనలు చదువుతూంటే, ఆమెకంటే నేనే బాగా
రాయగలననిపిస్తుంది! పత్రికలు, ముఖ్యంగా ఆ వార
పత్రిక ఆమె రచనల్ని పర్మనెంటుగా వేస్తోంది. ఎందుకా
అని ఆలోచించాను. తరవాత.... తెలిసింది....”

“ఏమిటి?” రుద్రభట్టు ప్రశ్నించాడు.

సునీల కళ్ళతో నవ్వింది. “కోకిల.... ఆ పత్రిక ఎడి
టరు.... ఆయనా మన కండుకులెండి....”

రుద్రభట్టు ఆర్థమెట్టు నవ్వాడు. “ఆమె విజృం
భించాక మీ ఆయన సీనియర్స్కి ఆ పత్రికలో అవకాశం
లేకుండా పోయింది! అది కూడా మా సంస్థకి తెలుసు!”

“అలాగా!”

“ఇలాంటి దౌర్భాగ్యస్థితి మారాలి. దేశమంతా
వున్న టాలెంట్ దేశానికంతికి అందాలి. పేరుకోసం
ఉచితంగా రచనలు సమైచేసే వాళ్ళవల్ల నిజమైన రచ
యితలు భూస్థాపితం అయిపోతున్నాడు. వ్యక్తిగతమైన
లాభాల్ని ముఖ్యంగా చూసుకునే వ్యక్తుల పిడికిలినుండి
పత్రికలు విముక్తిచెందాలి! మీవారికి చెప్పండి. తనకి
జరిగిన అన్యాయాన్ని వివరిస్తూ ‘భారతం’కి రాసివ్వ
మనండి!” రుద్రభట్టుద్రేకంతో అన్నాడు.

“అయన్ని రమ్మంటాను, ఈలోగా మీకు బీకెస్తాను”
నునీల లేచి, వంటగదివేపు నడిచింది.

రుద్రభట్టు వెనక్కి చాలి సిగరెట్ పలిగించాడు.

2

అతను మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. ఏవో
అలోచనలు అతని బుర్రలో మాసులెత్తి, మొక్కలై
తీగలుగా సాగుతున్నాయి. పడుకునే సిగరెట్ పలిగించి,
సీలింగ్ పైపు రింగులా వదిలాడతను.

చిన్న చప్పుడుతో తలుపు తెరుచుకుంది. అతని అలో
చనల తీగలన్నీ ఒక్కసారిగా తెగిపోయాయి. అతను
పక్కకి తిరిగాడు.

అమె గుమ్మంలో నిలబడింది. లేతగులాబిరంగు గార్డెన్
సిల్కు చీర. ఆడే రంగు స్టీవ్ లెస్ జాకెట్, భుజాలమీద
గమ్మత్తుగా కదుల్తున్న బాబ్ హేయిర్, పట్టుకుచ్చు
లాంటి కోకోబాల ఫ్రేమ్ మధ్య అందంగా ఇరుక్కున్న
కోల మొహం, మూసిన తలుపుకి జార్లాబడి అమె బరు
వుగా, పొడుగ్గా నిట్టూర్చింది. కెరటంలా కదుల్తున్న
గులాబిరంగు పైటని అతను చిడునవ్వుతో చూశాడు.

అమె మెల్లిగా కదిలింది. అమె నడకలో, మొహంలో
అలసట స్పష్టంగా అవుపిస్తుంది. అలసట అమె
అందాన్ని అద్భుతంగా హెచ్చవేత చేస్తోంది. అతని
దగ్గరగా మంచంమీద చతికిలబడి అమె మళ్ళీ బరువుగా
నిట్టూర్చింది.

“బరువు మోసికట్టు ఆపసోపాలు పడుకున్నావ్!”
అన్నాడతను నవ్వుతూ.

“యూ కన్ సే ఇట్ ఎగెన్! ఇకనుంచీ యే పని
మీద యెవర్ని కల్సుకోమన్నా సంతోషంగా వెళ్తాను.

అయితే ఇవారే ఇంటర్వ్యూ చేయడానికి నన్ను పంపించిన
'జాతి దగ్గరకు మాత్రం ఇస్తే వెళ్ళను!' అందామె
అతన్ని ఆదోలా చూస్తూ.

“ఏం?”

“నేన్నీక యే అపకారం చేశాను? ఎందుకీ శిక్ష
విధించావ?” ఆమె నీరియన్ గా అడిగింది.

“ఏం?”

“రాజకీయ నాయకుల్ని ఇంటర్వ్యూ చేస్తాను.
జైయ్యళ్ళలో కూచున్న దొంగల్ని, ఖూనీ తోర్తనీ
ఇంటర్వ్యూ చేస్తాను. చివరికి, సైకియాట్రీస్టులనీ ఎత్తెనీ
యేజుట్లనీ ఇంటర్వ్యూ చేస్తాను; అవసరమే! కానీ....
రచయితల్ని — బాబోయ్ — జస్మిలో ఇంటర్వ్యూ
చేయను!”

ఆమె మొహంలోని కంగారుని అతను నవ్వుతూ
చూశాడు.

“ఏం?”

“ఆ అక్షరం తప్ప మరొక ముక్క నీ నోటమ్మట
రావడంలేదు! మహానభావుడు చంపేశాడు! తన రచనల
లిస్టు అడిగాడు. గుర్తులేదంటే తనే వల్లించాడు; ఒక్కో
పేరుని రెండేసి, మూడేసిసార్లు చెప్తూ. ఈ మధ్యే
ప్రారంభించిన గేయాలు వినిపించాడు. రాక్షసున్న నవ
లలో రెండున్నర ఛాప్టర్లు....మై గాడ్....సజ్జా
చేశాడు....”

“తరవాత?” అతను నవ్వుతూ అడిగాడు.

“ఇవారంతా అక్కరే వుంటే ఎక్స్ క్లూజివ్
ఇంటర్వ్యూ ఇస్తానన్నాడు. భార్య పుట్టింటికళ్ళిందిట.
ఇంటర్వ్యూకి అంతరాయం కలగదన్నాడు....బాబురు,”

అతను పకపక నవ్వాడు. “ఇంతకీ....”

“ఇంతా చెప్పి, పబ్లిష్ అయిన రెండు నవలలు ఇచ్చాడు. మోసీ మోసీ అలిసిపోయాను. అందుకే బరువు మోసినట్లు నీకు అవుపించాను. అలసట యెక్కువయ్యేసరికి రోడ్లో అవుపించిన వీచుమిశాయి బండి వాడికి ఇచ్చేశాను. వీచుమిశాయి తిని చాలా యేళ్ళయింది!” ఆమె నవ్వుతూ ఆపింది.

“ఇంతకీ....”

వ్యానిటీ బ్యాగ్ లోంచి తీసిన ఒక కాగితాన్ని ఆమె అతని పక్కనే గిరాటేసింది. “ఎంతో ప్రయత్నించి, ఎన్నో పాట్లుపడి, గురుడికి బ్రెయిన్ వాష్ చేసి రాబట్టాను!”

“కంగ్రాట్స్!” కాగితాన్ని పరికిలిస్తూ అతను అన్నాడు. “గుడ్ రిసీవర్ అందుకో. రసగల్లా, మసాలా, ప్లాంక్ టీ ఆర్డరిచ్చేయ్. అతన్నీ వచ్చేలోగా ప్లానం చేయ్. తరివారి నవల డిజిటల్ చేస్తాను. రాద్దువుగానీ....”

ఆమె కంగారుగా చూసింది. “నవలా? నువ్వా?”

“వై నాట్? నలుగురుగురు రచయితల్ని ఇంటర్ వ్యూ చేశాక, నాక్కూడా ఆరేట పట్టుకుంది. రేపు స్వయంగా పెళ్ళి సంపాదకరావుగార్ని కల్సుకుంటాను. నీరియల్ గా వేయడానికి కొనుక్కుంటాడేమో కనుక్కుంటాను!”

3

తలుపు తోసుకుని అతను హాలోకి మారాడు. రెండు వేపులా వరసలుగా వున్న టేబుల్స్ వనక దాదాపు ఖరబ్బమందిదాకా కూచున్నారు. కొందరు రాక్షున్నారు; కొందరు చదువుతున్నారు. తలుపు దగ్గరగా నిలబడి

అతను అందర్నీ కలయజూశాడు. ఒక మూలగా అంగుళం
పొడవు పెరిగిన గడ్డతో రిమ్లెస్ కళ్ళద్దాల్లో వున్న
వ్యక్తి కుర్చీ వెనక్కి నీలిగి తను రాసిందాన్నో, గీసిం
దాన్నో పెదాలు బిగించి చూస్తున్నాడు.

అతని ముందు స్థూలుమీద కూచున్న స్త్రీ కాగా
ముందుకి వొంగి, అతని ముందున్న కాగితాన్ని చూడానికి
ప్రయత్నిస్తోంది. టేబుల్ మీదున్న సరంజామా అతన్ని
అర్టిస్టుగా పరిచయం చేస్తున్నాయి. ఎదురుగా కూచు
న్నా మె బొమ్మేస్తున్నాడా అతను?

నవ్వుకుంటూ అతను కదలబోయాడు. స్థూలుమీద
కూచున్నా మె పైకి లేచి, అర్టిస్టువేపు కదిలింది! అతని
పక్కనే నిలబడి, ముందుకి వంగి డ్రాయింగ్ షేపర్
మీదున్న బొమ్మని పరిశీలనగా చూసింది.

“అంతా బావుంది, అయితే, ఈ సన్నివేశంలో,
కథలో ఈ అమ్మాయికి పేటలేదు! పైటెండుకు వేశారు?”
ఆమె అర్టిస్టుని ప్రశ్నించింది.

టేబుల్ మీదకి చేతులు అన్ని తొలిగిన ఆమె పైట
యెప్పుడో కిందికి జారింది. అర్టిస్టు పక్కవాటంగా
ఆమెని చూస్తూ చూపులు తిప్పుకోడానికి యమ
ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

తలుపు దగ్గర నుంచున్న అతను పూర్తిగా వాళ్ళిద్దరి
పై పూ తిరిగాడు.

“పైట అక్కరేదన్నట్టు నా ఇన్స్ట్రక్షన్స్లో సబ్
ఎడిటర్ రాయలేను. మీరు కిరణ్ ని అడగండి....”

ఆమె నిటారుగా నుంచుంది. జారిపోయిన పైటని
గుర్తించి, విసుగ్గా సరుకుంది.

“లాగు ఏకే కూడా మీరు బొమ్మ సరిగ్గా వేయ

లేదు, ఈ నవలలో హీరోయిన్ ధరించే దుస్తులమీద నేను యెంతో పేస్ చేశాను, ఆమె ధరించే దుస్తుల ఆధారంగా ఆమె రత్నాన్ని హీరోద్వారా అంచనా వేయించాను, ఎడిటర్ గారికి చెప్తాను. మొత్తం స్క్రిప్టు మీలో సారి చదవండి, ప్రస్తుతం ఆ పెటని చెరిపేయండి” అంటూ ఆమె శోరుగా వెనక్కి తిరిగి, ఎదురుగా వున్న ఎడిటర్ గది వేపు నడిచింది.

అతను కదిలాడు, ఆమె ఫోటోని తను అడపాదడపా చూశాడు, అయినా పేరు గుర్తు రావడంలేదు, ఆమె రచయిత్రి ఆనీ, ఆమె సీరియల్ ప్రస్తుతం పత్రిక పాఠకుల్ని వారం వారం ఉత్కంఠలో ముంచేలేస్తోందనీ ఇందాకటి నీవు చెప్తోంది.

ఇంతి సేపూ ఆమెనే చూస్తున్న చాలా కళ్ళు ఇప్పుడు తనమీద పడినట్టు అతను గురించాడు.

“ఏంటి గురూ, కోకిల కావు కావు కావుమంటోంది?” అర్జిసుకి దగ్గరగా కూచున్న టెపిసు తగ్గు స్వరంతో అడిగాడు నవ్వుతూ.

“పెట తీసేయమంటోంది....” నాలుక ఇతరలికి చాపి బ్రష్ తో తంటాలుపడుతున్న అర్జిసు మెల్లిగా అన్నాడు.

“ఎవరిది? కొంపరీసి....”

అర్జిసు తలెత్తి టెపిసుని నవ్వుతూ చూశాడు, ఇద్దరూ చిన్నిగా నవ్వుకుంటున్నారు.

కోకిల....యస్ కోనపల్లి కోకిల.... ఆంధ్రదేశాన్ని ఉప్పెనలా చుట్టేసి పాఠకులను గంగ వెక్కిరిల్పిం చేస్తున్న రచయిత్రి! అతను ‘ఎడిటర్’ బోర్డున్న మూసిన గుమ్మం ముందుకి జరిగాడు,

“ఎవరు?” ఎడంబై పురుషుల ఒక కంఠం విసుగ్గా ప్రశ్నించింది.

అతను తలతిప్పి చూశాడు. టేబుల్ వెనక కూచున్న యువకుడు విసుగ్గా చూస్తున్నాడు.

“ఎవరు?” అతను ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

యువకుడు ఫుల్ నూట్‌లో వున్న వ్యక్తిని ఎగాదిగా చూశాడు.

“మీరు ‘ఎవరు?’ మీకు ‘ఎవరు’ కావాలి?” యువకుడు అక్షరాల్ని ఎగతాళిగా నొక్కాడు. అతని పక్కనే కూచున్న సబ్ ఎడిటర్లు చదువుతున్న కథల్ని మరిచిపోయి కిసుక్కున నవ్వారు.

నూటు వ్యక్తి అతని ముందుకి కదిలాడు. కళ్ళని కప్పిన నల్ల కళ్ళద్దాల్ని తీసేశాడు. రవ్వల్లాంటి కళ్ళతో యువకుణ్ణి తీక్షణంగా చూశాడు.

“నువ్వవరు? రిసెప్షనిస్టువా? సబ్ ఎడిటర్ అనుకున్నా....”

ఏకరచనం యువకుడి ముహూనికి అగ్రహాన్ని పూసింది.

“వాట్ నా న్సెన్స్.... అనుమతి లేకుండా లాపలికి వెళ్ళానికి ఏలేదు!”

“అనుమతి ఇచ్చే అధికారి ఎవరు?”

“నేనే!”

“అలాగా? ఇండాకా ఒక స్త్రీ నిన్ను పూర్తిగా నిగ్గత్తుంచేస్తూ మహారాణీలా అంతఃపురంలోకి వెళ్ళింది! ఆమెకి కొమ్ములున్నాయా?”

యువకుడు ఉక్రోశంతో చూశాడు. “దటిస్ నన్నాఫ్ యువర్ విజినెస్! ఇంకి మిమ్మల్ని లాపలికి ఎవరు రానిచ్చారు?”

అతను చేతిలోని ఫోల్డింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టాడు, రెండు చేతుల్ని టేబుల్ మీద ఆపాడు. ముందుకు వంగి ఇంకా కూచునే వున్న యువకుడి ముహూర్తానికి తడవ కంఠా చూశాడు.

“నీ టేబుల్ మీదున్న దొంగర్లని చూస్తూంటే త్రిప్పి పంపే కథల్ని చదివినంత పంజేనే సబ్ ఎడిటర్ వి అని అరమవుతోంది. గుమ్మం ముందు కాపలా వుంటే గులామ్ పని కూడా చేస్తున్నావా? నన్ను అటకాయించాలంటే వెళ్ళి నీ ఎడిటర్ గుమ్మంమందు యూనిఫామ్ లో నిలబడు!”

యువకుడు ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. తోటి ఉద్యోగులంతా పనులు మానేసి తన ముందు జరిగే నాటకాన్ని చూస్తున్నారని అతను గ్రహించాడు.

“వటవ్!” యువకుడు పెకిలేస్తూ గర్జించాడు. “రమణయ్య యెక్కడ చచ్చాడు?” పక్కకి తిరిగి అరిచాడు.

“ఓహో! రమణయ్య పని నువ్వు చూస్తున్నావా? మిస్టర్ వెనకటికి చాకలి ఇంట్లో మూటలు మోసిన గాడిద కుక్క చేయల్సిన పనిచేసి నడ్డి విరగొట్టించుటన్న కథ గుర్తుందా?” అతను నవ్వుతూ అడిగాడు.

యువకుడు ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ గుడ్లరిమిచూసే ప్రయత్నం చేశాడు. అతను లేరువ నీలోగా నలుగురు సబ్ ఎడిటర్లు టేబుల్ దగ్గరకు చేరుకున్నారు.

“ఏమిటండీ గొడవ?” అద్దాలేసుకున్న సీనియర్ సబ్ ఎడిటర్ ప్రశ్నించాడు.

నూట్ వ్యక్తి అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. “గొడవా? ఏం లేదే! ఉందంటే మీ మిత్రుడు

చెప్పాలి!”

“ఇంతకీ మీ రెవరు? ఏం కావాలి?”

“శ్రీనాథా చప్పినా మీ కవ్వరికీ అర్థంకాదు. ఇంక నాకు మీ గురువు—సంపాదక రావు కావాలి!”

“ఓహ్....ఎడిటర్ గారా? ఆయన సంగీత రావుగారు.”

“అతని పేరు యేదైనా నాకు అభ్యంతరంలేదు, అతను కక్షణం నన్ను చూడాలి!”

“ముందు మీరు ముందు గదిలో కూచోండి. ఎడిటర్ గారితో పనేమిటో చెప్పండి. ఆయనకి చెప్తాం. ఆయన అపాయింట్ మెంట్ ఇస్తే, చూడండి....”

“అనుకున్నప్పుడు, అనుకున్న వ్యక్తిని చూడడం నా అలవాటు. అపాయింట్ మెంటిచ్చేదాకా ఆగే అలవాటు నా రక్తంలో లేదు!” అతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అది కదరదు. మీ అలవాటు మార్చుకోవాలి. అదీగాక లోపల ఆయనతో యెవరో ఉన్నారు. ఒకరితో వుండగా మరొకరిని ఆయన ఎంటర్ ప్రైస్ చేయరు....” సీనియర్ సబ్ ఎడిటర్ ముందాగా చెప్పుకుపో తున్నాడు.

“ఓహ్....గూటిలో కోకిల వున్నప్పుడు మరో పక్షి, మరో మానవుడు వెళ్ళగూడదా? చెప్పరేం?” అంటూ అతను ఫోల్డర్ అందుకుని ఎడిటర్ గది గుమ్మంవేపు తిరి గాడు. చూసిన గుమ్మంముందు అగి వెక్కిరించి, గుంపుగా నిలబడ్డ నలుగుర్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“కాకి గూడులోకి ప్రవేశించిన కోకిల గుడ్డుపెట్టే దాకా తిరిగిరాదు! మనం చప్పుడుచేసి రప్పించాలి!” అంటూ అతను తలుపుమీద చేత్తో దబదబ బాదాడు.

నలుగురూ కంగారుగా మోహాలు చూసుకోడం అతనికి

నవ్వు తెప్పించింది. అతని చెయ్యి జోర్ హండిల్ని పట్టుకుని నిర్లక్ష్యంగా తిప్పింది. తలుపుని బలంగా తోక్తూ అతను లోపలికి మారాడు, తలుపుని వదిలేసి, స్తంభంలా నిలబడ్డాడు.

అఖిలాంధ్ర పాతకల్ని వారం వారం అదరగొట్టేస్తూ, అత్యధికంగా అమ్మదై పోతున్న 'హారతి' పత్రిక సంపాదకుడు సంగీతరావు తన కుర్చీలో లేడు. తన టేబుల్ ముందున్న కుషన్ డ్ కుర్చీలో మెత్తగా, వొత్తుగా వారి కూచున్న కోకిల దగ్గరగా, టేబుల్ కి ఆని నించున్నాడు. అంత సేపూ ఎటో తిరిగి వున్న వాళ్ళ తలలు గుమ్మంపైపు తిరిగి వున్నాయి. ఆమె మొహంలో కంగారూ, విసుగూ, అతని మొహంలో అగ్రహం వ్యక్తమవుతున్నాయి.

“హూ ఈజ్ దట్? గటాట్!” ఎడిటర్ సంగీతరావు గర్జించాడు.

అతని చిరునవ్వుతో సంగీతరావుని చూస్తూ వుండిపోయాడు. లావుగా, పొట్టిగా వున్న ఆకారం. గుండ్రటి మొహం. వెనక్కి అణగదువ్విన శ్రావుని మధ్యపాపిడి రెండుగా చీలుస్తోంది. అధికారం, గర్వం రెండూ అతని కళ్ళకి తగిలించిన అద్దాలా వున్నాయి.

“మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి....” గుమ్మం దగ్గర నుంచీ కదల్చు అన్నాడతను.

“మొదట చెటికెళ్ళి, బయిట్ చేయండి. విజిటింగ్ కార్డు పంపించండి. ఎప్పుడు లోపలికి రావోచ్చో తెలియజేయబడుతుంది. అప్పుడు రండి. ఆ ‘కొంచెం’ యేదో మాట్లాడండి!” సంగీతరావు విసుగ్గా, ఎగతాళిగా అన్నాడు.

అతను వాళ్ళిద్దరికీ దగ్గరగా ఆగాడు. నవ్వుతూ కోకిల

తేపు చూశాడు. చూపుల్ని సంగీతరావుపైపు తిప్పాడు.

“విజిటింగ్ కార్డు, ఆపాయింట్ మెంటూ వగైరా గొడవలేం లేకుండా ఈవిడ లోపలికి వచ్చిందిగా?”

“హాన్ సెక్స్! డటిస్ నన్నాఫ్ యువర్ విజిసెస్! గట్ బౌట్!” సంగీతరావు అరిచాడు.

“ఐ థింగ్ ఎవ్వరి థింగ్ ఈజ్ మై విజిసెస్! సంగీతరావ్, నేను చెటికలే. త్వరలో నువ్వు చెటికల్పించావ్; పగ్మెంట్ గా!” అతను నవ్వుతూ అన్నాడు. సంగీతరావు ఆగ్రహాన్ని అణచుకుని మాట్లాడే లోగా మళ్ళీ అన్నాడు. “నీకు కొన్ని భయంకరమైన రహస్యాలు చెప్పడానికి పనిగట్టుకొచ్చాను. ఆ రహస్యాలి ఎక్కడువిని, అక్కడా ఇక్కడా కోకిల గానంచేసే నువ్వు సజీవంగా సమాధి ప్రవేశం చేస్తావ్. అంతేక...”

“షట్!” సంగీతరావు హుంకరించాడు. బుస కొడుతూ తన కర్చీపైపు నడిచి టేబుల్ కిందికి చేతిని చాపాడు.

“సంగీతరావ్, కాలింగ్ టెల్ నొక్కట! ఇందాకా నన్ను ముందు హాల్లో ఆపడంలో విఫలమైన నీ శిష్యులు ఇక్కడుంచీ నన్ను చెటికి పంపలేరు! అరిసు తన హీరోయిన్ పైటని లాగేయలేదంటూ నీకు చాడీ చెప్పడానికి వచ్చిన ఆశేషపాఠకుల అభిమాన రచయిత్రిని సాగనంపు. రాత్రికి ఆమెని ఎట్లాగా ఆమె గూడులో కలుపుకుంటావ్ గా! అప్పుడు అంతా చెప్పకోవచ్చు!”

“షట్! యూ లూనటిక్ బాస్టర్! ఐ విల్”

“అత సెవకో ఎందుకు వచ్చాడో, ఏం కావాలో కనుక్కోండి మొదట!” అంతవరకూ మానంగా కూచున్న కోకిల అంది.

ఎడిటర్ సంగీతరావు యజమాని ఈ విన్న ఆశ్చర్యమునలా మారిపోయాడు. ఆమెపైపు కుగళాలం చూసి, చూపుల్ని యెదురుగా నించున్న వ్యక్తి కేపు తిప్పాడు.

“ఆల్ బ్లక్ ... ఎవర్నువ్వు? ఎందుకొచ్చావ్?”

ఆతను చిన్నగా నవ్వాడు. “అంతా వివరంగా, సీరియల్లా చెప్తాను. నీ రెండు చెవులు మాత్రమే విసాలి. అంచేత....” కోకిలపైపు చూస్తూ అగాధతను, “నథింగ్ దూయింగ్! యూ విల్....”

“ఆవేశపడకు సంపాదక రావ్! తెలుగు వారపత్రిక సంపాదకుడివైన నువ్వు నోరు తెరిస్తే ఇంగ్లీషు ముక్కలే దొరుక్కొస్తున్నాయ్. ‘ఫలానా రచయిత్రీ అపూర్వ సృష్టి-త్వరలో’ ‘ధారావాహిక సీరియల్’గా ప్రారంభం!” అంటూ పోయిన వారం పుల్ పేజీలో అనాన్స చేయించిన నువ్వు ఇంగ్లీషు మాట్లాడుతూంటే నాకు ముచ్చెమటలు పోసేలా వున్నాయ్....”

“వాట్ నా స్పెక్స్....”

“ఆవేశపడకండి. ఆ విషయం నేను కూడా తరవాత మీకు గుర్తుచేశాను. ‘ధారావాహికం’ అంటే చాలానే చెప్పాను.... నేను పెళ్తాను. ఆతని పనేమిటో చూడండి” కోకిల మెల్లిగా పైకి లేచింది. అలవాటు తప్పకుండా కిందికి జారిపోయిన పెటని కొంచెం అలస్యంగా అందుకుని గుమ్మంపైపు కదిలింది.

‘రాత్రికి ఆమె గూటిలో కలుసుకుంటావుగా!’ అన్న తన మాటని చక్కగా అర్థంచేసుకున్న కోకిల తెలివి తేటల్ని ఆతను చిరునవ్వుతో మెచ్చుకున్నాడు. చిన్న

చప్పుడుతో కలుపు మానుకుంది.

“చెప్పు! ఎవర్నవు?” ఎడిటర్ సంగీతరావు కంఠం అగ్రహంతో, చిరాకుతో పడునెక్కింది.

గుమ్మం పైపు తిరిగిన ఆరిను మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగాడు. చిరునవ్వుతో ఆరిన్ని చూస్తూ కోకిల భారీ చేసిన కర్చీలో కూచున్నాడు. కోటు జేబులోంచి పాకెట్ తీసి సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ ఉడతూ సంగీతరావు ముహూర్తం తడేకంగా చూశాడు.

“సంగీతరావ్, అయామ్ కిరరామ్....”

4

సంగీతరావు ఆరిన్ని హీనంగా, ఎగతాళిగా చూశాడు. “షహ్ .. ప్రింటయిన ప్రతి కథా, ప్రతి సీరియల్ భాగం అత్యుత్తమంగా వున్నాయట! నాగాలేకుండా మా పత్రిక ఉత్తరాలు రాస్తున్న కిరరామ్ నువ్వేనన్న మాట!”

కిరరామ్ చిన్నగా నవ్వాడు. “ఆ మహత్తర కార్యం చేస్తోంది నీను కాదనీ, ఉత్తరాలు రాయడంలో ఎక్స్‌పర్టుయిన నీ సబ్ ఎడిటర్ అనీ నీకు తెలుసు!”

సంగీతరావు గుడ్డుగుమ్మతూ చూశాడు. “అయితే నువ్వెవరు? హూ ది హెల్?”

“హలోలాన్!” కిరరామ్ అడ్డు తగ్గుతూ వారించాడు. “నీను ఉత్తరాల రచయితని కాను. ఇన్వెస్టిగేటివ్ నవలల పేరుతో నాలుగేసి నెలలకోకటి చొప్పున నవలలు ప్రచురిస్తూ, ప్రతిసారి ఒక సరికొత్త ఇన్వెస్టిగేటివ్ రచయితని బరిమిదికి విడిచి పాఠకుల్ని నంజాకు తీసేస్తున్న నవ్వు నీను రాసిన ‘సరికొత్త ఇన్వెస్టిగేటివ్ నవల ని సీరియల్ గా వేసుకుంటావేమో కనెక్ట్‌దానికి వచ్చాను.”

‘అదా సంగతి’ అన్నట్టు సంగీతరావు బుర్రని సాళి ప్రాయంగా ఊగించాడు. “చాలా శ్రమ తీసుకున్నావ్. తైటికట్టు. సబ్ ఎడిటర్ కి నీ రాత అందజేయ్. తగినన్ని స్టాంపులు పెట్టావనుకుంటాను. నువ్వు ఇంటికి చేరుకునే సరికి, పోస్ట్మన్ దాన్ని నీకు భద్రంగా అందిస్తాడు! నా....”

శివరాం పగలబడి నవ్వుతూ ఆతన్ని ఆటంకపరిచాడు. ముందుంచుకున్న ఫోల్డర్ని ఆతని ముందుకి గిరా తేకాడు. నవ్వాపి, ఆతన్ని ఎగ తాళిగా చూశాడు. “సంగీతరావ్, అది పక్కా పరిశోధనాత్మక నవల. చదవడం ప్రారంభిస్తే, ఆపవ్! ఒక్క పేజీతో అది నిన్ను బంధించేసుంది. పాఠకుల్ని కట్టిపడవేసే అక్షరాల సంకల్ప సమాహం అది! తీర్చిగా చదువుతానంటే, రేపు కలుసుకుంటాను....”

“నాన్ సిన్స్!” సంగీతరావు గర్జించాడు.

“హోల్డాన్!” శివరాం అతనికన్నా దిగ్గరగా అరిచాడు. “నీ ముందు పదున్న ఇన్వెస్టిగేటివ్ రచన అక్షరాల — రైస్ మెట్. ఇర్వింగ్ వాలెస్, మెల్లేన్స్, హేరల్డు రాబిన్స్ వగైరా అమెరికన్ రైటర్స్ తమ రచనల్ని ఏజెంట్స్ ద్వారా వేలంవేసి పబ్లిషర్స్ కి ఇస్తారు. ఆ అలవాటు ఇంకా అభివృద్ధి చెందుతూనే వున్న మనదేశంలో లేకపోయినా కూడా, నా రచనని నేను వేలం వేయగలను! ఇతివృత్తం ఇదీ అంటూ చెప్పి, నీ నాప్సిస్ చదవగానే అరడజను అంధ్రా మ్యాగజీన్స్ పందాలేసుకుని కొనేస్తాయి. ముఖ్యంగా సంగతి తెలిసిన మరుక్షణం నీ శత్రు ప్రతిక ‘బాంధవి’ అక్షరాలక్షులిచ్చి నా రచనని తన్నుకుపోతుంది....”

“దెస్ గటాల్! సెర్ యువర్ ముక్టు బాంధవి!”

సంగీతరావు హుంకరించాడు.

శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. ముందుకి వంగి ఫోల్డిర్ని తీసుకున్నాడు. మెల్లిగా రేచినిలబడ్డాడు. ఎగతాళిగా సంగీతరావుని చూశాడు.

“సంగీతరావ్, నేను ఆలాపిస్తున్న ‘రాగం’ ఏమిటో కనుక్కోడానికి నువ్వు ప్రయత్నించడంలేదు. ముఖ్యంగా తెలుగు వారపత్రిక సంపాదకుడైన నువ్వు పూర్తిగా ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడుతున్నావ్. ఇంగ్లీషు నవలల్ని చదివి,—నీ సంస్కర్తారా పాఠకులకి పరిచయంచేసి, నంబర్ వన్ రచయితలుగా, రచయిత్రులుగా ఆమాయకుల నెత్తిన రుద్దుతూ—బిసిటి ఇచ్చి రయారుచేసిన వాళ్ళ చేత ఇంగ్లీషు నవలల్ని తెలుగు భాషలో అందిస్తున్న నువ్వు సహజంగా ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడతావ్! ఆర్ రైట్..”

“నాన్ వెస్స్!” సంగీతరావు అరిచాడు.

“అవేశపడ్దొద్దు. ఇండాకా నీ ముంగు వారి వసంత గానం సాగించిన కోకిల ప్రస్తుతం నీరియల్ గా అందిస్తున్న నవల ఆమె కడుపున పుట్టింది కాదనీ, ఇర్వింగ్ వాలెస్, హెన్రీ డెంకర్, నిడ్మీ మెల్లెక్—ఈ ముగ్గురి మూడు నవలల సారాంశం కలబోసి రయారుచేసిన సరికొత్త తెలుగు థ్రిల్లర్ అనీ నాకు తెలుసు! అదాలా వుంచుదాం.

“నా రచనని కన్నెత్తి చూడానికి నిరాకరించావ్. బెల్తాను. నీ ఎల్లివర్ లక్ష్మీకాంత్ ని కల్సుకుంటాను. నీనాప్పిన్ వినిపిస్తాను. అంత గొప్ప రచనని చదవకుండా తిరగొట్టిన నీమీద అతని అగ్రహం నీ ఆశలా పేరేగి పోతుంది. ఆ ఊణంలో నువ్వు అతని సముఖానికి పిలవబడతావ్. రచనని పూర్తిగా చదవకుండా నీ లక్ష్మీకాంత్

కాశీసాదు. ఎంత కావాలంటాడు. ధర చెప్పాను. పారి
హోషికంలో బాటు నిన్ను బర్తంఫ్ చేస్తూ జారీచేసే ఆర్డరు
కాపీ కూడా కావాలంటాను....”

“గట్ టౌట్ !”

శివరాం ఆతని కళ్ళలోకి ఎగతాళిగా చూశాడు.
“నేను చెట అడుగు పెడితే తెల్లారసరికి బ్యానర్
హెడ్ లైన్ వార్తయిపోతావ్ సంగీతరావ్!”

హుంకరించడానికి తెరిచిన సంగీతరావు నోరు
మెల్లిగా మూసుకుంది. ఆతని మొహంమీద ఎర్రగా
అవుపిస్తున్న ఆగ్రహంతో యేదో అనిమానం చేరింది.
రెప్పవేయకుండా శివరాం కళ్ళలోకి తడేకంగా చూశా
డతను.

“త్వరలో కలుకుతూ కప్పకూలిపోయే నిన్ను
చూస్తూంటే నాకు ఇప్పుడే జాలేస్తోంది; సంగీతరావ్!
నీతోసం, ఒక ముక్క చెప్తాను. రచయిత గంగాప్రసాద్
నీకు గుర్తున్నాడా? ఆతను నాకో స్టేట్ మెంట్ రాసి
చ్చాడు. నీ ఆధికారాన్నీ, తెక్కువీ క్షణకాలం మరిచి
పోయి నా రచన సినాప్పిన్ — సంగీతప్ర వివరణ —
చదివితే నీకంతా అరమవుతుంది. తరవాత....”

సాలోచనచూ కుర్చీలో కూచుంటున్న సంగీతరావుని
చూస్తూ శివరాం ఆపేశాడు. గంగాప్రసాద్ పేరు ఆతని
కనుచూపుల్ని దగ్గరగా లాగి ముడేస్తోంది.

“ఆల్ రైట్ నీ స్క్రిప్టు చదివే వోపిక నాకులేదు.
సినాప్పిన్, సినాప్పిన్ అంటూ బొబ్బలెడుతున్నావ్.
అదేమిటో చూస్తాను....” సంగీతరావు దర్పంగా
అన్నాడు.

శివరాం నవ్వుతూ కుర్చీలో కూచున్నాడు. ఫోల్డర్

తెంచి, ఒక దళసరి కాగితాన్ని తీసి అతని ముందుకి విసిరాడు. సంగీతరావు అప్రయత్నంగా అందుకుని, చదవడం ప్రారంభించాడు. అతని మొహాన్ని చదువుతూ శివరాం సిగరెట్ పరిగించాడు.

సంగీతరావు. తలని తొండలా కొంచెం పెకిలేపాడు. మెల్లిగా మళ్ళీ కిందికి వాలాడు. మూడుసార్లు తలని అలా పెక్కి కిందికి ఆడించి, పూర్తిగా పెకతాడు. అతని కళ్ళు శివరాం మొహంలోకి అర్థంకానట్టు చూశాయి. అయోమయం. ఆందోళన, ఆగ్రహం అతని గెండు కళ్ళనీ మూడు పొరల్లా ఆవరించుకున్నాయి.

“ఏమిటిది?” అప్రయత్నంగా అడిగాడతను.

సంగీతరావు కంఠస్వరంలో మారిన మార్పుని శివరాం సంతృప్తితో గమనించాడు. పెదాల మధ్య వున్న సిగరెట్ ని మెల్లిగా ఇవతలికి తీశాడు. నోటినిండుగా లాగిన పొగని గుండ్రటి, లావుపాటి చక్రంలా నిర్లక్ష్యంగా అతనిపై పు రువ్వాడు. శిరచ్ఛేదం చేయడానికి మానుకొస్తున్న విష్ణుచక్రంలా తనవేపు తేలికస్తున్న పొగ చక్రం నుండి అసంకల్పితంగా తలని పక్కకి వాలాడు సంగీతరావు. రెల్లటి పళ్ళని చూపుతూ శివరాం చిరునవ్వు నవ్వాడు.

“అది నీ జీవితచరిత్ర సారాంశం, సంపాదకరావ్!”

శివరాం మాటలు తనకి వినిపించనట్టు సంగీతరావు అయోమయంగా చూశాడు. రెప్పలు తాటించడం మరిచిపోయిన అతని అనిమిష శ్లేతాల్లోకి శివరాం చిలిపిగా చూశాడు.

“రచయితల జీవిత చరిత్రలు మనదేశంలో కొల్లలుగా దొరుకుతాయి. సంపాదకుల జీవిత చరిత్రలు బొత్తిగా

లేవు. సాహిత్యంలోని ఆ లోటు తీర్చడానికి ఈ శివరాం నీ జీవితచరిత్ర రాశాడు, సంగీతరావ్!”

“ఈ చెత్తంతా ఎక్కడ సంపాదించావ్?” తన స్వరంలో పలికిన సంగీతరావు కంఠం ఆశ్చర్యాన్ని, ఆగ్రహాన్ని ఇవతలికి చిమ్మింది.

శివరాం పకపక నవ్వాడు. “చెత్త! కగ్గ! ఈ చెత్తా, ఇంకా నేను పోసుచేసిన చెత్తా నిన్ను చిత్తు చిత్తు చేస్తాయి. అది శేవలం నినాప్పిన్ మాత్రమే. ఫుల్ లెంగ్ నవల నిన్ను పూర్తిగా ఆకట్టుకుంటుంది. అవి అక్షర—అయస్కాంతాలు. ప్రారంభిస్తే పూర్తిగా చదివేదాకా కన్నార్పలేవు. స్క్రిప్టుని కింద పెట్టలేవు. నీ ఇంగ్లీషులో చెప్పాలంటే నా రచన ‘ఆన్ ఫుట్ డౌన్ బుక్!’ అంచేత....”

సంగీతరావు చేతిలోంచి తన బైపు మాసుకొస్తున్న కాగితాన్ని చూస్తూ శివరాం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. రప్పలే తి ఆతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు! సంగీతరావు తటాటున పైకి లేచాడు. గుడ్లుగుముతూ శివరాంని బెదిరింపుగా చూశాడు

“టేక్ దట్ రిల్లివ్ అండ్ గట్ లాస్తు!”

శివరాం మౌనంగా ఆ కాగితాన్ని తీసి ఫోల్డర్లో ఇరికించాడు. సిగరెట్ పీకని గదిమూలకి రువ్వి కొత్త సిగరెట్ పరిగించాడు. టర్నీలో వెనక్కి వారి, సంగీతరావుని తడేకంగా చూశాడు.

“సంగీతరావ్, నా నినాప్పిన్ నీకు అర్థమైనట్టులేను. ఎదటి మనిషి తెలివితనాన్ని నేను తుమిస్తాను. అందుకే నీకు మరికొన్ని వివరాలిస్తాను....” శివరాం అగి. ఆతన్ని అర్థమేందా అన్నట్టు చూశాడు. అతను నోరు తెరిచే

లోగా, కంతస్వరం పెంచి ప్రారంభించాడు:

“పదమూడేళ్ళుగా, ఆ ఎడిటర్ నింహాసనంలో తిమ్మజేసి, నువ్వు ఏకచ్ఛక్రాధిపత్యంగా ‘హారతి’ పత్రికని వీలుకుంటున్నావు. ఈ పదమూడేళ్ళలో నీ మేధస్సు చాలామంది రచయితల్ని, రచయిత్రిల్ని తయారుచేసి పాఠకులమీదికి వదిలేసింది. వీళ్ళంతా తమని నీ శిష్యులొటిగా చెప్పుకుంటూ అచ్చులో పేరుచూసుకునే రీతి వదిలించుకున్నారు.

తరవాత, సంక్రాంతి నవలల పోటీ, ఉగాది నవలల పోటీ, దీపావళి నవలల పోటీ, వినాయక చవితి నవలల పోటీ, పత్రిక జన్మదినం నవలల పోటీ వగైరా పేర్లతో యేడాదిలో అరడజను తక్కువ కాకుండా నవలల పోటీల్ని నిర్వహించావు. ప్రతీసారి కొత్త కలాలకి బహుమతులు ప్రకటించావు. బ్రహ్మాండమైన పబ్లిసిటీ ఇస్తూ ఆ నవలల్ని సీరియల్స్ గా ప్రచురించావు. కానీ, దురదృష్టమేమిటంటే. నువ్వు ఒక రచయితకు కూడా బహుమతి పేకం ఇవ్వలేదు....”

“నాన్ సెన్స్!” సంగీతరావు గర్జించాడు. “నీకు వీచ్చి పట్టింది! అకౌంట్స్ వింగ్ లో చూస్తే తెలుస్తుంది. బహుమతి మొత్తాలు మట్టిపట్టు రచయితలూ, రచయిత్రిలూ ఇచ్చిన కౌంట్ రసీదులు....”

“హాల్లాస్!” శివరాం నవ్వుతూ వారించాడు. “అందుకు సందేహం లేదనుకో! పాపం వాళ్ళు ఆ రసీదులు ఇచ్చారు - చెక్కులూ తీసుకున్నారు. అయితే, ఆ చెక్కుల మొత్తాన్ని రొక్కంగా, రహస్యంగా నీకు సమర్పించారు ఉదాహరణకి గంగాప్రసాద్ శేసురీసుకో. అతని నవలకి ప్రధమ బహుమతి—పదివేలు—లభించింది.

చెక్క ఇవ్వబడింది. చెక్క జాకీ అయ్యేముడే నువ్వు అన్ని సంప్రదింపులూ జరిపావు; రహస్యంగా. ఫలితంగా ఇవాళ రాత్రి ఆతను నీకు పదివేలు హార్డు క్యాష్ సమర్పించాడు; కేపు నీ ఆఫీసు పంపిన చెక్క రీసుకున్నాడు.

ఇలాగే ద్వితీయ బహుమతి మొత్తం ఆరువేలూ, తృతీయ బహుమతి మొత్తం నాలుగు—అంతా కలిపి ఒక్కో పోటీకి ఇరవైవేలు నువ్వు స్వాహాచేశావు. ఒక్కో ఏడాదిలో ఐదుకి తక్కువ కాకుండా పోటీలు నిర్వహించావు. అంటే యేడాదిలో అయిదు ఇరవైలు—అక్షరపాయలుఈజీగా జేబులో వేసుకున్నావ్....”

“నో! ఇదంతా....”

“నోరు మాసుకో, కాసేపు!” శివరాం గర్జించాడు. “తరవాత నీ సంపాదన—మాస్టర్ ప్లాన్ లోని రెండో దశ: నువ్వు రికమెండ్ చేసే పబ్లిషర్ కేసీరియల్స్ నవలగా అమ్మాలని కండిషన్ పెట్టావు. ఎదురు తిట్లం ఇచ్చి నవలల్ని ఆచ్చేయించుకుని, సాహితీచరిత్ర పుటల్లో సుపర్ స్టార్లతో తమ పేర్ని కాశ్వతం చేసుకోవాలన్న దుతితో ఈ రచయితలంతా నీ ప్లాన్ కి బలి అయిపోడానికి గుడ్డిగా వొప్పేసుకున్నారు. ఉదాహరణకి నీ గంగా ప్రసాద్ నీ రీసుకుందాం. అతని నవల సీరియల్ గా వూర్తయ్యాక దాన్ని ‘నవలానికేతన్’ పబ్లిషర్ కి అమ్మించావు. ప్రతిఫలంగా ఆ పబ్లిషర్ నుండి, గంగాప్రసాద్ కి వెళ్ళే రెమ్యూనరేషన్ లో అరవై పర్సెంట్ కొట్టి కావ్!”

“నో! యూ....”

“నోనోనో అంటూ నువ్వు గొంతు చించుకుంటూ వుంటానంటే నాకు అభ్యంతరంలేదు. ఈ సంగతి

ప్రారంభించగానే, 'నో' అనకుండా "ఇంకా?" 'తరవాత?' అంటూ ఉత్సాహంతో అడిగే నీ జాతి వ్యక్తులు చాలామంది వున్నారు. ముఖ్యంగా నీ గర్భ శత్రువు, 'రంగవల్లి' వారపత్రిక సంపాదకుడు కూల పాణి...." శివరాం ఆగి, దమ్ములాగాడు. రంగులు మారు తున్న సంగీత రావు మొహాన్ని చిరునవ్వుతో చూస్తూ మళ్ళీ ప్రారంభించాడు.

"నేను తయారు చేసిన చిత్తు — అంచనా ప్రకారం యేడాదిలో లక్షాన్నరకి తక్కువ కాకుండా నవ్వు ఆర్జించావు. రెండువేల రెండువందల నెలసరి జీతం, ఒక భార్య నలుగురు పిల్లలూ వున్న నీకు జీతం మాత్రమే ఆదాయం కాదన్న సత్యాన్ని నీ బంగళా, నీ భార్య మోస్తున్న బంగారు సరుకు, మూడు బ్యాంకుల్లో వున్న లాకర్స్ నిరూపిస్తున్నాయి. గంగాప్రసాద్, గున్నేశ్వర రావు, రమణీకమారి వగైరా రచయితలూ, రచయిత్రులూ నాకు రాసియిచ్చిన స్టేట్ మెంట్స్ ఈ కుంభకోణాన్ని నిరూపిస్తాయి. ముఖ్యంగా, నీ కాకిగూడులో కూచుని కూర్చున్న ఇంకా గుడ్లు పెట్టని కోకిల భర్త — త్వరలో ఆ మెమండీ విడాకులు తీసుకోబోతున్న కోకిల భర్త — రాసిచ్చిన స్టేట్ మెంట్ నీ నిజస్వరూపాన్ని లోకానికి చూపిస్తుంది!"

"ఇది అన్యాయం — కోకిలాదేవికి పారితోషికం ముట్టింది!" సంగీత రావు అప్రయత్నంగా అరిచాడు.

"నిస్సందేహంగా!" శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. "ఆమె రచనకి పారితోషికంతో చాలు. నీ ఆర్జనలో వాటాగూడా ఆమెకి ముట్టుతూనే వుంది! నీకోసం నలుగురు పిల్లల్ని కని, నీ లభ్య యేళ్ళు నిండికుండానే

అమ్మమ్మలా ఆయిపోయిన నీ భార్యలో లోపించిన సొంద
ర్యాన్నీ, ఉపాసనీ, ఉద్రేకాన్నీ, ప్రేమనూ కోకిలలో
చూసుకుంటున్న నువ్వు ఆమె నవలయా, కథలూ, పాఠ
కులు అడగని ప్రశ్నలకి సమాధానాలూ, అందచందాలకి
చిట్కాలూ, చివరికి కంటలూ—వారులూ— ప్రచు
రిస్తూనే వున్నావ్. పత్రిక సర్కులేషన్ ఆకాశంలో
వున్నంతకాలం నీ పబ్లిషర్ నిన్ను యేమీ అనడు. కానీ,
నేను ఈ సీరియల్ని వేరేపత్రికలకీ, రంగజల్లి సంస్థ
ప్రారంభించిన దినపత్రికకీ అమ్మేస్తానంటే అతను
కొంచెం ఆలోచిస్తాడనుకుంటాను....”

సంగీతరావు కళ్ళు తెరుచుకునే కలగంటున్న వ్యక్తిలా
కదలకుండా, నోరు మెదపకుండా కూచున్నాడు.
అతనిలో భయం, ఆశ్చర్యం సంకులసమరం సాగిస్తున్నా
యని నుదుగుమీద ప్రశ్నోత్తమైన చెమట బిందువులు
స్పష్టం చేస్తున్నాయి. నిండుకుండలా తొగక్కుండా
కూచున్న సంగీతరావుని శివరాం ఆశ్చర్యంతో చూశాడు.
అతనికి డోస్ చాలలేదా?

“నిజం చెప్పు: నువ్వెవరు?” సంగీతరావు గొణు
క్కుంటున్నట్టు ప్రశ్నించాడు.

శివరాం అతన్ని నవ్వుతూ చూశాడు. తన ఆందో
ళనని బైటపడనీకుండా దాచుకోడంలో సంగీతరావు
అరితేరినవాడిలా వున్నాడు. అతను చెమటలు కక్కక
పోతే మరేం ఫర్వాలేదు; అతను కళ్ళాల్సింది వేరే
వుంది!

“మరిచిపోయావా? ఆయాం శివరాం....”

“షేరు కాదు; వృత్తి....”

శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. “చెప్పినా కూడా, నా

కృత్తి యేమిటో నీకర్థంకాదు. నేను వచ్చిన పని చెప్తాను. దాన్నిబట్టి నా కృత్తి యేమిటో నువ్వు ఊహించుకో!”

“నువ్వొచ్చిన పనేమిటో నాకు తెలుసు!” సంగీతరావు అతన్నీ తీక్షణంగా చూస్తూ అన్నాడు. “నువ్వు ఓడిపోయిన రచయితకని నేను ఊహించగలను. ఫస్టుకాన్ రచనల్ని మాత్రమే ప్రచురించే నా పత్రిక ‘హిందీ’ నీ రచనల్ని అంగీకరించినట్టులేదు. ఎలాగో దబాయించి నీ రచనల్ని అచ్చేయించాలనుకున్నావ్. పాఠకులకి నచ్చే కథలు రాయడం చేతకాని నువ్వు యేమిటేమిటో వాసుతూ, నన్ను బెదిరిస్తున్నావ్! కంటగడుల్లోకి, పడక గడుల్లోకి తొంగిచూస్తూ చెత్తంతా ఊహించుకుంటూ...”

శివరాం నువ్వు సంగీతరావు ఉపన్యాస కచ్చేరీకి అడ్డు తగిలింది. శివరాం నువ్వు ఆపగానే సంగీతరావు అందుకున్నాడు.

“నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేసే ప్రయత్నంచేసి, నీ నవలని పబ్లిష్ చేయించుకోవాలనుకుంటున్నావ్!”

శివరాం అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. “సంగీతరావ్, బాగా ఊహించావ్. జోహారు! ఎంతైనా వార్తలు చదవకుండా ఊహించి, సంపాదకీయాలు రాసే చాకచక్యం వున్నవాడివి!”

“ఆల్ రైట్. ఇలాంటి దౌర్జన్యాన్ని నేను సహించలేదు. రచయితగా దెస్పరేట్ అయిపోయిన నిన్ను ప్రోత్సహిస్తాను. నీ నవలని ప్రచురిస్తాను. అయితే మరో నెలన్నర నువ్వు ఆగాలి. అయిదు సీరియల్స్ కన్నా యెక్కువ జేయలేం....”

శివరాం ఘొల్లున నువ్వుకూ వుండిపోయాడు. సంగీతరావు అర్థం కానట్టు చూశాడు.

“ఇంటికి ఇద్దరు రచయితలూ, ఇద్దరు రచయిత్రులూ వున్న ఈ ఆంధ్రదేశంలో శివరాం స్వయంగా చెయ్యి చేసుకుని రచనలు చేయాల్సిన అవసరంలేదు! పెగా నేను ఫిక్షన్ రాసే వ్యక్తినికాను. నేను రాసేవన్నీ కఠిన సత్యాలు! నవ్వు, నీ పాఠకులూ కఠిన సత్యాల్ని తట్టుకోలేరు!” శివరాం నవ్వుతూ సిగరెట్ పీకని గది మూలకి విసిరాడు. “సంగీతరావ్, శృతిమార్పు! కొత్త పాట పాడు!”

“ఓకే, శివరాం, నీ రచనకి తగిన పారితోషికం ముందే చెల్లించబడేలా చూస్తాను. మంచి పబ్లిషర్”

“సంగీతరావ్, శృతికాదు; రాగం, పాట కూడా మార్పు! ఈ ఫోల్డ్లో వున్న రచన ధారావాహిక నవల కాదు; అది నీ ఆశ్చర్యధారావాహిక నవల! దాన్ని నువ్వు కొనితొక్కగలవ్. కానీ, ప్రచురించలేవు! కావాలంటే నీకు దాన్ని అమ్ముతాను. వద్దంటే విక్రయిస్తాను. అరడజను పత్రికలకి అన్ని చాక్కుల్తో అమ్మేస్తాను! నువ్వు ఇవ్వలేని డబ్బు వాళ్ళిస్తారు. నువ్వు చేయలేని ప్రచురణ వాళ్ళు చేస్తారు. దాంతో నీ గతం బైటపడుతుంది. వర్తమానం సర్వనాశనం అవుతుంది. భవిష్యత్తు పూర్తిగా మాయం అయిపోతుంది. త్వరలో నీ యజమాని ప్రారంభిస్తున్న దినపత్రిక సంపాదకత్వం నీ చెయ్యి లారిపోతుంది. రాజకీయ నాయకుల్ని, వ్యాపారుల్ని బ్లాక్ మెయిర్ చేసి మేడలుకట్టే, మేటలువేసే సువర్ణావకాశం నీ చేతుల్లోంచి జారిపోతుంది. తరవాత”

“సావ్!” సంగీతరావు బొంగురుగా అరిచాడు. “అందరికీ లేని తీట నీ కందుకు? ఎవరో యేదో ఇచ్చారంటే—అది ఆయా వ్యక్తులు తమ ఇష్టాలతో ఇచ్చు

కున్నారు. రచయితలుగా పరిచయం అయ్యారు. వాళ్ళ మానాన వాళ్ళు....”

“బతుకుతున్నారు; పాఠకులుగా; రాణించలేని రచయితలుగా! నీ ప్రతిక పరిచయం చేశాక, వాళ్ళల్లో యెవరి రచనల్ని యే ప్రతిక తరవాత సీరియల్ గా వేసే సాహసం చేసిందో చెప్పకో చూద్దాం!” శివరాం నవ్వుతూ ఆడ్డుతిగిలాడు. “అయినా అదంతా నాకు అనవసరం, అది వాళ్ళ తీట! అయితే, పారితోషికం ఎగ్గొట్టి, చెత్త రచనల్ని బాగున్నాయంటూ ఆకాశానికెత్తి, పాఠకుల ప్రశ్నల్ని సబ్ ఎడిటర్స్ చేత రాయించి విరుద్ధభావాల్ని కల్పించి, నానా గలాభాచేసి, ఆ సీరియల్స్ ని పాఠకుల నెత్తిన రుద్దుతూ బ్రెయిన్ వాష్ చేసి, సర్క్యులేషన్ పెంచుకున్నావ్. బూతూ, వయలెన్నూ, పరిశోధన పేరుతో చెత్తా, రాయించి పాఠకుల్ని డమ్మీలుగా, ఇచ్చింది మింగే పాపాయిలుగా తియారు చేశావ్! పాఠకుల్లో బలహీనతలు పుట్టించి వాళ్ళకీ, రచయితల బలహీనతల్ని ఆధారంగా చేసుకుని వాళ్ళకీ అన్యాయం చేశావ్....”

“ఎవడో యెవరికో చేసిన అన్యాయం గురించి అడగడానికి నువ్వెవరు? హూ ది హెల్ ఆర్ యూ?” సంగీతరావు హుంకరించాడు.

శివరాం ఆతిని దొంగకళ్ళలోకి తడేకంగా చూశాడు. “సోదర మానవులకి జరిగిన అన్యాయాన్ని నాకు జరిగిన అన్యాయంగా భావించేవాణ్ణి!”

“నాన్ సెన్స్!”

“ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఎవరికి అన్యాయం జరిగినా సమయం చూసి సమర్థవంతంగా ఎదిరించే సగటు మాన

వుణ్ణి, సంగీతరావ్!" శివరాం కంఠం నగారాలా
గంభీరంగా ధ్వనించింది.

"డోంట్ బోస్టు! యూ ఆరె డర్టీ బ్లాక్ మెయిలర్!"
సంగీతరావు బూతులేట్టు లెవల్ ఆరిచాడు.

శివరాం పకపక నవ్వాడు. "ఇప్పటికీ నా వృత్తికి
ఒక పేరు కనిపెట్టగలిగావ్! ఈ బ్లాక్ మెయిలర్ని కొను
గోలు చేయాలంటే నువ్వు కొంత సొమ్ము ఖర్చుచేయాల్సి
వుంటుంది...."

"ఎంత? మొదలు! గిరా లేస్తాను!" సంగీతరావు
హుంకరించాడు.

"వరీగుడ్. లొంగుక్కుండా కూచుంటే మెసేజ్
ఆర్గంకాలేదేమో అనుకున్నా!" శివరాం నవ్వుతూ
అన్నాడు.

"ఎంత?" సంగీతరావు గర్జించాడు.

"నీ కష్టాధికారంలో నాకు వాటా అక్కర్లేను. మనిషి
చెమటని దోచుకునేవాణ్ణి కాను నేను. ఎగ్జిటే బహు
నుతులూ, పుస్తకరూపంలో వచ్చే సందర్భాల్లో నువ్వు
ప్రచురించిన సీరియల్స్ మీద గుంజుకున్న కమిషన్ లూ,
నా అంచనా ప్రకారం యేడాదికి లక్షన్నరూ ఎంతో
అన్నాను. అంకల్లో భిన్నాంటే క్యాల్క్యులేట్
చేయడం నాకు ఇబ్బంది. అంచేత ఇద్దరికీ అనుకూలంగా
రెండేసి లక్షలనాకుందాం...."

"యూ కాంట్"

"వటవ్!" శివరాం గర్జించాడు. "నా ఏడాదికి
రెండులక్షల చొప్పున పదమూడేళ్ళకి ఇరవై ఆరు లక్షలు.
ఈ ఇరవై ఆరు నీకు తేరగా వచ్చిన రొక్కం. దీనికి
అపరాధం - రచయితల్ని మోసం చేశావుగా? - కొంతా,

పన్ కోకిల భర్తకి ద్రోహం చేసినందుకు ఇంతోంత
మొత్తం..... నే..... ఫార్టీలాక్స్.....”

“నో ఓహ్.....!” సంగీత రావు బిగ్గరగా అరిచేశాడు.

శివరాం అతన్ని నవ్వుతూ చూశాడు. “భారత రచ
యితల సంతేమసమాఖ్య తరపున ఈ శివరాం రచ
యితల్ని, రచయిత్రుల్ని—నువ్వు టోపీ వేసిన వాళ్ళని—
కల్సుకున్నాడు. నువ్వు పాఠకులకి బ్రెయిన్ వాష్ చేసి
నట్టే ఆ రచయితలకి బ్రెయిన్ వాష్ చేశాడు. వాళ్ళంతా
సమాఖ్య సహకారంతో కోర్టుకి వెళ్ళడానిక్కూడా
నీదంగా వున్నారు. సమాఖ్య తరపునా, దగాపడిన
రచయితల తరపునా ఈ శివరాం కోర్టులో లాయరుగా
వ్యవహరిస్తాడు. నిన్ను పచ్చడికింద రుబ్బేస్తాడు! అది
గుర్తుంచుకో!”

మొట్టమొదటిసారిగా సంగీత రావు ఉక్కిరిబిక్కి
రవుతూ చూశాడు. ఏసీని పూర్తిగా నిర్లక్ష్యంచేస్తూ
అతని మొహాన్ని చెమట పూర్తిగా తడిపేస్తోంది.

“శి.....వ.....రా.....ం.....అంత.....లేదు.....” అసం
కల్పితంగా వున్నాడతను.

శివరాం చిన్నగా నవ్వాడు. “ప్రస్తుతం నీ జేబులో
లేకపోవచ్చు. బ్యాంకుల్లో, ఇంట్లో దాచుకున్నావ్ గా?
పంట నే బయల్దేరు. ఎక్కడెక్కడికి వెళ్తావో వెళ్ళు.
సరిగ్గా రెండు గంటల్లో నిన్ను ఇక్కడే కల్సుకుంటాను.
అన్నట్టు....ఇక్కడొద్దు. నీ జీవిత చరిత్ర ఫోటోగ్రాఫీ
లన్నీ మోసుకురాలేను. రెండుగంటలకి ఫోన్ చేస్తాను.
'డాక్టర్ మెంట్స్ తయారుగా వున్నాయ్!' అంటాను. ఆ
డాక్టర్ మెంట్స్ ఎన్నో చెప్తాను. అది నిజంగా వాటి
సంఖ్యకాదు. నా హోటల్ గది నంబరు. అక్కడికి

మోసుకుని, మోసుకురా. నాది నాకు ఇచ్చేయ్; నీది నువ్వు పట్టుకోవ్వు!”

ఎండి, బలుకుతున్న పెదవుల్ని బలవంతాన కంట్రాక్ చేసుకుంటూ సంగీతరావు గుంకలు మింగాడు. “శివరాం పది..... టెన్..... ఇవ్వగలను..... ఇచ్చేస్తాను..... నన్ను మరిచిపో.....”

శివరాం సాలోచనగా. కన్సిడర్ చేసేవాడిలా తల పంకిస్తూ చూశాడు. సంగీతరావు ఆశగా, ఆశ్రంగా చూస్తున్నాడు.

“ఓకే ... సంగీతరావ్..... ఎదటి మనిషి ప్రాధేయ పడితే నా హృదయం కరిగిపోతుంది. ఆల్ రైట్ పది! పదిలక్షలు నూట్ కేస్ లో సరు రెండు గంటల్లో నీ చే వస్తాను. ఎందుకంటే, నీ జీవిత చరిత్ర కాపీలన్నింటినీ మోసే అవసరం వుండదు. అమాటకొస్తే, ఈ కాపీని ఇక్కడే, ఇప్పుడే వదిలేస్తాను!”

సంగీతరావు రెప్పలు ట ప ట ప కొట్టుకున్నాయి. నమ్మకం, అపనమ్మకం అతని రెండు కళ్ళలో దాగుడు మూతలాడుకున్నాయి రెండు తడాల నిర్వార ఆతను అప్రయత్నంగా నోరు తెరిచాడు.

“అంటే ... అంటే..... తతిమ్మా..... కాపీలు ”

శివరాం కులాసాగా నవ్వాడు. “హేట్స్! తెలి వైన ఘటానివే! తతిమ్మా కాపీలు ఇతర్లకి అమ్ముతాను. కొటాపదతి! ఒక్కో ఎడిటర్ కి ఒకేఒక కాపీ! అలా చేస్తే నాకు అరవైదాకా వస్తుంది! నువ్వలాగా పదిని మించి ఇవ్వలేనన్నావుగా!”

“యూ బాస్టర్! స్కాండల్! రాస్కల్! బ్లాక్

మెయిలింగ్ బోక్! యూ....యూ....సన్....అఫ్...”

“షటప్! యూ సన్నాఫ్ ఎ గన్....అయాం సారి యూ సన్నాఫ్ ఎ పెన్! కలం పట్టిన వీరసంపాదకుడి విగా!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

సంగీతరావు ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. తటా లున శివరాం నవ్వు ఆపేశాడు. “సంగీతరావ్, నీకు ఇంకా తిక్కబడలేను. తనున్న స్థితిని గర్వంతో నిర్లక్ష్యంచేసే మనిషిని నేను అసహ్యించుకుంటాను. అంచేత పథకం మారుస్తున్నా. హోటల్ అంబాసిడర్ అనెక్స్లో నలభై ఆరో గదిలో నేనుంటాను. సరిగ్గా రెండేరెండు గంటలు నూట ఇరవై నిమిషాలు చూస్తాను. నిర్లయించిన పారితోషికంతో నువ్వు ఒంటరిగా ప్రత్యక్షం కావాలి. ఒంటరిగా రావడానికి భయం చేస్తే చోరీసుల్ని తోడు తెచ్చుకో! నాకేం అభ్యంతరంలేదు....తరవాత.. నలభై వున్నాయో లేదో చెకో చేస్తాను. అంతదాకా నువ్వు రిసెప్షన్లో వేచివుంటావు. నలభై సరిగ్గా వుంటే, నిన్ను నా గదికి పంపమని రిసెప్షన్కి చెప్తాను. నువ్వు వస్తావ్. అక్షరాలుగా మారిన నీ బతుకుని భద్రంగా పట్టుకోరావ్!”

“శి....వ....రా....ం....”

“కాదు కూడదంటూ నోరు తెరిస్తే. కదిలిపోతాను. తిన్నగా మరో టోకు వర్తకుడు—రంగవల్లి సంపాదకుడు వున్నాడుగా? అతన్ని కలుసుకుంటాను....” శివరాం అగ్గి, మరో సిగరెట్ పలిగించాడు.

సంగీతరావు రెండు చేతుల్లో మొహం తుడుచు కున్నాడు. ఉబ్బిబట్టున్న మొహాన్ని శివరాం వైపు కొద్దిగా వైకత్తాడు. ఉన్నట్టుండి వణికిడం ప్రారంభించిన రెండు

చేతుల్ని వొళ్ళోకి నించుకున్నాడు.

“ఒకే... బాపయ్య నలభై పాతేస్తాను. అన్ని కాపీలు ఇస్తావన్న గ్యారంటీ ఏమిటి?”

శివరాం అతన్ని తమాషగా చూశాడు. “చెట్లంత మనిషిని నేనుండగా నీకు గ్యారంటీ దేనికి సంగీతరావ్!”

“జోంట్ జోక! ఏమిటి గ్యారంటీ?” సంగీతరావు ఉరిమాడు.

“నో గ్యారంటీ!” శివరాం పాదాగా అన్నాడు. “నీ చరిత్ర నన్ను మొట్టమొదటిసారిగా రచయితగా మార్చింది. నా మొదటి రచనను అచ్చులో చూసుకోవా లని లేకపోయినా. కనీసం వ్రాతప్రతికేనా అడపా దడపా చదువుకోవాలన్న కోరిక ఇప్పుడిప్పుడే నాలో పుట్టుకొస్తోంది. ఒకజనల్ దగ్గరు చుకుని, జిరాక్స్ కాపీ లన్నీ పూర్తిగా నీకే ఇచ్చేస్తాను. భవిష్యత్తులో నువ్వు మళ్ళీ విజృంభించి, అవేశంలో కంచె దాటితే దాన్ని తిరగేస్తాను. మరో నాలుగు పేజీలూ, ఒకటో, రెండో అఫీడవిట్లూ చేయసాను. బోల్డ్లన్నీ కాపీలురీసి, పైసా అడక్కుండా అందరికీ — ఆవసరమైన వ్యక్తులకీ — బహూకరిస్తాను. ఆ వ్యక్తులూ పోలీసుల్ని చేయస్తాను!”

“నో! ఇది అన్యాయం! ఘోరం! చారుణం!” సంగీత రావు బొబ్బలెట్టాడు.

“సంగీతరావ్, మళ్ళీ కంచె దాటుతావా?” శివరాం నూటిగా చూస్తూ ప్రశ్నించాడు.

“....నీకు.... వాగ్దానం చేస్తున్నా.... దాటను! అన్నీ ఇచ్చేయ్!” సంగీతరావు పటికే కంఠంతో అన్నాడు.

శివరాం చిరునవ్వు నవ్వాడు. “ఇంకే? నావ్వు కంచె దాటకపోతే, నేనూ మాటతప్పను! మొదట్నుంచీ

అంటున్న మాట ప్రకారం కాపీలు అన్నీ—అన్నీ—

ఇచ్చేస్తా... ఒరిజినల్ - టి పెట్టుకుంటాను....”

“నో.... నేనొప్పుకొన్నా!”

శివరాం ఒక్క వురుటున కర్చిలోంచి లేచాడు. ఫోటర్ని నిర్లక్ష్యంగా చూసి, చూపుల్ని సంగీతరావుపై పులిపాడు.

“సంగీతరావ్ శ్రోత కోరిన విధంగా పాడనంత కాలం నువ్వు రాణించలేవు! నా బేరాన్నీ నా రాకనీ, నన్నూ మరిచిపో. వెళ్తాను. నీ కోరికలను లోపలికి పంపిస్తాను. కమ్మగా కబుర్లు చెబుకో!” శివరాం గిరుక్కున గుమ్మంపై పులిపి. జోరుగా కదిలాడు.

“ఆను!” సంగీతరావు అరిచాడు. శివరాం అగి, తిరిగి చూశాడు.

“స్కాండ్రల్, రా. కూచో. ఏం చేయాలో మళ్ళీ చెప్పు.. మరిచిపోయాను....”

శివరాం నవ్వుతూ కూచున్నాడు. టేబుల్ మీదున్న కాలింగ్ బెల్ ని నొక్కాడు. తలుపు తోసుకుని అదరా బాదరా లోపలికి వచ్చి, సంగీతరావుపై పులిపి ధియధిక్షలో, ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్న బంట్రోతుని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“నీ ఎడిటర్ గారికి ఎయిర్ కండిషన్స్ గదిలో వడదెబ్బ తగిలింది. ఏసీలో తగిలే వడదెబ్బ చాలా ప్రమాదం. వెళ్ళి రెండు స్ట్రాంగ్ కాఫీ, వడివడిగా ఆఫీసు మేఫూలమీద పట్టా!” అన్నాడు శివరాం.

బంట్రోతు అంగంకానట్టు చూశాడు.

“పరుగెట్టు! పెట్టుకురా! శివరాం నడుగుముతూ అట్లా పిలిచాడు.

బంట్లోతు కంఠారుగా పరుగెట్టాడు. శివరాం విగ్రహంలా కూచున్న సంగీతరావుని చిరునవ్వుతో చూశాడు “అరిసిపోయాను. కాఫీ తాగి, ఏం చేయాలో మళ్ళీ చెప్తాను!”

5

హోటల్ ఉల్లాస్.

212 గదిముందు అతను నిలబడ్డాడు. గదిలో వున్న లత ఏం చేస్తూ వుంటుందో ఊహిస్తూ చిరునవ్వు నవ్వు కున్నాడు. సీగరెట్ పీకని కిందపడేసి, బూటుతో నొక్కేశాడు. అతని చెయ్యి డోర్ హండిల్ని పట్టుకుంది. తనకోసం ఎదురుచూస్తూ. తన రాకని శ్రద్ధాల తేడాతో ఊహించి ఆమె గొల్లెం తీసేసి వుంటుంది. మూడొంతులు గొల్లెం పెట్టకుండానే ఉంచివుంటుంది. తనలాగే ఆమెకి ధైర్యం ఎక్కువ. లోకాన్ని చూసి ఆమె భయపడదు! భయం మనిషిని తేమంగా ఉంచుతుంది; అలాగే విజయానికి మార్గంగా ఉంచుతుంది అని ఆమెకి తెలుసు....

తన ఆలోచనల్ని నిజంచేస్తూ లోపలికి కదిలిన తలుపుని వూరిగా తోస్తూ అతను గదిలోకి దూరాడు. తలుపు మూసి గొల్లెం పెట్టేశాడు. గదుల్లో సాగే కొన్ని నాటకాల్ని లోకం చూడకూడదు!

చేతిని కిందికి లాగుతున్న బరువుని ఓసారి తృప్తి కరంగా చూసి, అతను లోపలగదివైపు కదిలాడు. తలుపు తోసుకుంటూ బెడ్ రూంలోకి దూరాడు. తనని చూస్తూ ఆనందంతో ఆమె ఎందుకో కేక పెట్టలేదు. నూట్ కేసుని టేబుల్ మీద పడేసి అతను మంచంవైపు చూశాడు. మంచంమీద ఆమె వెల్లకిలా పడుకుంది. లేత

అకుపచర్చరంగు చీరా జాకెట్. చేతుల్ని పక్కల్లో ఉంచుకుని, శాంతిమయంగా పడుకున్న ఆమె రూపం అతనికి క్లియోపాత్రా సినిమా చిత్రాని లిజ్ శేలర్ భంగిమని గుర్తుకు తెస్తోంది. అయితే ఆ సీన్ లో లిజ్ శేలర్ క్లియోపాత్ర మరణాన్ని అభినయించింది. ఇక్కడ ఆమె సజీవంగా ఉంది. నిద్ర నటిస్తోంది. ఉబ్బెత్తుగా కొటంలా పెకిలేస్తున్న ఆమె పైట ఆ సంగతిని అతనికి చెప్తోంది.

అతను కదిలాడు. చప్పుడు కాకుండా, నెమ్మదిగా మంచంమీద కూచున్నాడు. కిందికి వొంగి బూట్లు విప్పి కాదు. మంచం కదలిక తెగికుండా, ఆమెకి నిద్రా భంగం కలగకుండా విశ్రాంతిగా పడుకోవాలనుకుంటూ వెనక్కి వాలే ప్రయత్నం చేశాడు.

తటాలున రెండు చేతులు రీగల్లా అతన్ని చుట్టు కున్నాయి. “హేయ్!” అందామె.

ఆమెమీద అడ్డంగా, వెల్లకిలా పడిన అతను తలతిప్పి ఆమె మొహంలోకి నవ్వుతూ చూశాడు.

“దొంగా! నిద్ర నటించావ్!” అన్నాడు నవ్వుతూ శివరాం.

“ఊ! నటించడం నీకే వచ్చుకున్నావా? చూడు ఎలా వోడించానో!” అత నవ్వుతూ అంది.

శివరాం పెకిలేచి, ఆమెపైపు కొద్దిగా తిరిగి కూచున్నాడు.

“డార్లింగ్”

“యస్?”

“చెప్ప!”

“ఏముందికి నువ్వు నేనూ నేకరించిన ఇన్ ఫర్మ్

షన్ తో కలిపిన సంగీతరావు జీవితచరిత్రని సంగీతరావుతో
అమ్మకాను....”

“ఎంతలా?”

“ఎంతో ఎక్కడిది, ఎక్కడడిగితే యెక్కళ్ళతో
చస్తాడని భయమేసింది, ఓ నలభై చాలనుకున్నాను....”

“శేలా?”

శివరాం ఆమెని నవ్వుతూ చూశాడు. “హానీ, వందలూ
శేలూ మరిచిపో, రూపాయి విలువ సంగీతరావు పెటెక్ట్
చేసి ప్రచురిస్తున్న కథల, నవలల ప్లాండ్లల్లా దారు
ణంగా పడిపోయింది! మనం ‘వ’కారం ఉపయోగించం,
ఎప్పుడూ ‘అ’కారమే!”

“గుడ్ గాడ్నలభై లక్షలు! కక్కేకాదా?”

“బ్రాండ్, విస్కీ, బీరూ అన్నీ కలహోనీ తాగిన
వాడిలా కక్కేకాదు!”

“అంత సులభంగా కక్కేకాదా?”

“సులభంగా ఎవడూ కక్కలేడు. కళ్ళల్లో నీళ్ళు;
గొంతులో మంట, కడుపులో రంగులరాట్నం, చెవుల్లో
హోరు....ఇలాంటివన్నీ అనుభవిస్తూ కక్కేకాదు,
సంగీతరావు అలాగే కక్కేకాదు....”

“డార్లింగ్”

“షూట్!”

“అతను సంగీతరావో, సింగీతరావో-ప్రతీకారం...”

శివరాం నవ్వు ఆమెని అడ్డుకుంది.

“ప్రతీ-కారాలూ, మిరియాలూ నూరే నేటిలో అతను
లేడు! జరిగిన నిర్వాకం గురించి భార్యకు, —చివరికి
కోకిలకి కూడా చెప్పకోలేడతను!”

“డార్లింగ్ నేట్ మెంట్ ఇచ్చిన రచయితలకి

పాఠశాలలోని అందలా చూస్తూన్నావుగా?”

“మా సేకాంగా!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. “బ్లెట్ మెంట్స్ ఇచ్చినప్పుడే వాళ్ళకి చేతినుండి పే చేసేకాను. అయితే అందరికీ కాదు. వాళ్ళ నవలల్ని అలా, అలా తిరగేకాను. సత్తా ఉన్నవాళ్ళకి, ఏడుగురికి మాత్రం ఇచ్చేకాను. తితిమ్మా వాళ్ళ కలంకారితనం దండగ. ఆ చేతనంతా వోపిగా చదివిన కంపోజిటర్స్ కీ, ఫ్రాంక్ రీడర్స్ కీ, పాఠకులకీ ఇవ్వాలి నిజంగా! అయితే వాళ్ళవరకే మనం కనిపెట్టలేం. అంచేత మనకి యాభైవేల దాకా ఖర్చయింది. తితిమ్మా పైకం మన నికరాదాయం!”

లత అతన్ని పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో చూసింది. “డారింగ్ ... ముందే సంగీత రావునుండి గుంజాకోక ముందే ఇచ్చావ్? ఇక్కడ కథ అడ్డం తిరిగివుంటే?”

శివరాం రెండు చేతుల్లో అమె బాట్ హాయిర్ని సవరిస్తూ బుగ్గల్ని అదిమాడు. “మనం కన్న కథ ఎప్పుడూ అడ్డం తిరగదుగా! ఫలానా వ్యక్తి మనకి ఇవ్వాలని మనం నిర్ణయిస్తే, ఆ ఫలానా వ్యక్తి నిజంగానే ఇస్తాడుగా!”

బుగ్గల్ని నొక్కుతున్న శివరాం చేతుల్ని లత తన చేతుల్లో అదిమింది. “డారింగ్ పదిహేనురోజులుగా ఈ ఊళ్ళో బోర్ కొట్టేసింది!”

“అయితే పెకి లేయ! నేను సిగరెట్ ముట్టిస్తాను, ఈలోగా డిటెక్ట్ పెంటా నంబరు డయల్ చేయి. శివరాంగాయి మాట్లాడతారని చెప్పు. రిసీవర్ నా చేతికి తగిలించు. సంభాషణ ముగించేలోగా మరో చీర కట్టి సింగారించుకో! పెంటా నే బయల్పెంచాం!”

సిగరెట్ పరిగిస్తున్న శివరాంని లత క్షణకాలం చూస్తూ ఉండిపోయింది. సీలింగ్ పైపు పొగ రింగ్ ఊది, శివరాం ఆమెని నవ్వుతూ చూశాడు.

“డార్లింగ్, టెంపోని వదిలేయ్” అందామె మెల్లిగా.

శివరాం పకపక నవ్వాడు. “ఇంకా పట్టుకోలేదుగా!”

[‘శివరామ్ అద్వైతచర్చ్’ సీరిస్ లో ఇది 8 వ నవల]

— : విపోయింది : —

తెర్రరిజం

బొమ్మిడి అచ్చారావు

ఐరాన్ ఇరాకొల మధ్య ఆరని రావణ కావ్యం!

శ్రీలంకలో తమిళుల ఉచళాత!

పంజాబ్ లో ఉగ్రవాదుల స్వైరవిహారం! హత్యలు,
దారుణ మారణకాండ!

దారిలింగ్ లో ఘూర్కాల తీవ్రస్థాయి చేరిన ఆందో
ళన, దౌర్జన్య హింసాకాండ.

దేశవిదేశాల్లోని పడినీతి ఇలా వుంటే రాష్ట్రంలోని
అనేక ప్రాంతాల్లో తీవ్రవాదుల యాత్రలు, దహనకాండ,
హత్యలు! ఐ.ఏ.ఎస్. ఆఫీసర్ల కిడ్నాపింగ్!

దేశంలో ఏమూలచూసినా ఆందోళనలు, అలజడులు,
అల్లడు, పరిష్కారంలేని, పరిష్కారం దొరకని సమస్యలు!
ఎటు చూసినా—

తెర్రరిజం! తెర్రరిజం!! తెర్రరిజం!!!

ఉగ్రవాదం! ఉగ్రవాదం!! ఉగ్రవాదం!!!

మనిషి ప్రాణానికి పూచిక పుల్లంతయినా విలువ

లేకుండా పోయింది. హింసతోనే తప్ప తమ కోరికలు
నెరవేరవనే గుడ్డినిమ్మకంలో మనిషి నాటిమనిషిని నిర్దా
క్షిణ్యంగా హత్యచేస్తున్నాడు. నెత్తుటి మడుగులో
స్నానం చేస్తున్నాడు. మానవత్వం అనేది కేవలం పుస్త
కాల వరకే పరిమితమైపోతోంది. నీతి, నిజాయితీ, ధర్మ
వర్తన అన్నపదాలకి అర మే మారిపోతోంది.

ఏమైపోతోంది? ఈ దేశం ఎటుపోతోంది?

మనిషి మనుగడ నానాటికీ దుర్భామ మరుక్షణం
ఏమైపోతుందో ననే ధియంతో, బెంగతో, పక్కనున్న
వాడ్ని, ఎప్పుడు మీదపడి చంపేస్తాడోనని అనుమా
నంగా చూస్తూ ప్రతీక్షణం చచ్చి బతుకుతున్నాడు నీటి
మానవుడు. తిననీడనే శంకించుకుంటున్నాడు!

దీనికి అంరెప్పుడు? మనిషి సుఖసంతోషాలతో,
ప్రాణభయం లేకుండా గుండెలమీద చేతులు చేసుకుని
పోయిగా నిద్రపోయే రోజెప్పుడు? అసలా రోజు
వస్తుందా?

బహుశా, రాదేమో!

రెండుదేశాల మధ్య కలహాలను, యుద్ధాలను ప్రేరే
పించి ఆ దేశాలు రెండూ కొట్టుకు చిత్తీ చిరోదేశాన్ని
ఆయుధాలతో ఆదుకొని ప్రపంచయుద్ధాన్ని సృష్టించ
టానికి సంపన్న దేశాలు, అగ్రరాజ్యాలు ఎదురుచూస్తు
న్నాయి. అందుకు పరోక్షంగా సహాయపడుతున్నాయి.
తమ సత్తా చూపించుకోవాలని తహతహ లాడిపోతు
న్నాయి. బడుగురాజ్యాల్ని తమ పావులుగా చేసుకుని
దారుణమైన చదరంగమాడుతున్నాయి. అది తెలియని
అమానుక పావులు తమ అన్తిత్వాన్నీ కోల్పో
బోతున్నాయి.

‘భగవాన్ నాదేశాన్ని కలకాలం స్వర్గసీమగానే వుండనివ్వు. ఎలాంటి పాపపంకిలం అంటుకుండా పునీతనుగా వుండనీ ప్రభూ!’

పేపరు మడచి పక్కన పడేసి, మనసులోనే భగవంతుని స్మరించుకున్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్ — వేదనగా కణ్ణులు రుద్దుకుంటూ.

1

మె తటి తాదశోద్దమిద సాఫీగా దొరిపోతోంది ఛెనైలో కాదు.

గోపీనాథ్ కారు నడుపుతున్నాడు. భార్య వెనక సీట్లో హాయిగా నిద్రపోతోంది. ఆమెపక్కనే పన్నెండు రోజుల కుదురు, తొమ్మిదేళ్ళ కొడుకు గాఢనిద్రలో వున్నారు.

రైవింగ్ సీట్ పక్కసీట్లో పెద్దకొడుకు రివీంద్ర — ఇరవయ్యేళ్ళవాడు — నిద్రపోతూ మధ్య మధ్య లేచి బయటికి చూస్తూ మళ్ళీ నిద్రకొరుగుతున్నాడు.

గోపీనాథ్ కుటుంబంలో తిరుపతి బయలుదేరి వెళుతున్నాడు. తెల్లారేసరికి తిరుమలలో తను బుక్ చేసిన కాఫీ జిలో దిగి దర్శనం వగయిరా పూర్తిచేసుకుని సాయంత్రానికి కొండదిగి తిమి పూరికి తిరుగుప్రయాణం చేసుకోవడానికి ప్లాన్ చేసుకున్నాడు. అందుకే రాత్రి ప్రయాణాన్ని ఎన్నుకున్నాడతను.

అతడు లక్షల్లో వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. ఒక్కరోజు అతను షాపులో లేకపోతే కొన్ని వేల రూపాయల వ్యాపారం బెబ్బలింటుంది. అందుకే సాధారణంగా అతను ఇల్లు, ఊరు వదిలిపెట్టి వెళ్ళేడు.

అయితే ఇప్పుడు దేవుడుతో పనొచ్చింది. అందు

లోనూ ఏడుకొండలవాడి పనిమీద వెళ్తున్నాడు. ఆయనలో ఏమాత్రం శేడా రాకూడదు. శేడా వస్తే ఆయన పూరుకొడు. షిడీలో బాటు రాబడతాడు. తనకో కాంట్రాక్టులో కొన్ని లక్షల లాభం వచ్చింది. అందులో పదికాతం స్వామి హుండిలో స్వయంగా వేస్తానని మొక్కుకున్నాడు.

తమిద్దరి మధ్య ఒప్పందం హుండిలో ఆమెత్తాన్ని వెయ్యటంలో పూర్తవుతుంది. అందుకు శేవలం ఒకే ఒక రోజు శేటాయించాడు. అందుకే రాత్రి ప్రయాణం, పగలు దర్శనం ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు గోపీనాథ్.

రాత్రి రెండున్నర గంటల సమయం! అప్పటికి దాదాపు నాలుగుగంటల నుంచి కార్లో ప్రయాణిస్తున్నారు. మరో రెండు గంటల పైచిలుకు ప్రయాణం ముందుంది. తిరుపతి నెల్లారేణుపల చేరుకుంటే, అన్ని పనులు అనుకున్నట్టు జరుగుతాయి అందుకే మధ్యలో ఎక్కడా విశ్రాంతి తీసుకోకుండా కారు నడుపుతున్నాడు గోపీనాథ్.

అతని కారుకి ద్రైవరున్నాడు కాని అతన్ని ఇలాంటి ప్రయాణానికి వెంట తీసుకు వెళ్ళడు గోపీనాథ్. అందునా లక్షలతో బయల్దేరేటప్పుడు పరాయిమనిషిని నమ్మక పోవటం అతని వ్యాపారి లక్షణం!

అందుకే తన ద్రైవ్ చేసుకుంటున్నాడు. నిద్ర వదులులో పెట్టడం వల్ల సంపాదించినంత సులభం అతనికి! అతని అవయవాలన్నీ అతని కంట్రోల్లోనే వుంటాయి. రోజుకి శేవలం నాలుగుగంటలుమాత్రమే నిద్రపోయే గోపీనాథ్ అవసరమైతే ఆ నాలుగుగంటలకూడా మెలకువగానే వుండగలడు. శరీరానికి అలా తర్ఫీదు నిచ్చా

డతను. కనీసం అలసిపోయిన మెదడుకూడా విశ్రాంతి నివ్వడతను.

కారు ఘాట్ రోడ్ మీదుగా పోతోంది. హెడ్ లెటు వెలుగులో పాము మెలికలాగా నల్లగా నిగనిగలాడుతూ కనిపిస్తోంది రోడ్డు. చుట్టూ జట్టు విరబోసుకున్న దయ్యాలలాగా దట్టంగా పెరిగిన చెట్లు! మధ్య మధ్య తైండ్ కర్వన్!

ఓగంట ప్రయాణం కలసివసుందని ఉల్లోనించి వున్న సీదా రోడ్డును వదిలి ఘాట్ రోడ్ మీదుగా వాహనాన్ని మళ్ళించాడు గోపీనాథ్. ఆతని జీవితంలో గంట విలువ కొన్ని వేల రూపాయలు!

సడన్ బ్రేక్ తో కారు నాపాడు గోపీనాథ్! నిద్ర పోతున్న భార్య, కొడుకులు, కూతురు చటుక్కున మేల్కొన్నారు ఆ ఆదరుకి.

గోపీనాథ్ నిశ్చాంతిపోయి పిచ్చివాడిలా రోడ్డుమీదికి చూస్తూ శిలాప్రతిమలా కూచుండిపోయాడు.

రోడ్డుమీద నలుగురు సాయుధులైన వ్యక్తులు పోత పోసిన కంచు విగ్రహాల్లా, మూర్తిభవించిన రాక్షసాల్లా, కరడుగట్టిన కిరాకీజల్లా చేత ఆయుధాలు ధరించి యమ భటుల్లా కనిపించారతనికి.

వాళ్ళని మొదట చూడగానే పక్కనుంచి వేగం పెంచి దూసుకుపోవాలనుకున్నాడు గోపీనాథ్. కాని వాళ్ళు అప్పటికే గన్స్ గురిచేసి కాస్తూడా దారి వదలకుండా రోడ్డును పూర్తిగా కవర్ చేసేసి నిల్చుని వుండటంతో గత్యంతరంలేక బ్రేక్ మీదికి కాలును పోనిచ్చాడు.

కారాగిన మరుక్షణం వాళ్ళు నలుగురు కారును చుట్టు

ములేకారు.

“నవ్వు గోపీనాథ్ వి, ఆవునా?” అనడిగాడు అందులో ఒకడు. పర్యవేక్షించినాంచి బండరాయి ద్వారా నట్టు ధ్వనించిందతని గొంతు.

అప్రయత్నంగా తలూపాడు గోపీనాథ్.

నాలుగు గన్సి అమాంతం పైకి లేచి పాజిషన్ లోకి వచ్చాయి.

గోపీనాథ్ ప్రమాదాన్ని గుర్తించాడు. వాళ్ళు చారి తోపిడి దొంగలై వుంటారని గ్రహించాడు. ప్రాణంకన్న డబ్బు విలువైనదికాదని గ్రహించలేని అవివేకి కాదతను! ప్రాణముంటే కోట్లు సంపాదించవచ్చు. కాని నోట్లు పెట్టి ప్రాణాన్ని కొనుక్కోలేదు.

గోపీనాథ్ వ్యాపారిస్తుడు. లక్షల్లో మునిగి తేలున్న ఆరితేరిన వ్యాపారి!

“మిక్కావలసింది డబ్బేకదూ. ఇనుగో నాలుగు లక్షలు... తీసుకోండి.... అంతేకాదు నాభార్యాబిడ్డల దగ్గరున్న బంగారం కనీసం రెండు లక్షలు వస్తుంది. టేకిట్!” బ్రీవ్ తీసుని గ్లాస్ విండాలోంచి అందించాడు గోపీనాథ్.

అప్పటికే ఆతని భార్యాపిల్లలు ప్రాణభయంలో చిక్కచచ్చిపోయారు. ఆతని భార్య, భర్త డబ్బుకి వెనకాడి ప్రాణాలను బలిపెట్టేస్తాడేమోనని భయపడింది. కాని ఆతను ధైర్యంగా డబ్బున్న బ్రీఫ్ ని దొంగల కందించటం చూశాక తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకుంది.

చకచక తన నగలు, కూతురి నగలు ఒలిచి దోసిలితో విండో బయటకు చాచింది.

అయితే వాళ్ళ ఊహల్ని, అంచనాలని తారుమారు

చేస్తూ వాళ్ళ చేతుల్లోని గన్స్ కర్కశంగా ధ్వనించాయి.

ఓగుండు గోపీనాథ్ కపాలంలోంచి, మరోటి అతని కంఠంలోంచి మాసుకుపోయింది.

ఓ గుండు గోపీనాథ్ భార్య దోసిలిని కర్కశంగా చీల్చుకుంటూ ఆమె గుండెల్లోంచి, మరోటి ఉదరకుహరంలోనుంచి ప్రయాణం చేశాయి.

మరో మూడుగుళ్లు గోపీనాథ్ పిల్లల ప్రాణాల్ని బలి తీసుకున్నాయి.

నెత్తురు, నెత్తురు, నెత్తురు!

కారంతా నెత్తురి మడుగుతోనిండిపోయింది. అంత వరకు తుపాకిగుళ్ళతో మాల్కోగిపోయిన ఆప్రదేశం ఒక్క సారిగా భీకర మానం వహించింది. పెనాథూతాల్లా నిల్చున్న చెట్లు జరిగిపోయిన దారుణ మారణకాండకు సాక్షిభూతాల్లా వున్నాయి.

అక్కడంతా ప్రకాంతత!

స్మకాన ప్రకాంతత!!

2

ఎంగుతో చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది అరుణ్ జైన్.

అది మామూలుగా వచ్చే మెలకువ కాదని, అసాధారణమైన సాక్షుటనో, అస్వాభావికమైన పరిస్థితో ఎదుర్కోబోతున్నానని అతని సిక్స్సెన్స్ చెబుతోంది.

అలర్టుగా చెవులు రిక్కించి విన్నాడు.

నడవాలో ఎవరో నడుస్తున్న అలికిడి అతనికి రీలగా విలిపించింది.

అరుణ్ జైన్ గుండె ఆగి కొట్టుకున్నది.

ఎవరో అతే మెల్లిగా అడుగులో అడుగు వేసు

టంటూ వస్తున్నారు.

ఎవరు?

దొంగా? లేకపోలే ఆర్థరాత్రి ఇంట్లో ఎవరు జొరబడతారు?

అతనికి ఆ ఆలోచన రాగానే ముచ్చెమటలుపోతాయి. తను వడ్డీ వ్యాపారంమీద, స్మగ్లింగ్ గూడ్సుమీద సంపాదించినదంతా తన గదిలోనే ఐరన్ సేఫ్ లో దాచుకున్నాడు.

ఆ సేఫ్ తనకి తప్ప మరో వ్యక్తికి తెరవటం దుస్సాధ్యం! దాన్ని తెరవటానికవసరమైన కోడ్ నంబరు తన మెదడులో సంక్షిప్తమే వుంది. చివరికి తన భార్యకి, కొడుక్కి కూడా దాని రహస్యం తెలీదు.

ప్రమాదవశాత్తు తను చనిపోయినా ఆ రహస్యం తనలోనే సమాధి అయిపోతుంది, అయినా తనుపోయాక ఆ సేఫ్ లో తనకేం పని?

జైన్ పెదాలమీద లీలగా చిరునవ్వులాస్యం చేసింది. అంతిలోనే తనిప్పుడో విపత్కర పరిస్థితి నెదుర్కోబోతున్న నిజం గుర్తువచ్చి అతని ముఖంలో చిరునవ్వు అమిరై పోయి, అందోళన భయం ముద్ర వేసుకున్నాయి.

తను విదేశీవస్తువులు స్మగ్లింగ్ చేయటంలో ఆరితేరినవాడు. షిప్ నుంచి చిన్న చిన్న నాటు పడవలద్వారా టేవరికార్డరు, విడియో కెమెరాలు, విసీఆర్ లు, వాటిలు ఇంకా ఈ దేశంలో దొంగని అపురూప వస్తువులన్నో తీరం చేర్చి, కస్టమ్స్ కర్కురప్పి తన గొడొవ్వుకి చేర్చి విజి నెస్ చేసుకుంటాడు తను. ఇంతివరకు ఎప్పుడూ ఎవరికీ పట్టుబడటండా ఎంతో మెలకువగా తప్పించుకుంటూ వచ్చాడు.

ఎవరిదగ్గరా దొరకని అపురూప వస్తువు లేన దగ్గరం దని ప్రజలు తన మాపుమీదికి ఎగబడగానే దాని రేటు విపరీతంగా పెంచేస్తాడు. అవతలి వ్యక్తి అంతకన్న విప రీతమైన క్రేకోతో దాన్ని తను చెప్పిన ధరకి ఎగ రేసుకు పోతాడు.

శతలం కస్తమర్ క్రేజ్ నిబట్టి ఆ వస్తువుల ధరలు విప రీతంగా పెరిగిపోతాయి. కస్తమర్ నాడి తనకి బాగా తెలుసు కాబట్టి దూపాయి వస్తువుని పనికి అమ్మి విపరీత లాభాల వార్జించగలిగాడు, గలుగుతున్నాడు.

తన గొడవనమీద చాలాసార్లు దాడులు జరిగాయి. కాని స్వదేశీ వస్తువులు తప్ప విదేశీ వస్తువు లెప్పుడు ఎవ రికి దొరిక లేదు. తను ఒక్కొక్క స్మగ్లర్ గూడ్స్ ని ఒక్కొక్క చోట భద్రపరుస్తాడు. కస్తమర్ తనదగ్గర కొచ్చిన వంటనే అతను నిజమైన కస్తమర్, లేక కస్తమ్మకా రీయో చాలా తేలిగ్గా కనిపెట్టేస్తాడు.

ముందు తన దగ్గర అలాంటి వస్తువు లేదీ దొరకవని చాలా మర్యాదగా సమాధానం చెపుతాడు. నిజమైన కస్తమర్ అయితే వంటనే తిరిగి వెళ్ళి పోవటానికి సిద్ధం కావటం జరుగుతుంది. అప్పుడతన్ని వెనక్కు పిలిచి ఆ వస్తువు తనకి తెలిసిన మనిషి దగ్గరుండేమా ప్రయత్నిస్తా నంటాడు. కస్తమర్ అసక్తి కనపరుస్తే ఫోన్ లో ఎవరెవ రిలో కాంటాక్ చేసి మాట్లాడతాడు. 'సారీ, అతని దగ్గర కూడా లేదండీ' అంటాడు.

కస్తమర్ అసక్తి, ఆ వస్తువుపట్ల మోజు అంతక్రితం కన్న రెట్టింపయిపోతాయి. ఎంతయినా చెల్లించి దాన్ని పొందాలనిచూస్తాడు. అదిగో, అతని ఆ బలహీనతనే తెన్ బాగా సోయ్యు చేసుకుంటాడు. కస్తమర్ని మరో

గంటో, రెండుగంటలో పోయాక రమ్మంటాడు, వీల
యితే ప్రయత్నిస్తానంటాడు. గ్యారంటీ ఇవ్వలేనంటాడు.

అయినా కస్టమర్ ఆరిన్ని వదలడు. ఇబ్బంది పెడ
తాడు. ముహమాట పెడతాడు. ఆతను ఆర్జన్సీ ఫీలయ్యే
కొద్దీ అరుల్ జైన్ బెట్టుచేస్తాడు. బతిమాలించుకుంటాడు.
కస్టమర్ రంచనగా తను చెప్పినట్టుకి వచ్చేస్తాడవి ఆత
నికి తెలుసు. ఆతని అంచనా ఆక్షరాలా జరిగితీయకుండా,
కస్టమర్ కనకవరం గురిపిస్తాడు.

కస్టమర్ ఎవరో, కానిదెవరో కనిపెట్టడానికి ఆతని
కున్న పద్ధతులతనికున్నాయి. వాటి నెరడులు. చ. తప్ప
కుండా అనుసరిస్తాడు. వాటిలో ఆత నెప్పుడూ విఫల
మవ్వలేదు.

ఆతను వ్యాపారంలో తోటి వ్యాపారిని ఎన్నడూ
నమ్మడు. కాని నమ్మినట్టు నటిస్తాడు. నటిస్తున్నట్టు తెలి
యనివ్వడు. అది ఆతనికి వన్నోపేట్టిన విద్య. 'నమ్మకం
లేకపోతే వ్యాపారం చెయ్యటం కష్టం' అన్న రూలు
ఆతనికి వర్తించదు.

అరుల్ జైన్ ను ఆలోచనలనుంచి బయట పడేసింది
దగ్గరవుతున్న అడుగుల చప్పుడు.

లంకంత కొంపలో తను, భార్య, కొడుకు—మగ్గురే!
గూర్ఖాలని, పనివావాళ్ళని పెట్టుకోడు జైన్. వాళ్ళకి
తన గుట్టుమట్టు తెలిసిపోతాయని ఆతని నీరమైన అను
మానం!

రెండురోజుల క్రితం తమ స్వస్థలమైన రాజస్థాన్ లోని
ఓ కుగ్రామం వెళ్లారు భార్యకొడుకునూ ఓ ముఖ్యమైన
పెళ్ళకి హాజరవటానికి! తనూ వెళ్ళాల్సివచ్చేది. కాని,
ఉపరితరగని వ్యాపారం. ఒక్కరోజుకాదుగదా, ఒక్క

గంట తను లేకుంటే కష్టమయ్యే చాలా బాధపడిపోతారు!

తను స్మగ్లింగ్ వస్తువులు రహస్యంగా అమ్మితే, వడ్డీ వ్యాపారం పట్లగా చేస్తాడు. బంగారు వస్తువులు, వాచీలు, స్కూటర్లు, వండిగిన్నెలు వగయిరా తాకట్టు పడతాడు. తను వడ్డీ చాలా రీజనబుల్ గా వనూలు చేస్తాడు. తనలాగే ఈనగరంలో వస్తువులమీద అప్పు లిచ్చే శేర్లు కనీసం ఏభైమందికి పైబడే వున్నారు. వారిలో ముప్పాతికమంది వడ్డీవ్యాపారం వెనక విడేకి వస్తువుల్ని అమ్ముతున్నవాళ్ళే!

అయితే ఆ సంగతి బహిరంగ రహస్యం! అధికార వర్గాలో చాలామందిని డబ్బుతో తాము కట్టిపడేస్తుంటారు. అది కూడా బహిరంగ రహస్యమే! అయితే ఈ బహిరంగ రహస్యాల గురించి ఎవరూ పట్టించుకోక పోవటమే అసలైన బహిరంగ రహస్యం.

అడుగులపవ్వడి దగ్గరపడున్న కొద్దీ అకట్టైన్ గుండె స్పందన హెచ్చింది. అప్రయత్నంగా ఆతని చెయ్యి పరుపుకొండ దాచిన రివాల్వర్ మీదికి వెళ్ళింది.

మెల్లిగా దాన్నందుకుని పైకి లేచాడు. తన గది తలుపులు లోపల్నుంచి భద్రంగా బంధించి వున్న సంగతి కన్ఫర్మ్ చేసుకున్నాడు. కిటికీ తలుపుమాత్రం ఒకటి తెరచి వుంది. దాంట్లోంచి చూస్తే నడవా స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది.

తన గది తలుపులు ఏబ్యాంకులోని స్ట్రాంగ్ రూం తలుపులకన్న రీసిపోనివిధంగా చాలా బలమైన ఉక్కుతో చేయించాడు. గదిలోపలికి దోమకూడా చొరనియ్యటండా చాలా పకడ్బందీగా తయారుచేయించాడు.

అందుకే తనకి దొంగలవల్ల ఈ నాటివరకు భయంలేకుండా నిశ్చింతగా జరిగిపోయింది. అదే ధైర్యం జెన్ !

అయితే ఆ దొంగ లోపలి కలా ప్రవేశించాడు? తన ఇంట్లోని తలుపులన్నీ ఉక్కుతో తయారుచేయడమే మరీ! రాత్రి నిద్రపోయే ముందు అన్ని తలుపులు చెక్ చేసి మరీ నిద్రపోతాడు తను. అనిద్రమూడా కొడి కనుక! చీమ చిటుక్కుమంటే మెలకువ వచ్చేస్తుంది. ఇప్పుడూ అలాగే మెలకువ వచ్చింది.

అరుణ్ జెన్ కిటికీ తలుపు దగ్గరకు చేరుకుని బయటికి, నడవాలా? తొంగిచూశాడు.

అంతే!

ఒక్కసారిగా నాలుగైదు బుల్లెట్లు అతని కళ్ళలో నించి ముక్కులోనించి నోట్లోనించి గొంతులోనించి ఉపొంచనంత వేగంగా దూసుకుపోవటం, నిల్చున్నవాడు నిల్చునే ప్రాణాలు వదలటం, దబ్బున అతని భారీ శరీరం నేలను కరచుకోవటం చాలా కాజువల్ గా జరిగి పోయింది.

కిటికీ బయట సాయుధులై నిల్చున్న ఆ నలుగురు ముచ్చరులని, అతను. ప్రాణం పోకుండా వుంటే— చూడగలిగివుంటేనాడు.

సాయుధులైన ఆ నలుగురు వ్యక్తులు పోతపోసిన కంచు విగ్రహాల్లా, మూర్తీధరించిన రాక్షసుల్లా, కరడు గట్టిన కిరారీకుల్లా, చేత ఆయుధాలున్న యమభిటుల్లా వున్నారు.

ఆ తర్వాత అక్కడంతా ప్రకాంతత!

స్మకాన ప్రకాంతత!!

3

“నగరంలో ఏమాలచాసినా హత్యలు, దోపిడీలు, దారుణ మారణ కాండలు, గృహదహనాలు చెలరేగి పోతున్నాయి. కాంతిభద్రతలు పూర్తిగా క్షీణించి పోయాయి. ప్రజలు భయభ్రాంతులై పోతున్నారు. అర చేతుల్లో ప్రాణాలు పెట్టుకుని క్షణక్షణ గండంగా గడుపుతున్నారు ప్రభుత్వాన్ని, మన పోలీసు కాఖచు దుమ్మెత్తిపోస్తున్నారు. మన అసమరతను వేలెత్తి చూపు తున్నారు. ఇది మనందరికీ పరీక్షాసమయం. మన శక్తి సామర్థ్యాలను నిరూపించుకోవలసిన సమయం. మన పరువు మర్యాదల్ని డిపార్టుమెంటు ప్రతిష్ఠను నిలబెట్టుకో వలసిన సమయం. మీలో ప్రతిఒక్కరు చిత్తశుద్ధితో పనిచేసినప్పుడే మనమీ గడ్డుపరిస్థితి నెదుర్కొని దుండ గుల్ని అణగదొక్కి కాంతిభద్రతల్ని పునరుద్ధరించగలుగు తాం....” తన గంభీర ఉపన్యాసాన్ని ఆపి అక్కడ సమావేశమై వున్న పోలీసు ఉన్నతాధికారుల్ని కలియ చూశాడు కమిషనర్ ఆఫ్ పోలీస్.

ఆ గదిలో ఆయనతోబాటు పోలీసు కాఖలోని అత్యున్నతాధికారులైన ఎ.సి.పి, డి.జి.పి, తక్కిన అధికారులు, ఇంటలిజెన్స్ డిపార్టుమెంటుకి చెందిన ఉన్నతాధికారులు, వారి సిబ్బంది సమావేశమై ఉన్నారు.

కమిషనర్ గొంతులో ధ్వనించిన పట్టుదల, కమాండ్ ఆవేదన అక్కడున్న ప్రతి అధికారిమీద ప్రభావం చూపాయి.

అందరు చెవులు రిక్కించి వింటున్నారు. కమిషనర్ తైపు కళ్ళప్పగించి శ్రద్ధగా చూస్తున్నారు.

కమిషనర్ గంభీరస్వరం ఆ హాల్లో మరోసారి మోర్చో

గింది.

“గత పదిశోబాలుగా నగరంలో పదమూడు హత్యలు జరిగాయి. దాదాపు అందరు డబ్బున్న కోటిశ్వరులే. వీదో విధంగా సంఘంలో పేరు సంపాదించుకున్నవాళ్ళే. అయితే ఈ హత్యలు డబ్బుకోసం జరిగినవికాదని ఘంటా పధంగా మనకి తెలిసిపోయింది. ఎవరి దగ్గర్నుంచి ఒక్క పేసా కూడా హంతకులు తీసుకుపోలేదు. వీరిని తాళాలు వేసివేట్టే వున్నాయి. ఎక్కడి వస్తువు అక్కడ. ఎక్కడి సొమ్ము అక్కడ అభిభద్రంగా వున్నాయి. అంటే, హంతకులకి డబ్బాశలేదు. వాళ్ళి హత్యలు, దారుణాలు వీదో ప్రయోజన మాళించి చేస్తున్నారని అనుకోవాల్సి వస్తోంది.

“ఈ హత్యలలో బాటు నాలుగు గిడంగులు, మూడు పెద్ద ఫర్నిచర్ షాపులు తగలపెట్టబడ్డాయి. నగర శివార్లలో ఓ ప్రయివేటు వ్యక్తి నడుపుతున్న ఓ ఫ్యాక్టరీమీద దుండగులు బాంబులు వేసి నామరూపాలు లేకుండా ఫ్యాక్టరీని నాశనం చేసేశారు. అయితే, బాంబువెయ్యటానికి ముందు లోపల పనిచేస్తున్న వర్కర్సుని, సిబ్బందిని, భారీచేసి బయటకు వెళ్ళిపోవలసిందిగా హెచ్చరికలు చేసి మరీ బాంబు వేశారు. అంటే వాళ్ళ కక్ష ఫ్యాక్టరీ యజమానిమీదే గాని, తక్కిన సామాన్యుల మీద కాదని ఆర్థమవుతోంది. ఈ హత్యల్ని, విధ్వంసాన్ని బట్టి ఆలోచిస్తే దుండగులకి పెట్టుబడిదారీవ్యవస్థ మీదే పగ ప్రతీకారం వున్నట్టు తెలుస్తోంది.”

ఎ. సి. పి లేచి నిలుచి. “యు ఆర్ రైట్ సర్! వాళ్ళు సామాన్యుల జోలికి పోవటంలేదు. ఎదురుగా తక్షల కోట్ల రూపాయలు కనిపించినా వాటిని ముట్టడం

లేదు. అంతా క్షణాలమీద పూర్తి చేసుకొని వెళ్ళిపోతున్నారు. నగరాన్ని, నగరంలోని ధనికుల్ని, కాంతి భద్రులల్ని ఇంతగా అల్లకల్లోల పరుస్తున్న ఈ దెకాయెట్స్ అంటుచూస్తాంసర్!" అన్నాడు ఉద్రేకంగా.

కమిషనర్ తలూపి, "ఇప్పటికే మన అసమరతమీద ప్రతిపక్షాలు అక్సెంట్లో పెద్ద దుమారం లేవదీశారు. ప్రభుత్వం మనమీద చాలా ఒత్తిడి తెస్తోంది. నగరంలోని పోలీసు బలగం చాలదంటే జిల్లాలనుంచి కూడా బలగాన్ని రప్పిస్తామంటున్నారు చూంమంట్రీ. అయితే జిల్లాలలో కూడా ఈ దుండగులు తమ ఆగదాలు మొదలెట్టినట్టు వార్త లందాయి. కాకినాడలోని ఇద్దరు శేర్స్ నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేశారు. అరుణ్ జెయిన్ అనబడే ప్రసిద్ధ కడ్డివ్యాపారిని దారణంగా చంపారు. మరో శేర్ పట్నారి లాల్ కూడా కడ్డి వ్యాపార! అలాగే రాజమండ్రి, విజయవాడ, తిరుపతి, వైచాగ్, ఖమ్మం, కర్నూలు, ఆనంతపూర్ మొదలైన ముఖ్యమైన పట్టణాల్లో కూడా అలాంటి సంఘటనలు జరిగాయి. వాటితో కలుపుకుంటే హతుల సంఖ్య ఎన్నెన్నోసార్లుగురి పెరిగింది. అంతేకాదు గోపినాథ్ అనబడే ఓ ప్రముఖ పారిశ్రామిక వేతని తిరుపతి వెళుతుండగా గిద్దలూరు సమీపంలోని ఘోడ్ రోడ్ వద్ద కుటుంబసమేతంగా చంపేశారు. ఆయన ఈ నగరానికి చెందిన వాడే!.... ఇలా చెప్పాలంటే యెన్నో దారుణమరణకృత్యాలు. ఊయ్ ఘడ్ ది ఎ పేమడ్ ఆఫ్ అవర్ ఇనెబిలెటి" ఉద్రేకపూరితంగా అన్నాడు.

పోలీస్ అఫీసర్లు ఆయన మాటలకు సిగ్గుపడున్నట్టుగా

తలలు దించుకున్నారు.

కమిషనర్ అంతలోనే ఉద్రేకాన్ని అణచుకుని,
“నా మాటలు మీకు బాధ కలిగించి వుంటే... ఆయామ్
సారీ.... బట్ ఇటిక్ నేకడ్ ట్రూత్! ఒన్ కనాట్
డ్నె ఇట్! ఈ క్షణంనించి మనం ఆ తీవ్రవాదుల్ని సమూ
లంగా నాశనం చేయటానికి కంకణం కట్టుకుందాం.
ఉయ్ షుడ్ శీచ్ డమ్ ఎలెవ్ ఆర్ రెడ్!” అన్నాడు.

“ఉయ్ స్వేర్ సర్! మేము తప్పక ఆ దుండగుల్ని
ప్రాణాలతోగాని శవాలుగాగాని పట్టుకుంటాం. ఈ
క్షణంనించి ఆ పనిమీదే వుంటాం!” అందరు ముక్త
కంఠంతో శపథం చేశారు.

కమిషనర్ ముఖంలో, సంకృప్తి, తన స్టాఫ్ పట్ల
అభిమానం—ప్రకటితమయ్యాయి.

“లెటర్ హావ్ ది లెస్టు!” అన్నాడు కమిషనర్.

4

అతను నడుపుతున్న తీవ్ర ఊరి పాలిమేరల్లో అగింది.
సమయం రాత్రి పదకొండున్నర గంటలు.

అతను కాసేపటి వరకు అలాగే నిశ్చలంగా కూచుండి
పోయాడు. జేబులోనించి కింగ్ పెజ్ ఫిల్టర్ సిగరెట్
ప్యాక్నించి ఓ సిగరెట్ తీసి పెదాలమధ్య సుతారంగా
అనించి లెటర్ తో బలిగించి రెండు దమ్ములు గుండెల
నిండా పీల్చుకొని రిలాక్స్యూడు.

ఉండి వుండి హెవేమీద లారీలు వేగంగా దూసుకు
పోతున్నాయి. కోడ్ క్లియర్ గా వుండటంతో లారీ
డ్రైవర్లు పట్టపగ్గారేట్లు కాలిని ఏక్సిలెటర్ మీద అదిమి
పెట్టి లారీలను గాల్లో పోనిస్తున్నారు. చక్రాలమీద
ఆ నిశీధిలో మారుమోగుతోంది.

అ త్యక్తి యెకరికొసమో ఎదురుచూస్తున్నట్టు అసహనంగా సిగరెట్ పీక బయటకు విసిరేసి డ్రైవింగ్ సీట్ లోనించి బయటకి దిగి జీవ్ వానుకుని నించున్నాడు.

అతను ఆజానుబాహుడు. జీక్స్ పాంటులో నైలాన్ స్లాక్ షాన్ సరు చేశాడు. చారల స్లాక్ అది! మనిషి ముఖంలో ఎక్కడా సౌమ్యత సరళత్వంలేవు. బుగ్గమీద ఎప్పుడో లాల్తెన గాయమే దానికి దుజావుగా మచ్చ పొడవుగా సాగింది కోరమీసాలు అతని ముఖానికి అదనపు క్రూరత్వాన్ని ఆపాదిస్తున్నాయి.

అతను పాంటుజేబులోసారి తడుముకున్నాడు. ఎత్తుగా ఒత్తుగా తగిలిన రివాల్వర్ స్వర్భకు తృప్తిగా తలాడించాడు. ఎడమచేయ్యి తిప్పి టైం చూసుకున్నాడు. శేడియం డయల్ లోని చిన్న మల్లు పన్నెండు మీదికి పెద్ద మల్లు పదకొండుమీదికి చేరి త్వరలోనే ఒకటై పోవాలని ఆరాటపడ్తున్నాయి.

అతను ఓ.పి.గ్గా కాచుచున్నాడు.

అతని నిరీక్షణ ఫలించలేదు. మరో సిగరెట్టు పెదాల మధ్య అతికించి అగ్ని సంస్కారం చేశాడు.

చుట్టుపక్కల ఒక్కసారిగా చీకట్లు ఆవరించుకున్నాయి. అతను అప్రయత్నంగా తలవైకత్తి ఆకాశం లోకి చూశాడు.

అంతదాకా వెల్తురును ప్రసరించిన నక్షత్రాలు మాయమయ్యాయి. తెల్లటి మేఘాలు ఆకాశాన్ని కమ్మేశాయి. యేక్షణంలోనే నా క ర్మిం చేలా కనిపిస్తున్నాయి. అప్పుడే చల్లటి గాలి వీచటం ప్రారంభమయ్యింది.

అతను సిగరెట్ ను విసుగ్గా విసిరికొట్టి డ్రైవింగ్ సీట్లో కూచుని జీవ్ వానుచేసి ముందుకురికించాడు. సరా

సరి నీటి లోపలకు దారిదీశాడు.

అతను వెండు కిలోమీటర్లు ప్రయాణించేసరికి దారి కడ్డంగా ఓ బేస్ కనిపించింది. అతను పక్కనుంచి వెళ్ళి అవకాశంలేదు. తప్పనిసరిగా అతను బేస్ నాపుచేశాడు.

అంతే! ఒక్కసారిగా నలుగురు సాయుధులైన వ్యక్తులు అతన్ని చుట్టుముట్టారు!

మరుక్షణం ఆ వ్యక్తి జేబునించి రివోల్వర్ తీసు బోయాడు. కాని నలుగురినూ ఒకడు అతని ప్రయత్నాన్ని విఫలం చేశాడు. తన చేతినున్న డబుల్ బారల్ గన్ ని నూటిగా ఆ వ్యక్తి గుండెలకానించి కర్కశంగా నవ్వాడు.

అతను వాళ్ళ నలుగురిపైపు నూటిగా చూశాడు. నలుగురి చేతిల్లోను గన్స్ వున్నాయి. వాళ్ళు నలుగురు పోతపోసిన కంచువిగ్రహాల్లా, మూర్తిధవించిన రాక్షసుల్లా, కరుడుగట్టిన కిరాతకుల్లా, చేతి ఆయుధాలు ధరించిన యమభటుల్లా కనిపించారతనికి.

“ఓన్ హోరుమ్?” కంచువిగ్రహాల్లో ఒకటి గర్జించింది.

అతను వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. గన్ బారల్ అతని గుండెమీద మరింతగా అడుముకుంది. ఆ గన్ తాలూకు కంచువిగ్రహం రక్తం చిందే కళ్ళతో అతని వంక చూసి “జవాబ్ దో ఓన్ హోరుమ్?” అన్నాడు రెట్టించే స్వరంతో.

అప్పటికే అతను నోరు మెదపలేదు.

“మూన్ థోలో, సూన్ తో గోరీ మార్ నూంగా!” మరో కంచువిగ్రహం కంచుగంటలాంటి గొంతు ప్రతిధ్వనించింది.

అతను పరిసిరి విషమిస్తున్న విషయం గ్రహించాడు. స్వచ్ఛమైన హిందీలోనే వాళ్ళకు సమాధాన మిచ్చాడు. “నేనో రైతు మేజర్ ని, రామచంద్రాపురం లోని బి హెచ్ ఇ ఎల్ క్వార్టర్సులో ఓ స్నేహితుణ్ణి అవసరంగా కలిసి వస్తున్నాను.”

“అయితే ఆ మాట చెప్పటానికింత సేపు నోరు మెదపటండా మూగనోము పట్టావే?” హిందీలోనే అడిగాడొకడు.

“మిమ్మల్ని చూడగానే భయమేసింది. నాశేదే నా హానిచేస్తారేమోన నే సంకోచంతో పెంటనే సమాధానం చెప్పలేకపోయాను. నన్ను నా దారిన పోనివ్వండి” అన్నాడతను.

కంచువిగ్రహాలు పగలబడి నవ్వాయి.

“నువ్వు చెప్తున్నది పూర్తిగా అబద్ధం. నువ్వు నిజంగా మేజర్ గా పనిచేసిన వాడివే అయితే, ఇలా పిరికివాడిలా మాట్లాడవు. సైన్యంలో పనిచేసినవాడు ఒకటే లక్ష్యానికి కట్టుబడి వుంటాడు. “దూ ఆర్ దె” అన్నదే ఆ లక్ష్యం. అందులోనూ రైతైన మేజర్ అటే పులిలా వుంటాడు. సో, నువ్వు ఎక్స్ సర్వీస్ మన్ కాదు, మర్యాదగా చెప్పు, నువ్వెవరో....”

“నన్ను నమ్మండి. నిజంగా నేను రైతు మేజర్ నే! బిర్రోమి!”

“ఉహూ.....నమ్మం. నిన్ను దాదాపు గంటనుంచి కనిపెట్టి చూస్తున్నాం. సిటీ అవుట్ స్క్వార్డులో జీపుని చాలాసేపు ఆపి ఎవరికోసమో యెగురుచూశావు తర్వాత మరీ సిటీపైపు వస్తున్నావు. ఎవరా వ్యక్తి? ఎందుకోసమా నిరీక్షణ? అసలు నువ్వెవరు? ఈ ప్రశ్నలో యే ఒక్క

దానికి సమాధానం చెప్పకపోయినా నువ్వు ప్రాణాలతో
మిగిలి వుండవు....”

అతను యేదో చెప్పటానికి నోరు తెరిచాడు.

ఇంతలో అటుగా యేదో వామానం వస్తున్న నూచ
నగా హెడ్ లైట్స్ వెలుగురు కనిపించింది. ఆ నలు
గురిలో ఒకడు జేన్ స్టారుచేసి పక్కగా తీసిపెట్టి
ఇంజన్ ఆన్ చేశాడు.

అది లారీ! రివ్యూవ దూసుకుపోయింది.

ఈ లోపల తక్కిన ముగ్గురు వ్యక్తులు అతని జీప్ లో
జేనికోసమా వెలికారు. వాళ్ళ కళ్ళు మెరికాయి.
జీపులో రెండు నాటుబాంబులు, ఓ రివాల్వర్, ఓ గన్
కనిపించాయి. అత నేం చెప్పకుండానే వాళ్ళ నలుగురికీ
అత నెవరో తెలిసిపోయింది.

అందులో నాయకుడిలా వున్న వ్యక్తి నూటిగా తన
తుపాకీ అతనికి గురిచేసి, “ఇంత సేపూ రైటర్ మేజర్ నని
మమ్మల్ని నమ్మించాలని ప్రయాసపడ్డావు. నువ్వు రెకా
యిట్ వని మాకు రుజువులతోబాటు తెలిసిపోయింది.
ఎక్కడో యాటి చెయ్యటానికి ప్లాన్ చేసుకున్నావు. నీ
ప్లాన్ లో భాగంగా మరో వ్యక్తి, వ్యక్తులలో నీతో
సహకరిస్తారు. వాళ్ళకోసమే నువ్విప్పటిదాకా యెదురు
నూకావు. అవునా?” అని గద్దించాడు.

అతను రిడబ్బడాడు. యేదో చెప్పాలనుకుని మళ్ళీ ఆ
ప్రయత్నం విరమించుకున్నాడు.

“నువ్వేం చెప్పనవసరంలేదు. దేకాన్ని అల్లకల్లోలం
చేస్తున్న టెర్రరిస్టుల్లో నువ్వు ఒకడినని మార్కెట్ మె
పోయింది. ఇప్పుడు చెప్పు, నువ్వేదై నా రాజకీయ పార్టీకి
చేందినవాడివా? దేకాన్ని అల్లకల్లోలం చెయ్యాలని

ఎందుకు ప్రయత్నిస్తున్నావు? ఏమాళించి ఈ పని చేస్తున్నావు? డబ్బుకోసమా? లేక ప్రభుత్వాన్ని కూలదోయడానికా? కమాన్ మాకు నిజం కావాలి, అబద్ధం చెప్పితే నాలుక చీల్చేస్తాను" హుంకరించాడు నాయకుడు.

అప్పటికతని ధైర్యం వచ్చిపట్టుంది. "మీరందరూ యే ప్రయోజనాన్ని ఆశించి ఈ ఆందోళనకి వూనుకున్నాలో నేనూ అదే ఆశించి ఈ పనికి సిద్ధపడ్డాను" అన్నాడు కూల్ గా.

నాయకుడు క్రుద్ధిపడి చూశాడు. సూటిగా అతని ముఖంలోకి చూసి, "మేం టెర్రలిస్టులా కనిపిస్తున్నామా నీకు? ఏ ఆధారంతో నువ్వీ నిర్ణయానికొచ్చావో తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు సీరియస్ గా.

అతను మందహాసం చేశాడు. తాపిగా జేబునించి సిగరెట్ ప్యాకో లీపి సిగరెట్టు పెదాలమధ్య సుతారంగా అతికించాడు. లైటర్ తో వెలిగించుకుని రెండు దమ్ములు లాగి నాయకుడిపైపు చూశాడు.

అంతవరకు ఆ నలుగురు వ్యక్తులు కుపాకులు అతని గుండెకు గురిపెట్టి అసహనంగా చూస్తున్నారు.

అతను విలాసంగా సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ "నాకుందే ఆధారాలు నాకున్నాయి. ఒకే వృత్తిలో వున్న వాళ్ళకి ఒకరి గురించి మరొకరికి తెలియకుండా వుంటుందా? ఆయితే ఆధారాలడిగినప్పుడు చెప్పాలి కదా!....నంబర్ వన్, తిరుపతి వెగుతున్న గోపినాథ్ కుటుంబాన్ని ఫూల్ కోడ్ దగ్గర నిర్మాక్షిణ్యంగా దారుణంగా చంపింది మీరే! నంబర్ టూ... అరుణ్ జైన్ ని ... కపాలంలోకి గుడ్డు పంపించి అతన్ని పైలొకానికి పంపించింది మీరు.... కపాలంలోకి గుడ్డు చాలా, ఇంకా

ఈ పాటాళీ" అన్నాడు.

నాయకుడి ఎడమచేతి పిడికిలి బలంగా బిగుసుకుంది. ఆ క్షణమే అరిన్ని మట్టుబెట్టాలని ఆవేశపడ్తున్న తన అనుచరులు ముగ్గుర్ని చూపులతోనే వారించాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే వాతావరణంలో మార్పు వచ్చింది. టపటపమంటూ చినుకులు పడి ఒక్కసారిగా వడగళ్ళ వానగా మారిపోయింది.

నాయకుడు నూటిగా క్రూరంగా అరినిబైపు చూసి, "నీలాంటి ఓ దారిదోపిడీ దొంగ మా ఆశయాల్ని కించ పరుస్తూ మా గురించి అవమానకరంగా మాట్లాడటమా? నీకేం పనిష్ మెంటివ్వాలా మా బాస్ నిర్ణయిస్తారు. మా ఉద్యమాన్ని అడ్డుపెట్టుకుని నీలాంటి దేశాయిట్స్ ప్రయోజనం పొందుకున్నారు. ఆర్థికంగా లాభం చేసుకుంటున్నారు. ఓ పవిత్రమైన ఆశయంలో మేమిలా ఆందోళనని ఓ యజ్ఞంలా నిర్వహిస్తున్నాం. నీలాంటి స్వార్థపరులు దాన్ని పక్కదారి పట్టించాలని ప్రయత్నిస్తూ కేవలం డబ్బుకోసం దోపిడీలు చేస్తూ సంచులు నింపుకుంటున్నారు. మాకు డబ్బుకాదు కారలసింది. ఈ వ్యవస్థ...." అని ఏదో చెప్పబోయి మాతాత్తుగా అగిపోయాడు.

తక్కిన ముగ్గురు అనుచరులు నాయకుడి కాలుతోక్క అరిను మరి మాట్లాడకుండా అపారు. లేకుంటే ఆవేశంలో అరిను యేదో చెప్పేసి వుండేవాడు.

అరిను చెవులు దొరబెట్టి వింటున్న వాడల్లా నాయకుడు అగిపోవటంలో చాలా నిరాశపడిపోయాడు.

వర్షం ఉధృతంగా తయారయింది.

నాయకుడి ఆదేశంతో అతన్ని వాళ్ళు ముగ్గురు తమ
వేన్ లోకి ఎక్కించారు.

మరుక్షణం వేన్ ముందుకు పరుగెత్తింది.

“నన్ను నన్నెక్కడికి తీసుకుపోతున్నారు? నన్నేం
చేయబోతున్నారు?” గట్టిగా శ్లేకలు పెట్టాడతను.

“చెప్పాం..... ఇంతకీ నీ పేరేమిటి?” అడిగాడు
నాయకుడు.

“బర్ బీర్ !” అన్నాడతను.

“ఈ పేరైనా నిజం చెప్పారని నాకనిపించడంలేదు”
అన్నాడు నాయకుడు వ్యంగ్యంగా.

బర్ బీర్ సమాధానం చెప్పలేదు.

వేన్ శరవేగంతో దూసుకుపోతూనే వుంది. వర్షం
కుండపోతగా కురుస్తోంది.

5

“హలో, డిటెక్టివ్ కోణ్ వున్నారా?” అడిగాడు
క్రైంబ్రాంచ్ ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్. అతని గొంతులో
ఆందోళన అత్యుత్తమంగా ధ్వనించాయి.

“వారు లేరండీ. ఏదో కేసు విషయంలో ఎవిడెన్స్
కోసం కలకత్తా వెళ్ళారు.”

శ్రీనివాస్ సమాధానం విని హతాశుడై పోయాడు.
“ఎవరు, వదిన గారేనా మాట్లాడుతున్నది?” అడిగాడు
శ్రీనివాస్.

“ఎస్. అయామ్ బింగుకిరణ్ స్పీకింగ్.”

“నమస్తే భాభీ! బ్రదర్ యెప్పుడు తిరిగొస్తారో
చెప్పకలరా, ప్లీజ్ !”

“సాధారణంగా వివరాలు చాతో చెప్పరు. ఆ సమ
యానికి మీ ముఖ్యమైన కేసు హియరింగ్ లో చిటిగా

వుండటంకల్ల నేను కూడా ఆయన్ని వివరాలడగలేదు” చెప్పింది లాయర్ బిందు.

“బ్రదర్ నాతో చెప్పకుండా దూరప్రాంతాలకు వెళ్ళడే!....ఆతను రాగానే నాకు అరంటుగా రింగ్ చెయ్యమని చెప్పింది. నేను వెంటనే అక్కడికొస్తాను. చాలా ముఖ్యమైన టాప్ ప్రయార్టీ కేసు గురించి చెప్పింది చాలి వుంది” అభ్యర్థించాడు శ్రీనివాస్.

“మ్యూర్ మ్యూర్” అన్నది బిందు.

“థాంక్స్ భాభీ!” చెప్పాడు శ్రీనివాస్ ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

ఆతను బాగా డీలా పడిపోయాడన్నందుకు నూచనగా బాగా అలసటగా, వేసటగా కనిపిస్తున్నాడు. టెన్షన్ లో కణతలు నొక్కుకుంటూ కుర్చీలో అసహనంగా కదులుతున్నాడు.

అప్పటికి మాడు ఆత్యవసర సమావేశాలు ఏర్పాటుచేసి. అన్ని కేడర్ అధికారుల్ని ముఖ్యంగా క్లౌస్ట్రాచీని దడదడలాడించాడు కమిషనర్ ఆఫ్ పోలీస్. టెర్రరిజాన్ని అరికట్టలేకపోతున్న తమ అసమర్థతని తీవ్రంగా విమర్శించాడు. లాస్టు వార్నింగ్ లు కూడా ఇవ్వటం ఆయిపోయింది.

తేపట్టుంచి మెమోలు సెక్సెన్స్ కు వంటి డిస్ట్రిబ్యూషన్ ఏర్పాట్లు తీసుకుంటానని కూడా హెచ్చరించాడు. ఉద్యోగం మాటలా వున్నా పరువు ప్రతిష్టానికి సంబంధించిన సమస్య ఎదురయ్యింది.

ఇలాంటి విపత్కర పరిస్థితుల్లో క్లౌస్ట్రాచీలో ఎన్నోసార్లు పాపాడడం డిటెక్ట్ కింగ్ సమయానికి

సిటీలో లేకపోవటం తన దురదృష్టం!

శ్రీనివాస్ తల విదిలించాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే సార్జంట్ శివం లోపలికొచ్చి శ్రీనివాస్ కి కాల్యాట్ చేసి టైపు చేయబడ్డ ఓ కాగితం అందించాడు.

దాన్ని చదువతూ నే ఆదిరిపడ్డాడు శ్రీనివాస్.

అది కమిషనర్, డి.జి.పి. సంయుక్తంగా పంపిన అర్జంటు సర్క్యులరు.

గతరాత్రి నగరంలోని నలుగురు కోటీశ్వరులు హత్య చేయబడ్డారు. అయితే ఇవి గతంలో జరిగిన హత్య లాంటివి కావు. గతంలో కేవలం ట్రెజరీస్తులు ప్రాణాలు తీసి వెళ్ళిపోయేవారు. డబ్బు కోరికి పోయేవారు కాదు. ఈ నాలుగు హత్యలు కేవలం డబ్బుకోసమే జరిగాయి. ఒక్కోచోట పదిపావు లక్షలకి తక్కువకాకుండా క్యాష్, బంగారు నగలు పెద్ద పెట్టున దోచుకోబడ్డాయి. దాదాపు పన్నెండుమందిని తీవ్రంగా గాయపరిచి పారి పోయారు దుండగులు. డిపార్టుమెంటంతా ఎ ల ర్వు గా వుండాల్సిన క్రూషియల్ పాజివన్ గురించి ఆ సర్క్యులర్ లో వివరించబడింది స్టాఫ్ కి. సామూహిక శిక్ష విధించబడుదనే హెచ్చరికతో, ఓ అత్యవసర సమావేశానికి హాజరు కావలసిందిగా పిలుపు!

శ్రీనివాస్ లేచి ఆటోనాష్ లో నిలబడిపోయాడు. డి.జి.పి, కమిషనర్ తనముందు నిలిచివున్నట్టే అనిపించిందా సర్క్యులర్ ని చూస్తూంటే.

ఇంతివరకు జరిగిన ట్రెజరీస్తుల క్యాక్రమాల్లో కేవలం ప్రాణాలు మాత్రమే పోయాయి. ఆసలు ఆ రెకార్డుల్లో ఉద్దేశమేమిటో, ఏ ప్రయోజనాన్ని ఆశించి

వా ర్భీ ట్రెరరిజానికి దిగాలో స్పష్టమైన అవగాహన లేకుండా పోయింది. ఇప్పుడు కేసు కొత్త మలుపు తిరిగింది.

ఆ ట్రెరరిస్టుల నడ్డుపెట్టుకుని, డెకాయెట్స్ విచ్చలవిడిగా చేలకరిపోతున్నారన్నమాట! మనం ఈ దోపిడీ దొంగలకీ, ఆ ట్రెరరిస్టులకీ ఏమీ సంబంధమండి వుండదు. ఇవి కేవలం డబ్బుకోసం జరిగిన హత్యలు! ఇప్పుడు కేసు మరింత కాంప్లికేటేడ్ గా తయారయ్యింది.

దీన్నెలా పరిష్కరించేటట్టు? డి పార్టు మెంట్ ప్రెస్టేజ్ కి సవాలుగా నిలిచిన ఈ కేసును తానుందరు సమిష్టిగా కృషి చేసి పరిష్కరించగలరా? ఏమో....! ఈ అత్యవసర సమావేశంలో ఎవరి అదృష్టం ఎలా వుందో! ఎవడి ఉద్యోగానికి తిలోదకాలు వసులుకోవలసి వుందో!

శ్రీనివాస్ షేట్ తిరిగించుకుని, క్షణాల్లో జీవ్ మీద కమిషనర్ కార్యాలయానికి దూసుకుపోయాడు.

6

బల్ బీర్ బోనులో పడ్డ పులిలా రాత్రంతా నిద్ర లేకుండా గడిపాడు.

గతరాత్రి ఒంటిగంటకి పదినిమిషాలుండగా తన నీ సావరానికి తీసుకొచ్చారు ట్రెరరిస్టులు. మోరున వర్తం జరుగుతుండగా తనని తీసుకొచ్చిన వేన్ గోల్ కొండ కంటోన్మెంట్ ప్రాంతాల అపి, డ్రైవింగ్ చేస్తున్న వ్యక్తి ఓ పాడుపడ్డ ఇంట్లోకి వెళ్ళి అయిదునిమిషాల తర్వాత వచ్చాడు.

వస్తూనే నాయకుడికేదో చెప్పాడు.

వెంటనే తన నె తిమిద సమ్మెలపోటులాంటి చెబ్బ పడింది. టిపాకీ బట్టో కోట్టిన చెబ్బ అది! వెంటనే

తనకి స్వహా తప్పిపోయింది.

మొలకుల వచ్చి చూసేసరికి తనీ చెరసాలవంటి గదిలో చీకటితోడంలా బంధింపబడి వున్నాడు. బయట వర్షం కురుస్తూనే వుండాలి! కాని వర్షం చప్పుడు ఏమాత్రం వినిపించటంలేదు.

అసలు అది ఏదైనా భూగృహమో, లేక ఏదో పాత భవనం అంతర్భాగమో అర్థంకావటంలేదు. అయితే అక్కడ మెతక వాసన ఆదోంక మైన హితవు కాని వాసన వస్తున్నాయి. నేలంతా చెమ్మగా, చిరాగ్గా వుండి, పండి కొట్కలు ఎలుకలు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నాయి.

బల్ బీర్ పచార్లు చేస్తూ అక్కడి పరిస్థితిని ఊహిస్తున్నాడు. అది బహుశా ఏదో భూగృహమే అయ్యిందాలి. సందేహంలేదు.

ఆ వలుగుకు ట్రైగ్రాఫులు ఏమెవట? తననిక్కడ వదిలి ఎక్కడికి వెళ్ళా? అసలీ పావనం ఏప్రాంతంలో వుంది? బల్ బీర్ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

అలా చవలమధ్య లెల్ల వారిపోయింది.

వాచీ చూసుకున్నాడు. ఉదయం ఏడు గంటలుకాక పోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే తనున్న చీకటిగది బయట ఏదో శబ్ద మయ్యింది.

బల్ బీర్ చెవులు రిక్కించి విన్నాడు.

అతని చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టబడివున్నాయి. కాళ్ళు మాత్రం కట్టకుండా వదిలేశారు. తన జేబులో దాచిన రివోల్వర్ దుస్తుల్లోను, షూసాక్స్ లోను దాచిన డాగర్స్ ట్రైరరిస్టులు వశంచేసుకున్నారు.

బల్ బీర్ తలె తి చూశాడు.

ఎదురుగా ఆజానుబాహుదైన వ్యక్తి నిల్చునివున్నాడు. తనని రాత్రి తెచ్చి బంధించిన నలుగురిలో ఇద్దరు, ఆతని వెంట వున్నారు.

ఆజానుబాహుదైన వ్యక్తి మారువేషంలో వున్నట్టు ఇట్టే గ్రహించాడు బల్ బీర్.

ఆతను పాడపాటి మోకాళ్ళు చాటే అంగీ వేసుకున్నాడు. ముర్రాకాళ్ళ నంటిపెట్టుకుని వుంది. కాళ్ళకు మొఖమల్ ఆకుచెప్పలు ధరించాడు. నెత్తిన కచ్చు తల పాగా వింతకాంతులు వెదజల్లుతోంది. గడ్డం నల్లగా ఒత్తుగా నిగనిగలాడుతోంది. కోరిమీసం. కుడిబుగ్గ మీద పెద్ద పులిపిరికాయ! ఆతని కళ్ళు ఎర్రగాజ్యోతుల్లా వెలుగుతున్నాయి. ఖరీదైన విస్కీవాసనతో కలిసిన అతి ఖరీదైన ఇంటిమేట్ పరిమళం ఆదోరకమైన వాసనలను వెదజల్లుతోంది.

ఆతను బల్ బీర్ వంక కోరగా చూసి : వ్యాడు. బల్ బీర్ నవ్వలేదు. సీరియస్ గా ఆతనిపై పే చూస్తున్నాడు. ఆతని కళ్ళలోకి చూసి గుర్తుపెట్టుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

“వెల్ కం మై డియర్ కిరణ్ సాబ్!” అన్నాడతను వెకిలిగా : వ్యూహా.

బల్ బీర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఎంతో సన్నిహితులు కూడా దగ్గర్నుంచికూడా తనని గుర్తుపట్టలేని విధంగా చాలా పకడ్బందీగా మేకప్ చేసుకున్నాడు. కాని, ఈ వ్యక్తి చాలా సులువుగా గుర్తుపట్టకాదే!

“నాకెలా తెలిసిందని ఆశ్చర్యపోతున్నావుకమా, డిటెక్టివ్ సాబ్ ... ఈ ఖరీదైన లిలికడుపులో వున్న లిడ్డ

పేవుల్ని లెక్కపెట్టకల సమర్థుడు. నిన్ను, నీవేమన్ని కని పెట్టలేనుకున్నావా?" అన్నాడు కర్వంగా.

ఖరీఫా! ఇది కూడా పెట్టుకునేరే అయ్యుంటుంది. మారువేమనికి మారుపేరు! తన బల్ బీర్ పేరులాగా.

కిరణ్ నూటిగా అతని కళ్ళలోకి చూశాడు. "బల్, నేనెవరో బాగానే తెలుసుకున్నావు. నేను కూడా నవ్వీ అర్థిత్యాల కందుకు పొల్చుకుతున్నావో తెలుసుకున్నాను...." ఓక్షుగం అగాడు.

ఖరీఫా పొట్టపట్టుకుని చాలాసేపు నవ్వుతూ వుండిపోయాడు.

కిరణ్ చాలాసేపు సహనం వహించాడు. చేతిలో రివాల్వర్ వుంటే అబ్బాస్ ద్ని కాల్చి పారెయ్యాలనుకున్నాడు.

ఇంతలో ఖరీఫా నవ్వాపి, "మిస్టర్ డిటెక్టివ్, నేనెవరో ఏం చేస్తుంటానో నీకు తెలీదు. ప్రస్తుతం ఈ దేశంలో ముఖ్యంగా రాష్ట్ర లో—ఇంకా ముఖ్యంగా ఈ రాజధానిలో ఎందుకీ అలజడులు, హత్యలు చెలరేగిపోతున్నాయో అసలే తెలీదు. వీటి వెనుక ఎవరి హస్తం వస్తాయి! అందాం—వున్నాయో మొదలే తెలియదు. తెలుసునని బుకాయించినంతమాత్రాన నిమ్మేస్తా ననుకున్నావా? నీ కేమీ తెలియదని నాకు తెలుసునని నీకు తెలీదు. పూర్ ఫ్లెస్!" అన్నాడు.

కిరణ్ ముఖం జేవురించింది. ఖరీఫావంక తీవ్రంగా చూస్తూ, "ఇలా లెక వెనుక నక్కి కూచుని మారువేమలతో నిన్ను నవ్వు దాచుకొని దొంగ పడుకు .. తికేకన్నా ధైర్యంగా 'నీ నీ ఈ హత్య చేశాను' అని చెప్పకల ఖలేజా నీకుందా? ఉంటే, పట్టిగా జనం మధ్య కొచ్చి

చాటిచెప్పు. ఏప్రయోజనంకోస మీ ఆరాచకత్వం సృష్టిస్తున్నావో ప్రకటించు. నీ టరమ్స్ ఏమిటో ప్రభుత్వానికి నివేదించు. అదీ మగాడు చేయాల్సిన పని. ఇలా దొంగ దెబ్బ తీయటం దొంగబతుకు బతకటం పిరికివాళ్ళ లక్షణం!" అన్నాడు.

ఖరీఫా వెంట వున్న అనుచరు లిద్దరు ఒక్కసారిగా తుపాకులు కిరణ్ గుండెకు గురిచేసి ట్రిగ్గర్ నొక్కబోయారు. ఖరీఫా ఒక్క కనువెగతో వాళ్ళని వారించి, "అతను కంగారుపడ్డాడని మనం తొందరపడకూడదు. నిదానం ప్రధానం!....ఆఁ, ఏమిటి డిటెక్ట్, ఉపన్యాసం దంచుతున్నావు!? నేను పిరికివాడినా? తెర వెనుక దాక్కున్నానా? చూద్దావుగాని, అతి ర్వరలోనే తెరముందుకు వస్తాను. అయితే అప్పటికి ప్రస్తుతం అధికారంలో వున్న పార్టీ సోదిలోకి కూడా రాకుండా పోతుంది. రాబోయే పార్టీ నూటికి నూరు పాళ్ళు మాత్రం అవుతుంది. అప్పుడు ప్రజల సందేశించి బ్రహ్మ డమైన బహిరంగ సభి ఏర్పాటుచేసి మరీ మా ఆశయాలని మేం సాధించిన విజయాలని ఏకరువు పెడతాం, సరేనా?" అన్నాడు.

కిరణ్ కి అతని పాలిసీ కొంచెం కొంచెం అర్థమవుతోంది. ఇంకా అతన్ని రెచ్చగొడితే అసలు నిజాలు బయటపడతాయి. ఆవేశంలో అతను నోరు బారటం ఖాయం!

కిరణ్ అతనిపైపు అలవోకగా చూసి, "నేనెవరో తెలుసుకున్నావు. ఇక నేను జీవ్ లో ఎందుకు తిరుగుతున్నానో ఎవరికోసం ఎదురుచూస్తున్నానో చెప్పగలవా?" అన్నాడు.

“కెనాట్? నువ్వు నాకోసం లేదా నాలాంటి వాళ్ళ కోసం నిఘా వేసి కూచున్నావు. ఎవరో ఒకరు ఎదురుపడక పోతారా, ఫాగా అయి ఆసలు విషయం తెల్సుకోవాలని దృఢనిశ్చయంతో వున్నావు. నిన్ను నియమించినది కమిషనరాఫ్ పోలీస్, ఏమై రైట్?” ఖరీఫా కర్ణ కతో రంగా నవ్వాడు.

కిరణ్ విస్మయంగా చూశాడతనివంక. నిజంగానే ఖరీఫా ఆసాధ్యుడు. ఎంతో టాప్ స్క్రీకట్ గా జరిగిన సమావేశం గురించి అతని కలా తెలిసింది? కమిషనర్ తనని ప్రత్యేకంగా కల్సుకుని పనిని వివరించి ఈ ట్రైర రిస్టు అమాకీ తెల్సుకోవలసిందిగా కోరాడు. అటు పోలీసు, ఖరీఫా రహవాల్లోగాని, తన భవనంలోగాని కాకుండా ఓ స్నేహితుడి ఇంట్లో సమావేశం ఏర్పాటు చేయబడింది.

అలాంటి రహస్యసమావేశం గురించి కూడా తెల్సు కొన్న ఖరీఫా సామాన్యుడు కాదు. రియల్లీ రండ్రపుల్, తను కావాలనే నీటి పాలిమేర్లో నిఘా వేసి వున్నాడు మేకప్ వేషంలో. అది కూడా ఖరీఫా క రెక్టు గా ఊహించాడు. తన ప్లాన్ మొదటిసారిగా ఫెయిలయింది. కిరణ్ కి అదిమాన మనిపించింది.

ఈ ఖరీఫా ఆసలు స్వరూపం తెల్సుకోవాలి. ఏ ప్రయోజనాన్ని ఫలితాన్ని ఆశించి అతని ఘోరాలకి పాల్పడుతున్నాడో తెల్సుకోవాలి. తనమీద ఎంతో నమ్మకంతో ప్రభుత్వం తన భుజస్కంధాలమీద మోపిన ఈ కార్యకారాన్ని దిగ్విజయంగా నెరవేర్చాలి. ఈ ఖరీఫాతో గాటు ఇ కా ఎంతో మంది ఈ రాకెట్ లో భాగస్వాములై వుంటారు. వాళ్ళందరినీ పట్టి ప్రభుత్వాని కప్ప

గించాలి, ఈ బృహత్సాగరం నెరవేర్చటంలో తన ప్రాణం పోయినా సరే, తను లెక్క చేయడు!

కిరణ్ రక్తనాళాల్లో దేశభక్తి ఉరకలెత్తి ప్రవహిస్తోంది, అతని గుండె వందేమాశిరం అంటూ ప్రతిస్పందిస్తోంది, ఈ ఉగ్రవాదుల దురాగతాల వనక ఏ విదేశీ వాస్తవమందో, ఏ శత్రుదేశాల ప్రోద్బలమందో గుట్టు రట్టు చేయాలి.

కిరణ్ గుప్పెళ్ళు బిగుసుకున్నాయి, అతని దవడ కండరం ఆదిరింది.

“మాట్లాడకుండా బిగుసుకుపోయావేం డిటెక్టివ్? నేను చెప్పింది సెంట్ పర్సెంట్ రైట్. అంతేకాదు, నువ్వేం అశించి ఇక్కడికిచ్చావో అది నెరవేరదని చెప్పటానికి చింతిస్తున్నాను. ఎందుకంటే నవ్విక్కడుంచి ప్రాణాలతో బయటకు వెళ్ళలేవు కాబట్టి!” పగలబడి నవ్వాడు ఖరీఫా అతని అనుచరు లిద్దరు ఆదోపేద్ర జోక్ అన్నట్టు పొట్టచెక్కలయ్యేలా నవ్వారు.

అంతే!

ఒక్కసారిగా వాళ్ళ ముగ్గురు చేతుల్లోని తుపాకులు కిరణ్ గుండెల్లో గుళ్ళు కక్కుటానికి ఆయత్త మయ్యాయి.

సరిగ్గా అదే సమయంలో కిరణ్ కాలితో నేలని గట్టిగా అదిమిపెట్టడం, అతని మూసోల్ కిందినుంచి మూడు దాగర్స్ అతివేగంగా రిరీజ్ కావటం, అవి నూటిగా ఖరీఫా చేతిలోను, అతని అనుచరుల చేతుల్లోను నాటుకోవటం, వాళ్ళ చేతుల్లోని తుపాకు లెగిరి అవతలి పడటం, వాళ్ళు ముగ్గురు ఒకేసారి స్వూహ తప్పి నేల కూలిపోవటం—చాలా వేగంగా జరిగిపోయింది.

7

కిరణ్ ఒక్క అంగలో గది బయట కురిశాడు. దాగర్స్ చివరపూసిన మత్తునుండు ప్రభావం కేవలం రెండు గంటలు మాత్రమే వుంటుంది. ఈలోపల తన సాథి రంలోని గుట్టునుట్లు, అనుపానులు తెలుసుకోవాలి, ఇంకా ఇలాంటి డెకాయ్ట్స్ ఎంతమంది నున్నారో ఎలాంటి అక్క త్యాగి దారుణాలకి పాల్పడుతున్నారో స్వయంగా తెలుసుకోవాలి.

కిరణ్ తన చేతులకు కట్టిన తాళ్ళను కాలిమూకున్న నైఫ్ ని బయటకు లాగి నడుము వెనక్కి విల్లులా వంచి, బంధింపబడ్డ చేతుల్ని నైఫ్ మీదికి అవలీలగా ఆనించి క్షణాల్లా కోసేసి బంధవిముక్తడయ్యాడు.

ఒక్కసారి ఒళ్ళంతా బద్దకంగా విరుచుకున్నాడు. ఇంకా అప్పటికీ మారుతేషం చెక్కు చెదరకుండా వుంది. తనిప్పుడు మేజర్ బర్ బీర్.

కిరణ్ పాడవుగా వున్న నడవాలి చప్పుడుకాకుండా నడిచాడు. తనకి తెలిసి ఇంకా ఇద్దరు డెకాయ్ట్స్ వుండాలి. వాళ్ళు యిక్కడే యెక్కడో ఉండొచ్చు. వాళ్ళతో బాటు ఇంకా ఎవరెవరో ఉండినా ఉండొచ్చు.

కిరణ్ రెండడుగులు వెనక్కు వేసి ఖరీఫా దుస్తులు వదిలి, రివాల్వర్ బయటకు తీశాడు. అది తన రివాల్వర్ కాదు. అయినా ఫరవాలేదు. మేగజైన్ లో గుడ్డు లోడ్ చేయండి వున్నాయి!

చేత్తో రివాల్వర్ ధరించి ముందుకు జరిగాడు కిరణ్.

అది నీలమారిన కాదు. ఎప్పుడూ ఉపయోగించని పాడుబడ్డ ఇల్లు. ఏ ప్రాంతిమా తెలియగాని, విడిగా విసిరేసినట్లున్న ఇల్లది. దాంట్లో గోడలు పడిపోకుండా

ఉన్న గదులు రెండేరెండు. ఒకటి అంతకితందాకా తనకి
చెరసాలగా మారిన గది. రెండోది తాళంపెట్టబడివుంది.
ఆ తాళం బాగా తుప్పుపట్టిపోయి ఉంది. అంటే ఆ
గది చన్నాళ్ళ కిరమే మూతబడిపోయిందన్న మాట!
ఆ ఇంట్లో చూడటాని కింకేమీ కనిపించలేదు.

కిరణ్ కి చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఖరీఫా పని
కట్టుకుని ఆ పాత ఇంట్లోని గదిలో తన నెండుకు బంధించి
నట్టు? తనెవరో తెలిసిపోయాక కూడా తనని చంప
కుండా అంతవరకు ఎందువంచినట్టు? తనని చంపటానికి
పనిగట్టుకుని మరో ఇద్దరు అనుచరులతో అక్కడికెందు
కొచ్చినట్టు? ఇందులో యేదో మెలిక ఉంది.

కిరణ్ మనస్థిమ్మం తీవ్రంగా పనిచేస్తోంది. వెనక్కు
తిరిగి మళ్ళీ ముగ్గురూ నేలకూరిన చోటికొచ్చాడు. ఖరీఫా
దుస్తుల్లో వతికాడు. జీనికోసమా తెలిసుకాని, ఏదొక
విషయం తెలియకపోదనే నమ్మకంతో వతికాడు.

అతని అన్వేషణ వ్యర్థంగాలేదు. ఖరీఫా దుస్తుల్లో
రిమాట్ కంట్లోలో నుండి సాధనం కనిపించింది. దాంతో
బాటు ఓ తాళంచెవి కూడా దొరికింది.

అప్పుడే దాదాపు ఓగంట గడిచిపోయింది. మరో
గంటలో వాళ్ళు ముగ్గురు స్పృహలోకి వచ్చేస్తారు.
ఈలోపల ఈ రిమాట్ కంట్లోలో సంగతి తేల్చు
కోవాలి.

కిరణ్ ఆ సాధనంపై పరీక్షగా చూశాడు. చిన్న
సెజ్ కాలిక్యరేటర్ లా వుంది. దాంట్లో అంకెలకి బదులు
 $\overline{XA}, \overline{YB}, \overline{ZC}$ అనే ఇగ్నీషు అక్షరాల బంటలున్నాయి.
మధ్య మధ్య $+ \cdot \times \cdot -$ కంటి మేథమేటిక్స్ సింబల్స్
కూడా ఉన్నాయి. వాటికి మధ్యలో కి అంకె ఒక్కటి

మాత్రం ఉంది.

కిరణ్ చాలాసేపు ఆ సింగిల్స్ వైపు దీర్ఘంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అతనికేమీ రిట్టలేను. తల విడిచిపోయాడు. తన చేతిలోని తాళంచెవిపై పరీక్షగా చూశాడు. అప్పుడతని మెదడులో క్లౌజ్ చేషన్స్ ప్రారంభమయ్యాయి.

ఆ రిమాట్ కంట్రోల్ కుడిపైపు ఆ తాళంచెవిపై రంధ్రముంది.

కిరణ్ చెవిని ఆ రంధ్రంలోకి చొప్పించిపోయి అంతలోనే ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నాడు. దానివల్ల యేదైనా ప్రమాదం సంభవిస్తే....!?

కిరణ్ ఆ సాధనం పెభాగంలో వెలుగుతున్న రెడ్ లైటుకింద OFF అన్న అక్షరాలు గుర్తించాడు. కింది భాగంలో 'ON' అన్న అక్షరాలు చూశాడు.

అతనికేదో అర్థమైతే అనిపించింది. 'ON' అని ఉన్నచోట చిన్న బొడిపెలా ఉబ్బెత్తుగా వుంది. దానిపైన మెల్లిగా ఒత్తాడు. ఆకుపచ్చ లైటు వెలిగింది. అదే సమయంలో ఎర్రలైటు ఆరిపోయింది.

ఎక్కడో సర్ ర్ ... మంటూ ఏదో పక్కకు జరిగిన శబ్దం వినిపించింది.

కిరణ్ చురుగ్గా ఆ శబ్దం వినవచ్చినట్లు చూశాడు. నేలమీద రెండడుగుల పొడవు, రెండడుగుల వెడల్పు ఉన్న చతురస్రాకారంలో జాగా ఏర్పడింది.

కిరణ్ ఆశ్చర్యాన్ని గమనించి చూశాడు. కిందికి మెట్లున్నాయి. నేలమాలిగ దర్శనమిచ్చింది.

కిరణ్ ఒక్కక్షణమేదో ఆలోచించి మరుక్షణం మెట్లగుండా దిగువకు దిగాడు. సమతలమైన ప్రదేశం దొరికితరకు మెట్లు కొనసాగాయి. కిరణ్ నేలమీద

పాదం మోపాడు.

అదో పెద్ద హాయి. ఆ హాయి ఓ అంగుళం కూడా జాగా లేకుండా తుపాకులు, రివోల్వర్లు, హేండ్ గ్రనేడ్స్, తూటాలు మొదలైన మాండాయుధాలు నిండిపోయి ఉన్నాయి. ఓ మూలగా పాడనాటి కత్తులు, పాటికత్తులు, చాకులు, కెజార్లు వంటి ఆయుధాలు గుట్టలుగా పేర్చబడి ఉన్నాయి.

కిరణ్ కళ్ళకదో పెద్ద ఆయుధాగారంలా కనిపించింది. అంతరాళా జరిగిన దారుణ మారణకాండ, సంభవించిన జననవృద్ధి, అస్తవ్యస్తం, అల్లకల్లోలాలు, అన్నీ కళ్ళముందు రీళ్ళలా తిరిగాయి. అతనిలో ఆవేశం పెలుదికింది. అక్షణమే హేండ్ బాంబ్స్ వేసి ఆ గిడ్డంగిని సర్వనాశనం చెయ్యాలన్నంత ఉద్దేశాన్ని కవ్వంమీద నిగ్రహించుకున్నాడు.

తనిస్సొడు ఆవేశపడి లాభంలేను. ఇలాంటి సాకరా లింకా ఎన్ని వున్నాయో వాటి నెవరు ఎదుపుతున్నారో - ఈ పెర్రెస్టుల పుట్టుపూర్వోత్తరా లేమిటో పూర్తిగా తెలుసుకోకుండా తొందరపడకూడదు.

కిరణ్ ఆ హాయిను దాటి నాలుగడుగులు వేసేసరికి పక్కనే మరో గది కనిపించాయి. గదులు లోపల్నుంచి గదియ పెట్టబడి ఉన్నాయి. మెల్లిగా నెట్టి చూశాడు. తెలుసుకోలేదు.

గదులు దాటి మరో నాలుగడుగులు వేశాడో లేదో “హేండ్స్” అన్న కర్కశమైన గొంతు వినిపించింది.

ఛత్రున తలతిప్పచోయాడు కిరణ్. అయితే అతని తలకి రివోల్వర్ మొన చల్లగా ఆనుకొందప్పటికే, కిరణ్ మెదడు తీవ్రంగా పనిచేస్తోంది. తను శత్రువులకి మళ్ళీ

చిక్కిపోయాడు. ఉప్పుదేమాత్రం వెనుదీసినా అమూల్యమైన అవకాశం కాశ్వరింగా చేజారిపోతుంది.

కిరణ్ చాలా వేగంగా ఎడమకాలునెత్తి శత్రువు దొక్కలో వెనకనుంచి తన్నాడు. సరిగ్గా అది టార్గెట్ ని ముద్దుపెట్టుకుంది. 'హమ్మ' అంటూ చిన్నగా మూలిగి నేలకరిచాడు వెనకాలున్న శ్వశ్శి.

కిరణ్ మెరుపు వేగంతో వెనక్కి తిరిగి అతనిమీదికి మళ్ళీ వడిచేశాడు. పిడికిలి బిగించి పాట్టలో గ్రుద్దాడు.

అంతే! ఆ వ్యక్తి కిక్కురుమనకుండా నేల కూలి పోయాడు. మరో అరగంటవరకు అతనికి మెలకువరాదని కిరణ్ తెలుసు. ఆ వ్యక్తి రాత్రి తనని వేటాడిన నలుగుళ్ళోయి మూడో టెర్రరిస్టు. తన అంచనా కరెక్టుయితే నాలుగో టెర్రరిస్టు కూడా పక్కదే ఉండొచ్చు.

కిరణ్ చాలా ఎలర్టుగా ముందుకడుగు వేశాడు. అక్కడ మరో గది వుంది. ఆ గదిలో ఓ పొడవాటి బల్ల ఉంది. ఆ బల్లమీద ఓ కంప్యూటర్ వంటి సాధనముంది.

కిరణ్ తన దగ్గురున్న రిమాట్ కంట్రోల్ లాంటి సాధనంలోని 'XA' అన్న జంట అక్షరమున్న బటన్ నొక్కాడు.

కంప్యూటర్ తెరమీద పన్నెండు పేర్లు వరసగా ప్రత్యక్షమయ్యాయి. అందులో గోపినాథ్ అరుణ్ జైన్.. ఇంకా తదితరుల పేర్లున్నాయి.

కిరణ్ కర్ణమయ్యింది. ఆ లిస్టులోని వ్యక్తులందరినీ టెర్రరిస్టులు ఇదివరకే చంపేశారు.

కిరణ్ 'YB' అన్న మీట నొక్కాడు. మరో లిస్టు తెరమీద ప్రత్యక్షమయ్యింది. అందులోకూడా పన్నెండు పేర్లున్నాయి. అవికూడా టెర్రరిస్టుల చేతుల్లో ప్రాణాలు

పోగొట్టుకున్న కోటిశ్వరుల పేరే.

కిరణ్ 'ZC' బటన్ నొక్కాడు.

మరో పన్నెండు పేర్లు ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

మొట్టమొదట నీ తన పేరుండటం చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు కిరణ్.

అంటే ఇది మూడో 'హిట్ లిస్టు' అన్నమాట! ఇప్పటివరకు ఇంకెలా యెవరి ప్రాణాలు పోలేదు. ఈ 'హిట్ లిస్టు' తన చావుతో ఆంధ్రం కాబోతున్నదన్న మాట! లిస్టులోని తక్కిన పదకొండు పేర్లని మనసు లో నీ మననం చేసుకున్నాడు కిరణ్.

తర్వాత 'C' అన్న బటన్ నొక్కాడు కిరణ్. తెర మీది లిస్టు వెలిగిపోయింది.

కిరణ్ '8' అంక బటన్ నొక్కాడు.

తెరమీద ఓ మనిషి ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అతన్ని చూస్తూనే కిరణ్ పక్కలో బాంబుపడ్డట్టు అదిరిపడ్డాడు.

అతను బులిస్టాన్ దేశ ప్రెసిడెంట్ హిటాక్సి!

అంటే....బులిస్టాన్ దేశం మనదేశంలో పెర్రరిజాన్ని సృష్టించటానికి పరోక్షంగా ప్రోత్సహిస్తోందన్నమాట! ఈ ఆయుధాలన్నీ రహస్యంగా ఆ దేశంనించే మన దేశానికి సరఫరా అవుతున్నాయా? ఇంత పెద్ద ఎత్తున ఈ రాకెట్లను నడుపుతున్నారెవరు? మనదేశాన్ని అరాచకం చెయ్యటానికి ఇంత క్రట జరుగుతున్నదా?

అకస్మాత్తుగా కిరణ్ కి గుర్తువచ్చింది. రెండో హిట్ లిస్టులో వున్న కోటిశ్వరులతోబాటు రక్షణ కాభిలో కీలకమైన పోస్టులో పనిచేస్తున్న అత్యున్నతాధికారుల పేర్లు కూడా వున్నాయి. అయితే పెర్రరిజులు కావాలనే కోటిశ్వరుల్ని ఎన్నుకొని ముందీ దేశాన్ని ఆర్థికంగా

నిర్వీర్యం చేయాలని ప్లాన్ చేశారా? ఆ కోటిశ్వరులు పోతే వాళ్ళ వారసులు ఆ వ్యాపారాల్ని కొనసాగిస్తారు కదా! ఏం కోరి ఈ టెర్రరిజాన్ని కోటిశ్వరులతోసం ప్లాన్ చేశారు?

కిరణ్ కల విడిచించాడు,

మొదటి హిట్ లిస్టుని మళ్ళీ ఫోకస్ చేశాడు. అందు లోని నాలుగు పేర్లు అతన్ని ఆకర్షించాయి. భారత రాయబార కార్యాలయానికి చెందిన ఉన్నతాధికారుల పేర్ల వి! అవి మామూలు హత్యలుగా ప్రజలు, ప్రభుత్వం పొరబడింది. ఎందుకంటే ఆ హత్యలు నిజంగా హత్య లుగాకాక, కేవలం ప్రమాదవశాత్తు జరిగిన మరణాలుగా అందర్నీ భ్రమింప చేశారు టెర్రిస్టులు.

పోలీసుకానివాడతను టెర్రిస్టులు కావిస్తున్న మారణకాండమీదే దృష్టి కేంద్రీకరిస్తున్నారగాని, కీలకమైన పోస్టులో ఉన్న అధికారుల గురించి ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించకపోవటానిక్కారణం తేలిగానే ప్రహిం చాడు కిరణ్.

అసలు టెర్రిస్టుల ధ్యేయం దేశాన్ని అల్లకల్లోల పరచటంతోబాటు, కీలకమైన పోస్టులో ఉన్న అత్యున్నతాధికారుల నంత ముందించటం కూడా!

కిరణ్ ఆలోచనల్ని భగ్నంచేస్తూ కంప్యూటర్ నించి వార్తాప్రసారంలాగా టీవీ పీవీ మంటూ సిగ్నల్స్ వచ్చాయి.

బులిస్టాన్ భావలో సందేశాన్ని స్తున్నాడు బులిస్టాన్ ప్రెసిడెంటు. పక్కనే ఉన్న టేవరికార్డర్ ఆటో మాటికోగా, ఆన్ కావటం, మెసేజ్ రికార్డింగ్ కావటం తెరమిది ప్రెసిడెంట్ చిత్రం మాయమైపోవటం అంతా

క్షణాలో జరిగిపోయింది.

కెరణ్ తన వాచీ బటన్ ని బయటికి లాగాడు. అది వెరెన్ ఏరియల్. దానికి పోలీస్ కమిషనర్ ఆఫీసులోని ఎమర్జెన్సీ సెల్ లో కనెక్టున్స్ వున్నాయి.

కెరణ్ చాలా వేగంగా తను చూసిన మూడో హిట్ లిసులోని పేర్లను కమిషనర్ కి చెప్పి, తనున్న పరిస్థితిని, తక్కిన వివరాలన్నీ చాలా వేగంగా చెప్పాడు. తర్వాత తనున్న ప్రాంతం యే ఏరియాలో ఉందో తెలియదని, కాని తనని లోకేట్ చెయ్యటం కష్టంకాదని, వెరెన్ ఏరియల్ ని ఆన్ లో వుంచుతానని దాన్నించి వచ్చే సిగ్నల్స్ ని ట్టి తనున్న ప్రదేశాన్ని తెలుసుకొని వెంటనే బలిగంతో చేరుకోమని చెప్పి మిసేజ్ ముగించాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని చెవిపక్కగా సర్వమంటూ ఓ బుల్లెట్ దూసుకుపోయింది.

8

కెరణ్ చాలా వేగంగా నేలమీదకి ఒరిగిపోయి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు.

ఈలోపల మరో బుల్లెట్ శత్రువు రివాల్వర్ నించి రిలీజ్ కావటం, అది కూడా వ్యర్థం కావటం జరిగి పోయింది.

కెరణ్ రివాల్వర్ ప్రయోగించాడు. అది శత్రువు చేతిలోని రివాల్వర్ ని ఎగరగొట్టింది. అప్పుడు చూశాడు కెరణ్ ఆ వ్యక్తిని.

నాలుగో టెర్రరిస్టు! రాత్రి చూసిన నలుగుళ్లోని వ్యక్తి!

రక్తం ఓడుతున్న చేతిని రెండో చేత్తో అదిమిపట్టి

మహావేగంగా కిరణ్ మీదికొచ్చి పొట్టేలులా అతన్ని
కుమ్మాడు తలతో - నాలుగో పెర్రరిక్కు!

కిరణ్ చాలా ఎలర్టుగా ఉన్నాడు. ఆ వ్యక్తిని
మెడమీద రివాల్వర్ మెడమతో బలంగా కొట్టాడు,
అతను చిన్నగా మూలిగి తలవార్యేకాడు.

కిరణ్ ఆ గదిలోనించి బయటికి రాబోతూ, ఏదో
గుర్తొచ్చినవాడిలా మళ్ళీ వెనక్కు వచ్చి టేవరికార్డ్
డోర్ తెరిచి, కాపెట్టుని తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు.
బుక్స్టాన్ ప్రెసిడెంటు స్వయంగా జారీ చేసిన ఆజ్ఞల్ని
ఆ కాపెట్ మోస్తోంది.

కిరణ్ తలుపులు లోపల మూసి వున్న ఆ రెండు
గదుల్ని బలవంతాని తెరిచి లోపలకు ప్రవేశించాలని
నిర్ణయించుకున్నాడు.

ముందుగా ఓ గదిమందు నిలబడి రివాల్వర్ ని రెండు
తలుపుల మధ్యకు గురిచూసి కాలాడు. శబ్దంచేస్తూ
లోపలి గడియలు తుత్తునియలే పోయాయి. తలుపులు
తెరిచుకుని లోనికిడుగు పెట్టాడు కిరణ్.

లోపల కాళ్ళు చేతులు విరిచికట్టుబడివున్న ఇద్దరు
వ్యక్తులు కనిపించారు.

కిరణ్ వాళ్ళని సమీపించి, “ఎవరు మీరు?” అనడి
గాడు. వాళ్ళ వెక్కడో చూసినట్టు అనిపించింది.

వాళ్ళిద్దరు మంచినీళ్ళు కావాలని పైగ చేశారు. కిరణ్
నీళ్ళుకోసం అటు ఇటు చూశాడు. అక్కడ నీరులేదు.
తను కి. ప్యూటర్ ఉన్న గదిలో ఫ్రీజ్ చూశాడు.

కిరణ్ వేగంగా వళ్ళి ఫ్రీజ్ తెరిచి రెండు మంచినీళ్ళ
బోతలతో ఆ గదిలోకి వచ్చాడు.

చల్లటి నీరు తాగగానే వాళ్ళు నోరు తెరిచారు.

“శుమిద్దరం సి.బి.ఎ.కి చెందిన ఏజెంట్స్. మమ్మల్ని ఖరీఫా యిక్కడ బంధించి స్క్రెకట్ ఏజెన్సీ సురించిన రహస్యాలు చెప్పమని ఒత్తిడిచేస్తున్నాడు” చెప్పారు వాళ్ళు.

“పక్క గదిలో ఎవరైనా వున్నారా?” అడిగాడు కిరణ్ — వాళ్ళు తమకు తెలియదన్నారు.

కిరణ్ వెంటనే వాళ్ళని బంధవిముక్తుల్నిచేసి “నాతో రండి!” అంటూ బయటకు పరుగెత్తాడు.

రెండో గదిని కూడా రివాల్యూర్ సాయంతో తెరిచి లోనికిడుగు పెట్టాడు. అక్కడ మరో ముగ్గురు ఆధికారులు బంధింపబడి ఉన్నారు. కిరణ్ వాళ్ళని కూడా విడిపించి వాళ్ళు రక్షణకాఖ సెక్రటేరియట్ కి సంబంధించిన ఆధికారులని, వాళ్ళనుంచి కూడా రహస్యాలు సేకరించాలని ఖరీఫా బృందం ప్రయత్నిస్తున్నట్టు తెలుసుకున్నాడు.

కిరణ్ హాల్లో ఉన్న ఆయుధాలని వాళ్ళ అయిదుగురికి ఇచ్చి, ముందుకు కదిలాడు.

అయితే హాల్లో పడిపోయి వున్న టెర్రరిస్టు ఎప్పుడు స్వహతానికి వచ్చాడో తెలీదు, రివాల్యూర్ తో వాళ్ళ కదురుగా నిలిచాడు. అతని రివాల్యూర్ నించి గుళ్ళు రిరీజ్ అయ్యేలోపల కిరణ్ చేతిలోని రివాల్యూర్ అతని నుండెల్లో గుళ్ళు కక్కింది.

టెర్రరిస్టు నేల వారిపోయాడు!

కిరణ్ తననంత క్రితం బంధించిన గది దగ్గరకు అయిదుగురు అఫీసర్లతో వెళ్ళటానికి నిద్రమెనంతలో మెట్లమీద చప్పుడయ్యింది.

ఖరీఫా, అతని ఇద్దరు అనుచరులు నేలమోగిపోయి

చొచ్చుకుని వచ్చేమూస్తారు.

సి.బి.వి. ఆఫీసరు ఆందోళనగా చూశారు కిరణ్ కంక.

కిరణ్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా రివాల్యూర్ ని చేతిలో ఫర్మగా పట్టుకొని, ఎల్దుగా ఉండమని ఆఫీసర్కు కళ్ళలోనే సందేశమిచ్చాడు.

“షాండన్స్ మిస్టర్ ఖరీఫా!” అన్నాడు వాళ్ళు ముగ్గురు ఆఖరి మెట్టు దిగిన వెంటనే, కిరణ్.

ఖరీఫా అతని హెచ్చరికని లక్ష్యపెట్టలేదు, రివాల్యూర్ నించి గుళ్ళు తీర్చి చెయ్యబోయాడు.

కిరణ్ చేతిలోని రివాల్యూర్ గర్జించింది. సి.బి.వి. ఆఫీసరు కూడా తక్కిన ఇద్దరు టెర్రరిస్టుల్ని గాయపరిచారు.

ఖరీఫాతోబాటు తక్కిన ఇద్దరు చేతులు పెకలి నిల్చుని కిరణ్ వైపు చూస్తున్నారు. ఖరీఫా చూపుల్లో విషం చిందుతోంది.

సరిగ్గా అప్పుడే మెట్లమీద బూట్ల శబ్దం వినిపించింది. ఆ వెను వెంటనే సాయుధులైన ఖరీఫు నేబ్బంది వేగంగా మెట్టు దిగి నేలమాలిగలోకి దుసు పెట్టారు. వారిముందు క్రైంప్రాంచ్ ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్!

“ఇన్ స్పెక్టర్, అరెస్టు డమ్!” అన్నాడు కిరణ్.

ఖరీఫాను, అతని ఇద్దరు అనుచరుల్ని బంధించాక, కంప్యూటర్ గదిలో ఉన్న మూడో అనుచరుణ్ని కూడా బంధించారు. నాలుగో టెర్రరిస్టు అప్పటికే చని పోయాడు.

కిరణ్ ఖరీఫాని సమీపించి అతని నల్లని నిగనిగలాడే గడ్డాన్ని పీకేశాడు!

“చక్రవర్తి!” అన్నారు సి.బి.వి. ఆఫీసరు విస్మయంతో.

యంగా....చక్రవర్తి రక్షణ కాఖలాని అతి కీలకమైన
అధికారి!

“మిస్టర్ చక్రవర్తి, ఈ తాళాన్ని ఈ రిమోట్
కంట్రోల్ రంధ్రంలో దూరిస్తే ఏమవుతుంది?” అడిగాడు
కిరణ్ ఖరీఫాబాబు మామూ.

“ఈ ధూగ్యహామంతా క్షణాల్లో ధ్వంసమైపోతుంది”
అన్నాడు ఖరీఫా ఉరఫ్ చక్రవర్తి.

తనా కీని చూల్లో పెట్టకుండా యే అదృశ్యశక్తి
అపిందోగాని, చాలా పెద్ద బ్లాస్టింగ్ కెప్పిపోయింది,
అనుకున్నాడు కిరణ్ మనసులో.

ఆరక్యార—

పోలీసు కమిషనర్, డి.జి.పి, మొదలైన అత్యున్న
తాధికారుల సమావేశంలో డిటెక్టివ్ కిరణ్ కి ఫున
సన్మానం జరిగింది.

చక్రవర్తి ఇచ్చిన ఇన్ఫర్మేషన్తో వగరంలోను,
దేశంలోని వివిధ ప్రాంతాల్లోను టెర్రరిజాన్ని సృష్టి
తున్న టెర్రరిస్టుల్ని, వారి సపోర్టర్లని సమూలంగా
అరిక్టుచేసింది పోలీసుకాఖ. బులిస్టాన్ దేశాని
తోటులుగా వ్యవహరిస్తున్న స్వదేశీ దేశద్రోహుల్ని
సమూలంగా వీరిపోలేసింది భారత ప్రభుత్వం.

—:అ యి పో యి ం ది:—

రాక్షసమర్త

వెంట్రీ

(గత సంచిక తరువాయి)

వారంగోజలపాటు మందుకొడుతూ మకులోనే వుండి పోయాడు, కొండ శిఖరనుంచి అగాధంలోకి దొర్లి పోయి నట్లయింది అతని పరిస్థితి.

బానమరది అవతారకృష్ణ యెంతో ఓచారాడు, కషాయి కలకాశం వుండదన్నాడు, బ్రిడ్జిహాలిపోవడం సీరియస్ విషయమైనందున ముఖ్యమంత్రి శ్వయంగా జోక్యం చేసుకోవలసి వచ్చిందనీ, ఈ బాక్ లిస్టు తార్కాలికమైందనీ, దర్యాప్తుచేస్తున్న రిటైరు సి.వి.సి మేనేజ్ చేద్దాననీ యెన్నో చెప్పాడు.

అయితే చిరంజీవిరావు మానసికంగా క్రంగిపోయాడు, సంపాదించినదంతా తిరిగి అందులోనే ఇరుక్కుపోయింది, సానెటింగ్ డెగ్రీగా తిరగడానికి నీర్దుగా వుంది, ఇక ఆ టౌన్ లో పనీపాటా లేకుండా తిని, తిరగాలి, అలా లేజీగా వుండడం అతని తత్వానికి విరుద్ధం.

“జరిగేది యేదో జరిగిపోయింది. ప్రస్తుతానికి నీ కంట్రాక్టులో భాగం ఇవ్వు” అని అడిగాడు చిరంజీవి రావు.

అవతారకృష్ణ నిర్మోహమాటంగా చెప్పాడు.

“వద్దు బావా! లేనిపోని గొడవలు వస్తాయి, బాక్

లిక్కులో ఉన్నవాడిని పార్ట్ నటుగా చేర్చుకుంటే నా కంపెనీనిగూడా బ్యాక్ లిక్కులో చేర్చే ప్రమాదం వుంది. పాసికులు అసలే బాగాలేవు. కావాలంటే డబ్బు ఇస్తాను.”

చిరంజీవిరావుకి కోపం ముంచుకొచ్చింది.

బ్రిడ్జి కాంట్రాక్టులో అతతార కృష్ణ పార్ట్ నర్. సెట్ లో వుండి కట్టించినవాడూ అతనే. అధికారులతో లాటాచీపడి సిమెంట్ అంతా అమ్ముకున్నదీ వాడే!

ఇప్పుడు తనవరకు వచ్చేసరికి తప్పుకుంటున్నాడు. పేపర్ మీద యెక్కడా అతను పార్ట్ నర్ అని లేనందున తెటపడాడు. లేకపోతే వీడూ బ్యాక్ లిక్కులో చేరిపోయేవాడే!

నాందేడ్ లో దివాలాతీసి లికారిలా తిరుగుతూ అప్పులవాళ్ళతో కిన్నులు తింటుంటే, చెల్లెలు కాసిన లెటర్ చూసి కరిగిపోయి ఇక్కడికి తీసుకొచ్చి ఆదరించాడు. ఇంతటి వాడిని చేశాడు. ఇప్పుడు అపదలో వున్న తనకు సహాయం చేయడానికి సందేహిస్తున్నాడు.

చిరంజీవిరావుకి అవన్నీ తలపుకి వచ్చి పిచ్చెక్కిపోయింది. ఇద్దరూ మాటా, మాటా అనుకున్నారు. రేపు ఆ దర్బారులో కాంట్రాక్టర్ దగ్గర యేదైనా డబ్బు వసూలు చేయ్యాల్సివస్తే నివ్వ సగం ఇవ్వాల్సి వస్తుందని చిరంజీవిరావు హెచ్చరించాడు. నాకే పట్టి దని అతతారకృష్ణ అన్నాడు. ఇవ్వకపోతే నీ అగుతు లేకపోవనీ, చంపి వారి పెడతానీ చిరంజీవిరావు ప్రతిజ్ఞ చేశాడు.

బావా, బామ్మరుదులు బద్ధ విరోధులయ్యారు.

బహిరంగంగా తిట్టుకోసాగారు.

టౌన్ లో హైస్కూల్ వాళ్ళకి ఈ విషయాలన్నీ

తెలిసి నవ్వుకున్నాడు.

“కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చారు అంటారు చూడు అలా జరిగింది” అన్నాడు కిరణ్ నవ్వుతూ.

విజయ ఆనందపడింది.

20

బంగాళాఖాతంలో వాయుగుండం పడింది.

తీరాన్ని చాటింది.

కుండపోతగా వరాలు కురుస్తున్నాయి.

పెనుగాలులకు కరెంట్ స్తంభాలు మెలికలు తిరిగి పోయాయి.

జయపూర్ లో కరెంట్ లేదు.

అంధకార బంధురంగా వుంది.

వీధుల్లోనే జనసంచారంలేదు.

అర్థరాత్రి పన్నెండు అయింది.

వాన విసురుగా ముఖానికి కొడుతోంది.

కిరణ్ నల్లటి జర్కీన్ వేసుకున్నాడు. నల్లటోపీ, నల్లటి రెయిన్ బూటు. అతను నడుస్తుంటే చప్పుడు కావడంలేదు. చీకట్లో నీడలా కదిలిపోతున్నాడు.

ఆ సమయంలో అతన్ని యెవరైనా చూసినా దెయ్యం అనుకుని చాడిలిపోవాల్సిందే.

నది ప్రక్కనే ఫాతిమా బిల్డింగ్ దగ్గర ఆగాడు. నది ప్రవారీ గోడకు అనుకుని ప్రవహిస్తోంది.

ప్రవారీ గోడకు అక్కడక్కడా నీమెంట్ లో పోత పోసిన కిటికీలు బిగించి వున్నాయి. ఆ డిజైన్స్ లోనుంచి లోపల అంతా కనిపిస్తోంది.

వరండాలో అల్సేషన్ కుక్క పడుకుని వుంది.

వర్షం లేకపోలే లోపల అంతా తిరుగుతూ వుండేది.

వాన కురుస్తున్నందువల్ల అది కరండాలోనే వుండిపోవలసి వచ్చింది.

కిరణ్ మధ్య లోపలనుంచి గన్ తీశాడు, అందులో ట్రాంక్విలైజర్ బుల్బెట్స్ వున్నాయి.

కుక్కకి గురిచూసి ట్రిగర్ నొక్కాడు,

మాటిగా తిగిలింది.

“ఛా....ఛా....” అంది.

ఎలర్డుగా లేచి నిల్చింది.

కాని యెంతోనేపు నిలబడలేకపోయింది, మత్తు మందు ప్రభావానికి లొంగి, పడిపోయింది.

కిరణ్ గోడ చూశాడు.

కుక్కని కాళ్ళు పట్టుకుని పైకి ఎత్తాడు, గోడదగ్గర కరకు తీసుకళ్ళాడు.

గిరిగిరి తిప్పి బలంగా గోడ అవతలికి విసిరేశాడు.

‘థచ్’మని శబ్దం వచ్చింది.

‘గుడ్ బై’ అనుకున్నాడు.

కొద్ది క్షణాల్లో కుక్క కుది క్వాస వీలుస్తుంది నీళ్ళ లోనే, నదిలో కశేబరం కొట్టుకుపోయి సముద్రంలో కలుస్తుంది.

కిరణ్ ఒక్కొక్క అడుగే వేసుకుంటూ బిలింగ్ చుట్టూ తిరిగాడు, తలుపులన్నీ మూసి వున్నాయి, కిటికీలు క్లోజ్ చేశారు, లోపలకు వెళ్ళడానికి దారి కనిపించడంలేదు.

దాబాపైన ఒక్కటే గది.

అదే అవతారకృష్ణ స్వర్గం.

రై నేటి గొట్టం ఒక్కటే కనిపించింది పైకి వెళ్ళే మార్గం. ప్రహరీగోడ ఎక్కి, గొట్టం పట్టుకుని ఎగ ప్రాశాడు, పైకి చేరుకున్నాడు. కిటికీలు తెరిచివున్నాయి.

షేడ్స్ వుండడంకల యెంత జల్లు పడినా లోపలకు
వరం పడదు. వీ.సి.లో అలవాటుపడిన వాళ్ళకి కరెంట్
లేకపోయేసరికి కిటికీలన్నీ తెరిచి పడుకున్నారు.

లొంగి చూశాడు.

లోపల డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ మీద బూ కలర్ గ్లాస్
గల చిన్న కిరోసిన్ లెడ్ లాంప్ వెలుగుతోంది.

దోమ తెర లోపల ఫాతిమా, అవతారకృష్ణ నిద్ర
పోతున్నారు. నడుము క్రింద భాగం కప్పుకున్నారు. పైన
అచ్చాదనలేదు ఇద్దరికీ. ఆమె గుండెల్లో ముఖం పెట్టుకుని
పడుకున్నాడు ఆరిసు.

కిరణ్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

తలుపు కొడితే 'ఎవరు?' అని అడుగుతారు.

ఏం చెప్పాలి?

'మీ అమ్మాయికి నీరియన్ గా వుందని చెప్పాలి!'

వాడు షాక్ తిని మరో ఆలోచనలేకుండా తలుపు
తెరుస్తాడు. వచ్చినవాడు పైకి ఎలా వచ్చాడనే అను
మానం రాదు.

తలుపు నెట్టాడు.

గమ్మత్తుగా తెరుచుకుంది.

లోపల బోలు పెట్టుకోవడం మరిచిపోయాడేమో?
లేక అలవాటులేదేమో? తెట భయంకరమైన కక్క
కాపలా కాస్తోంది. అడుగుపెడితే ప్రాణాలరిస్తుందని
దైర్యం అయివుండొచ్చు.

లోపలకు ప్రవేశించి బోలువేశాడు.

లెడ్ దగ్గరకు వెళ్ళి తీక్షణంగా చూశాడు.

ఇద్దరూ గాఢనిద్రలో వున్నారు. వాతావరణం అంత
సోయిగా వుంది. సమ్మర్ ఇంకా పూర్తిగా పోకముందే

కుఫాన్ వస్తే ప్రాణానికి తృప్తిగా వుంటుంది.

ఫారీమా ముఖం ఆందంగా కనిపిస్తోంది.

ఆమె గుండెలు ఆకర ఊయంగా వున్నాయి.

కొన్ని క్షణాలు విశ్రాంతి చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

ఆమెను సగ్నంగా చూస్తే ఎలా వుంటుందో ఊహించు
కున్నాడు. పాలరాతి పీసన్ శిల్పంలా వుంటుందనిపిం
చింది.

ఆకాశం గట్టిగా వురిమింది.

అతను ఎల్లప్పుడూ అయ్యాడు.

దోమతెర పెక్కి ఎత్తాడు. వద్దలూనుంచి గోగోఫాంలా
తడిపిన కర్చిఫీస్ ఆమె ముక్కు దగ్గర పెట్టాడు. ఆమె
ఊపిరి చీలికి తగుల్తోంది.

ఒక్క నిమిషం తర్వాత ఆమె బుగ్గమీద చెయ్యి
వేళాడు. భుజం కదిపాడు. చలనంలేదు. మందు పని
చేసిందని తెలుసుకున్నాడు.

సోఫాలో కూర్చుని రిలాక్స్ అయ్యాడు.

అవతారకృష్ణ అదృష్టవంతుడు. అఖిరి రాత్రి గూడా
ప్రియురాలి కాగిలిలో నేదదీరి చస్తున్నాడు.

అతనికి నవ్వొచ్చింది.

వాచీ చూసుకున్నాడు.

ఒంటి గంటకు ఇరవై నిమిషాలు తక్కువ.

కిరెట్ లేచి ఫ్రీజ్ తీశాడు. వాటర్ బాటిల్ చల్లగా
లేదు మామూలుగా వుంది. కరెంట్ లేదని అప్పుడు
గుర్తొచ్చింది. బాటిల్ ఎత్తి మంచినీళ్ళు త్రాగాడు.

అతను మనిషిని యెప్పుడూ చంపలేదు. ఇదే మొదటి
సారి. అందుకు మెంటల్ గా ప్రెపేర్ అవుతున్నాడు.

విజయకోసం తనీ మర్యాద చేయల్సి వచ్చింది.

ఇదొక్కటే కాదు, ఇంకా చేస్తాడు గూడా!

ఎన్ని చేసినా చట్టానికి పట్టుబడగూడదు. సోలీసు లకు యేమాత్రం అనుమానం రాకూడదు. అది తన జీవితాశయం ఒకరకంగా ఎక్కడ పొరపాటు జరిగినా జీవితం నాశనం.

శత్రువులు చేచ్చిన తర్వాత విజయ, తను మోయిగా జీవితాన్ని అనుభవించాలి. తనకు ఆ నమ్మకం వుంది. అందుకు తన చదువు, తెలివితేటలు, అనుభవం ఫణంగా పెట్టి సాధిస్తాడు.

కిరీట్ లేచి నిల్చున్నాడు.

లాండ్ వల్లి పెద్దది చేశాడు.

గదిలో వెలుతురు ఎక్కువైంది.

బెడ్ దగ్గరికి వెళ్ళాడు. వాళ్ళు కప్పుకున్న దుప్పటి లాగేశాడు. ఇద్దరూ నగ్నంగానే వున్నారు. ఫారీమా పొలరాతి శిల్పంలాగే వుంది. ఆమె శరీరం కాంతులీనుతూ వుంది. కోజ్ ఫెర్ ఫ్యూమ్ ఆమె వంటినుంచి గుభా రిస్తోంది.

అవతారకృష్ణగూడా కదలేదు. బాగా తాగివున్నా రేమో దున్నపోతులా నిద్రపోతున్నాడు. నగ్నంగా, నల్లగా కనిపిస్తున్న అతని శరీరం అసహ్యంగా కనిపించింది అతనికి. ఫారీమా ప్రక్కన వీడు బంగారం ముద్ద దగ్గర బాగు రాయిలా వున్నాడు. ఆమె ఎట్లా ధరిస్తోందో వీడిని అనుకున్నాడు. డబ్బు మహిమ అనుకుని సమాధాన పరుచుకున్నాడు.

బూటుతో పొట్టమీద తన్నాడు.

వుహూ...చలనం లేదు అతనిలో.

పొట్టమీద కాలు పెట్టి నొక్కాడు గట్టిగా.

అప్పుడు మూలిగాడు.

“లేరా!.... లే....” అన్నాడు కిరణ్.

అతను నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచి చూశాడు.

ఎదురుగా నల్లటి బ్రెస్ట్‌లో కనిపిస్తున్న కిరణ్‌ని చూసి భయపడ్డాడు. కళ్ళు మలుముకుని చూశాడు. తను నగ్నంగా వున్న సంగతి గుర్తుకొచ్చి కంగారుపడ్డాడు.

“ఎవర్నూ వున్నా?” అన్నాడు తదారిపోతున్న గొంతుతో.

మంచిదిగబోతుంటే “డోంట్ యూ?”

అన్నాడు కిరణ్. అతని చేతిలో గన్ గురిపెట్టబడివుంది.

“ఏం కావాలి నీకు?” హీనస్వరంతో అడిగాడు

అవతారకృష్ణ.

“నీ ప్రాణం కావాలి.”

నవ్వాడు కిరణ్.

“నన్ను చంపకు, నీకు యెంతకావాలంటే అంత డబ్బు ఇస్తాను.”

కిరణ్ పకపక నవ్వాడు.

“ఎంత డబ్బుంది నీ వద్ద?”

“పది లక్షలు వుంది.”

“సరిగ్గా చెప్పు?”

“పాతిక లక్షలుంది.”

“నో.... నిజం చెప్పడంలేదు నువ్వు.”

“కోటి ఉంది. కాని అదంతా డబ్బు రూపంలో లేదు. బంగారం, బిల్డింగ్‌లు, భూములు ఉన్నాయి.”

“గుడ్ ఇప్పుడు నిజం చెప్పావు.”

“చెప్పు నీకంత కావాలో. నా ప్రాణాలు తియ్యకు, ప్లీజ్” అన్నాడు అవతారకృష్ణ వణికిపోతూ.

“నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి.”

“చేసా!”

“చెడ్డమీద నుంచి లేచి అక్కడ నేలమీద కూర్చో!”

అవతారకృష్ణ దుప్పటి వంటికి చుట్టూకోబోయాడు.

“నో....అలాగే వెళ్ళాలి. సిగ్గుపడుతున్నావా? ఎందుకు? పుట్టినప్పుడు బట్ట కట్టలేదు, పోయేటప్పుడు అది పెంటరాదు.”

“నన్ను చంపుతావా?”

“చెప్పినట్లు చెయ్యి.”

“అతను సిగ్గుతో కుంచించుకుపోతూ చెడ్డ దిగిపెళ్ళి నేలమీద నిల్చున్నాడు.

“కూర్చో!” చెప్పాడు కిరణ్.

అతను కూర్చున్నాడు.

“ఇప్పుడు చెప్పు. సరిగ్గా ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం సంగతి. ఆనందపురంలో నీ ఫ్రెండ్ జమీందారు బ్రహ్మాచారి దబ్బు అడగడానికి వెళ్ళావు. నీ పెంట నీ ఫ్రెండ్స్ ముగ్గుతున్నారు. నువ్వు పదిలక్షలు అప్పు అడిగావు. హైదరాబాద్ లో నువ్వు అప్పుడు స్ట్రీట్ వ్యాపారం చేస్తున్నావు. బ్రహ్మాచారి ఏలూరు వెళ్ళి దబ్బు ద్రాచేసి నీకు ఇచ్చాడు. తిరిగి అంతా ఆనందపురం వస్తున్నారు. అప్పుడు ఏం జరిగింది?”

అవతారకృష్ణ నోరు తెరుచుకుని ఆశ్చర్యంతో వింటున్నాడు. ఎవరు ఇతను? అదంతా ఎలా తెలుసు?

కిరణ్ పొంటులోనుంచి కత్తి రీకాడు. పన్నెండు అంగుళాల పొడుగ్గా, తెల్లగా మెరుస్తోంది అది.

“చెప్పు!”

కత్తితో భుజంమీద గీకాడు సన్నగా.

కవులన్నాడు అతను. కత్తితో గీసినచోట నెత్తురు
కారింది.

“చంపకు చెప్పాను.”

“వూఁ.... చెప్పి.”

“అదంతా అడవి ప్రాంతం. దారిలో దొంగలు రాకు
అడ్డం పెట్టారు. కాదు అగగానే దాడిచేశారు. బ్రహ్మజీ
చేతిలో ఉంది డబ్బున్న నూట్ శేసు. అది తీసుకొ
పోయారు. అతని భార్య మెడలో నగలు లాక్కుం
టుంటే ఆమె ప్రతిఘటించింది. మేము ఇచ్చేయ్యమని
చెప్తున్నా వినలేదు. అప్పుడు దొంగలు వాళ్ళని చంపి
డబ్బు, నగలు దోచుకుని అడవిలోకి పారిపోయారు”
చెప్పాడు అవతారకృష్ణ.

“ఇదంతా మీరు కల్పించిన కథ, ప్రచారంలో వున్న
కథ. నాక్కావలసింది అది కాదు. నిజం కావాలి.
చెప్పి ”

కిరణ్ రెండో భుజంమీద లోకుగా చీరాడు.

బాధతో మూలిగాడు.

“నేను చెప్పిందంతా నిజమే.”

“ఆ సమయంలో బ్రహ్మజీగారి దివాన్ బోగారావు
మీ కారులోనే ఉన్నాడు గుర్తుందా?”

అవతారకృష్ణ నోరు తెరిచాడు.

“అయిన మా నాన్న! అయిన నిజం చెప్పి చని
పోయాడు తెలిసిందా?”

పకపక నవ్వాడు కిరణ్.

“ఇప్పుడు చెప్పి? ఎవరు ఎంత పంచుకున్నారు?”

“నేను విదులకులు తీసుకున్నాను. మిగిలిన మగ్గుకు
విదులకులు పంచుకున్నారు.”

“నువ్వే. బ్రహ్మచరీని. ఆయన భార్యని చంపినవాళ్ళు ఎవరు?”

“నేను కాదు.”

“మరెవరు?”

“కాటిల్యరావు, రాశేంద్రకుమార్, శేష్.”

“వాళ్ళెక్కడున్నారు?”

“కాటిల్యరావు హోమ్ నుండి. మిగిలినవాళ్ళెక్కడో నాకు తెలియదు.

“అయితే నువ్వు చంపలేదంటావా?”

“అవును.”

“పోనీ వాళ్ళని చంపమని విడియా ఇచ్చావా?”

“లేదు. శేష్ గాడు ఇచ్చాడు.”

“సరే ఇప్పుడు చెప్పు! నీకు శిక్ష ఏమి వెయ్యమంటావా? చట్టానికి చేతగాదు అసలు హంతకుల్ని శిక్షించడం. కాబట్టి చట్టాన్ని నా చేతిలోకి తీసుకుని చంపుతున్నాను. తప్పలేదు. ధగదగ్గీతలో ఏం చెప్పారు?”

“నన్ను చంపితే ఏం వస్తుంది? నేను తీసుకున్న విదులకులకు పరిహారంగా పాతిక లక్షలు ఇస్తాను.” అవతార కృష్ణ దణికిపోతూ అన్నాడు.

చట్టానికి వాతావరణంలో గూడా ఆరనికి చెమటలు కారుతున్నాయి. చెమట నెత్తురు కలిసి ఆరని శరీరం మీద పాడుతున్నది.

“దుర్మార్గుడా? నేనీహితుడివని ఆదరించి పదిలక్షలు అప్పు ఇవ్వడానికి సిద్ధపడిన మంచి మనిషిని రాక్షసంగా చంపుతావా? నువ్వు మనిషివి కావు. పిశాచానివి. నీకు ఈ లోకంలో బ్రతికే హక్కులేదు.”

రణ కర్ణు ఎర్రబడ్డాయి.

గురిచూసి గుండెలోకి కత్తి దింపాడు.

అతను గిలగిల కొట్టుకున్నాడు. కబేళాలో తలతెగిన
మేకలా తన్నుకున్నాడు. కాసేపటికి అతనిలో చలనం
ఆగిపోయింది.

గది అంతా రక్తం చిమ్మింది.

కిరణ్ ఫాతిమా వంక చూశాడు.

అమె యే గోకంలో వున్నదో?

మొదట వచ్చిన తర్వాత యెంత అవసరమవుతుందో?

కిరణ్ కత్తి లాగాడు. రక్తం తుడిచాడు.

ఒక్కసారి గదంతా కలయ చూశాడు తను ఏదైనా
అధారం వదిలి పెడుతున్నానా అని. ఏమీలేదని నిర్ధారణ
చేసుకున్నాక తలుపుతీసి బెటికి వెళ్ళాడు.

పెళ్ళు పట్టుకుని దిగాడు. ప్రచారీ గోడ చూశాడు.

నల్ల కొట్టులో బాటు, కత్తిలో పాటు పెద్దరాయిని
పెట్టి చూడాలా కట్టాడు. శక్తికొద్దీ విసిరాడు. అది
దూరంగా నదిలోకి పర్చి పడింది.

నెమ్మదిగా గోడ్డుమీదకు రచ్చాడు.

కొంత దూరంలో తుమ్మచెట్టుకింద దాచిన కాన్వాస్
బూటు తొడుక్కుని మర్చి పుచ్చేరాడు. నది ఒడ్డునే
చాలా దూరం నడిచాడు డాక్ మెన్ట్ చేసుకున్నాడు.
అక్కడే తేకుల పెడలో అని ఆఫీసు. వాచీ మాన్
చలికి రగ్గు కప్పుకుని ముగ్గురీసుకుని నిద్రపోతున్నాడు.
తను వెళ్ళడం, రావడం వాడు చూశేసరికి అని తృప్తి
పడ్డాడు.

ఆఫీసు బీరువాలో వున్న మరో నల్లటి జర్మన్ చేసు
కున్నాడు.

“వాచ్ మాన్!....” అని గట్టిగా శేకపెట్టాడు.
అతను పులిక్కిపడి లేచాడు.

“సార్!” అన్నాడు నిద్రకళ్ళతోనే.

“కారు షెడ్ తాళంతియ్యి. ఇంటికి పోతాను. వాన
తగ్గిందిలే” అన్నాడు కిరణ్.

“సార్!” అని వాచ్ మాన్ షెడ్ తాళం తీశాడు.
కిరణ్ కారులో కూర్చుని బైటకు లేచాడు.

“జాగ్రత్త!....” అన్నాడు.

“ఔ మెంతయింది సార్?”

“పన్నెండు” అని కారు పోనిచ్చాడు.

ఫియట్ చీకట్లో దూసుకుపోయింది.

21

గారికి బెడ్ రైటు ఆరిపోయింది.

కిరణ్, విజయను గట్టిగా హత్తుకున్నాడు.

“అవతారకృష్ణ అవతారం చాలించాడు విజయా!”

అమె చెవిలో గుసగుసలాడుతున్నట్లు చెప్పాడు.

“ఐయాప్ బరీ బరీ హేపీ....” అని విజయ అతన్ని
పాములా పెనవేసుకుంది.

అతనికి స్వర్గంలో తేలిపోతున్నట్లు అనధూరి కలి
గింది. అప్పటివరకు అనుభవించిన టెన్షన్ నుంచి
డిలాక్స్ అయ్యాడు.

మర్నాడు ఉదయం కిరణ్ కి మెలకువ వచ్చేసరికి
ఎనిమిది దాటింది.

విజయ తల దువ్వుకుంటూ కనిపించింది.

అతను కళ్ళు తెరిచడం చూసి నవ్వింది.

“మీ డ్రెస్ లోని ఎవరో మరర్ చేశారట” అంది.

“ఎవరూ మా డ్రెస్ లో?” ప్రశ్నించాడు కిరణ్.

“కంట్రాక్టర్ డ్రెండ్ అవతారకృష్ణ.”

“ఎవరు చెప్పారు?”

“పనిమనిషి.”

“మే గాడ్” అని మాదావుడిగా లేచి పనిమనిషిని పిలిచాడు.

“దుర్గా దుర్గా!”

“ఏంటయ్యగారూ!” అని వచ్చింది పనిమనిషి.

“అవతారకృష్ణని చంపేశారా?”

“అవునయ్యగారూ! ఆయన్ని ముండిట్లో యెవరో కత్తితో వాడిచేశారంట. ఊరంతా చెప్పుకుంటున్నారు” అంది దుర్గా.

“నువ్వు చూశావా?”

“అమ్మా నాకు భయం” అంది గుండెలమీద చేతులు వేసుకుని.

కొట్ ఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి డియస్పీకి రింగ్ చేశాడు.

“డియస్పీ సి.సి. స్టేట్.”

“నేను కంట్రాక్టర్ కొట్లోని మాట్లాడుకున్నా! డియస్పీగారున్నారా?”

“లేరు సార్! కంట్రాక్టర్ అవతారకృష్ణ మరర్ జరిగింది. అంతా ఆక్కడే వున్నారు. మీకు తెలిదా?”

“ఇప్పుడే తెలిసింది. నిజమేనా అని.”

“నిజమే సార్!”

“ఎవరు చేశారు?”

“డిటెయిల్స్ తెలియదు సార్!”

“థాంక్స్!” అని రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

త్వరగా డ్రెస్ చేసుకుని కారులో ఫోలిమా ఇంటికి బయల్దేరాడు.

దూరంనుంచే జనం ప్రవాహంలా కనిపిస్తున్నారు.
ఉళ్ళో జనమంతా అక్కడే వున్నట్లుగా వుంది.

పోలీసు జీవలు, గవర్న మెంట్ వహికల్స్ కంట్రా
క్టర్ కారు అక్కడ బాతులు తీరివున్నాయి.

పోలీసులు జనాన్ని అదుపుచెయ్యడానికి కష్టపడు
తున్నారు.

పోలీసుల వలయాన్ని దాటుకుని డియస్పీ, ఇంజనీర్లు,
కంట్రాక్టర్లు వున్న చోటుకి చేరుకున్నాడు కిరణ్.

డియస్పీ బీజీగా వున్నాడు. పోలీస్ అధికారులతో
మంతనాలు సాగిస్తున్నాడు.

కంట్రాక్టర్ సుబ్బిరెడ్డిని అడిగాడు కిరణ్.

“ఎలా జరిగింది?”

అతను పెదవి విరిచాడు.

“ఏమీ అరంభానడంలేదు కిరణ్. ఇంత బతుకు బతికి
ముంద ఇంట్లో చావడం ఏమిటి? ఛీ....పరువు తక్కువ!”
అన్నాడు.

సుబ్బిరెడ్డికి, అవతారకృష్ణకి చుక్కెదురు.

కిరణ్ కామెంట్ చెయ్యలేదు.

“ఎవరు చంపివుంటారు?” ప్రశ్నించాడు కిరణ్.

“ఎక్కడా అనకు. వాళ్ళ బావ చేయించాడని
పుకారు పుట్టింది” నెమ్మదిగా చెవులో అన్నాడు
సుబ్బిరెడ్డి.

“ఈజిప్ట్! ఐ కాంట్ బీల్వ్, చెల్లెల్ని ముండమాయి
స్తాడా ఎవరైతే నా?” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు కిరణ్.

“బ్రిడ్జి కూలిపోవడం తో చిర-జీవరావుకి పిచ్చైక్కింది
ఏదో నా చేయిస్తాడు. డబ్బు, హోదా దగ్గర చెల్లెలేమిటి?
రిమ్మోదేమిటి” అన్నాడు సుబ్బిరెడ్డి.

కిరణ్ మరికాస్త ముంగుకు వెళ్ళి కంట్రాక్టర్ మునెయ్యకు విష్ చేశాడు.

“ఎలా జరిగింది ఈ ఘోరం?” అడిగాడు కిరణ్.

“ఫాలిమా తమ్ముడే చంపాడని అనుకుంటున్నారు.”

“ఎవరు ఫాలిమా అంటే?”

“నువ్వొక్కడున్నావయ్యా మగ దా! ఫాలిమా అంటే మన అవతారకృష్ణ ప్రియురాలు.”

“ఓహోహో నాకు పేరు తెలియదులెండి.”

“నాడికి, ఏడికి యేవో గొడవలయ్యాయిట.”

“ఇల్లీ గల్ కనెక్షన్స్ లో ఇదే గొడవండి” అన్నాడు కిరణ్.

అవతారకృష్ణ రెడ్ బాడిని పోస్ట్ మార్ట్ మ్ చెయ్యడానికి అంటులెన్స్ లో ఎక్కించారు పోలీసులు.

అతని భార్య, కూతురు ఏడుస్తున్నారు వరండాలో.

తర్వాత ఎక్కడి వాళ్ళు అక్కడ చెదిరిపోయారు.

రెండు రోజులు పోయాక క్లబ్ లో తీరికగా కూర్చున్న డియస్పీ దగ్గరికి చేరాడు కిరణ్.

“కమాన్ మిస్టర్ కిరణ్!” అని ఛైర్ చూపించాడు.

కిరణ్ కూర్చుని “ఏవైనా తెలిసిందా మావాడి మర్డర్ కేసులో” అన్నాడు

“ఇంత కన్ ఫ్యూజ్ డు కేసు నాకక్కడా తగలేదు కిరణ్!” తలపట్టుకున్నాడు డియస్పీ.

“ఏం?”

“అతన్ని పొడిచిన వెపన్ దొరకలేదు. గమ్మత్తు ఏమిటంటే ఇరవై నాలుగు గంటలూ కాపలాకాసే అల్సేషన్ కుక్క మాయమైపోయింది. వాడి ముండలేను! అదే ఫాలిమా! నాకేం తెలీదు మిస్ట్రో అంటుంది.

అరిన్ని చంపుకోవాల్సిన ఖర్మ నాకెందుట? నేనేం కావాలంటే అది తెచ్చి ఇచ్చేవాడు అంటుంది. ఒక రకంగా దాని పాయింట్ కరెక్ట్.”

“పోలీస్ డాగ్స్ ని తెప్పించలేదా?” ప్రశ్నించాడు కిరణ్.

“ఓ యూజ్. తెల్లవాడూ వాన కుడుక్తూనే వుంది. కుక్క ఎక్కడని వాసనపడుతుంది. పాదాల ముద్రలు గూడా చెరిగిపోయాయి.”

“ఐ.సీ.”

“మరి ఎవరనుకుంటున్నారు? ఎవరికి అవసరం అరిన్ని చంపాలని?”

“అదే రీతంగా ఆలోచిస్తున్నాం. లాభం లేనిదే ఎవడూ మర్డర్ చెయ్యడు. లేదా కత్తికట్టి చేస్తాడు.”

“యూ ఆర్ సెంట్ పర్సెంట్ కరెక్ట్” అన్నాడు కిరణ్.

“అనుమానం చాలామందిమీద వుంది. ఫారిమా తమ్ముడు యూసఫ్ అని ఒకడున్నాడు. వాడిని చావ బాదిసా నాకేం తెలియదు అంటున్నాడు. హెల్త్ ఫీసరు తమ్ముడు ఒక డున్నాడు.”

“హెల్త్ ఆఫీసర్ తమ్ముడా?” కిరణ్ ఆశ్చర్యం వ్యక్తం చేశాడు.

“యస్, వాడు అవతారకృష్ణ కూతుర్ని రౌ చేస్తున్నాడట. అది గొడవైంది. ఒకసారి ఆ కుర్రాణ్ణి పార్కులో కొట్టించాడు.”

“ఆ మాత్రానికే మర్డర్ చేస్తాడా?”

“ఏవుంది కిరణ్! కుర్రాడు. వుడుకు నెతురు. పెగా వాళ్ళ కులాలు ఒకటికాదు గూడా. తండ్రిని చంపితే

కూతురు స్వేచ్ఛగా తనను పెళ్ళిచేసుకుంటుందని వెర్రి ఆలోచనతో చేసివుంటావు. ఏం చెప్పలేం.”

కిరణ్ నిట్టూర్చాడు బాధగా.

“ఇంకాక పెద్ద చేపవుంది తెలుసా?”

కిరణ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

“పెద్ద చెపా?”

“యస్, చిరంజీవిరావు, ఆయన బావగారే” నవ్వాడు డియస్పీ.

“మే గాడ్” అన్నాడు కిరణ్.

“ఇంత న్యూసెన్స్ మర్రర్ కేసు నా సర్వీస్లో చూశ్చేదనుకొ. మతిపోతోంది. ఎవడ్ని గట్టిగా అడగడానికి ఏ ఆధారం దొరకడంలేదు” అసంతృప్తి వ్యక్తం చేశాడు డియస్పీ.

“ఒక గేమ్ టెన్నిస్ ఆడిరాం, వస్తారా?” విలిచాడు కిరణ్.

“పదండి” అని ఛైర్ లోనుంచి లేచాడు డియస్పీ.

రెండు నెలలు మెటల్ కాంట్రాక్ట్ చేశాడు కిరణ్. రావలసిన బిల్స్ పాస్ అయ్యాయి. చెక్ లు అందుకున్నాడు. కొత్తగా వేటికీ టెండర్లు వెయ్యలేదు.

ఆనందపురం పెళ్ళి పదిహేను రోజులు వుండివచ్చారు. విజయ, కిరణ్ పేపిగా వుండడం చూసి భవానీదేవి ఆనందించింది. వాళ్ళవంట జయపూర్ వచ్చి నెలరోజులు వున్నది.

ఒకరోజు అతనికి ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీర్ గోవిందరాజులు ట్రాన్స్ ఫర్ అయ్యాడని తెలిసి ఇంటికి వెళ్ళాడు. పరామర్శలు అయ్యాక కిరణ్ చెప్పాడు.

“సార్! రూల్స్ ప్రకారం మెటల్ తోలుకుంటే

నాకేం మిగులు కనిపించడంలేదు.”

గోవిందరాజులు నవ్వాడు.

“ఇండియాలో రూల్ ప్రకారం ఏ వ్యాపారంచేసినా లాభం వుండదు. ఇళ్ళు, వాకిళ్ళు అమ్మి నెత్తిన గుడ్డేసు కని పోవాలి.”

“నాకేం గుఱో లాలాచీ వ్యవహారాలు నచ్చడంలేదు.”

“ఏం చేద్దావనుకుంటున్నావ్?”

“మద్రాస్, హైదరాబాద్ వల్లీ ఏదైనా ఇండస్ట్రీ పార్క్ చేద్దావనుకుంటున్నాను.”

“ఐడియా మంచిదే. అక్కడా నీకు ప్రాబ్లమ్స్ తప్పవు.”

“లెట్ మీ ట్రై సార్! ఇక్కడ మీరుంటే నాకు ధైర్యంగా వుండేది. మీరూ వల్లీపోతున్నారా.”

“నాదే వుందిలే.”

“అలా అనకండి మీరు ఇక్కడున్నారనే వచ్చాను. ఈ బిజినెస్ లో ఆ, ఆలు నేర్పింది మీరే.”

గోవిందరాజులు ముహమాటంగా నవ్వాడు.

“లారీలు అమ్మేదావనుకుంటున్నాను సార్! ఎవరికైనా కావాలంటే చెప్పండి” అన్నాడు కిరణ్.

“అలాగా! సుబ్బిగడ్డికి అవసరం అన్నాడు. అతనిప్పుడు హైదరాబాద్ నుంచి హైకోకి తెచ్చి నడుపుతున్నాడు! కనుక్కుందాం” అని సుబ్బిగడ్డికి ఫోన్ చేశాడు.

కాసేపటిలో సుబ్బిగడ్డి అక్కడికి చేరుకున్నాడు.

డీజి ఫ్యూల్ ట్యాంక్ అయింది.

సుబ్బిగడ్డి చెక్ రాసిచ్చాడు.

కిరణ్ ఆఫీసులో కూర్చుని చాలా రాత్రివరకు

ఎక్కంట్స్ చూశాడు. అన్ని ఖర్చులు పోను లక్ష
లాభం మిగిలింది.

‘మన క్రెడిట్ లో ఒక మర్డర్, మరొక లక్ష’ అనుకుని
నవ్వుకున్నాడు.

క్లబ్ లో తనకి రెండు లక్షలు నష్టం వచ్చిందనీ,
అందుకే విజనెన్ మానేసి వెళ్ళిపోతున్నానని కనిపించిన
వాళ్ళందరికీ చెప్పాడు.

అఖిరి కోడల కిరణ్ కి క్లబ్ లో ఏడ్కోలు పార్టీ
ఇచ్చారు. కిరణ్ వంటి మంచి మిత్రుడు వెళ్ళిపోవడం
అందరికీ బాధగా వుందని వత్తలు అభిప్రాయం వ్యక్తం
చేశారు డియస్పీతో సహా.

ఆ మర్నాడు కిరణ్ క్లబ్ మెంబర్స్ కి స్కాచ్
విస్కీతో గ్రాండ్ గా డిన్నర్ పార్టీ అరెంజ్ చేశాడు.

మెంబర్స్ అతన్ని ఘనంగా మెచ్చుకున్నారు.

‘జయపూర్ కి గుడ్ బై’ చెప్పారు కిరణ్, విజయ.

మొదటి రాత్రి స సహారం విజయవంతంగా వూర్తయి
నందుకు విజయకు అంతులేని ఆనందంగా వుంది.

రెండో రాత్రి సుడి వేటకు పథకం తయారు చేయాలి.

22

పెదవులకు లివ్స్టిక్ టచ్ చేసింది. లేవెంగు
కులింగ్ గ్లాసులు తిగిలించింది. బాట్లు పెక్కి మడిచి
కట్టింది. ఇప్పుడా మె బాబ్ హాయిర్ కటింగ్ చేసుకున్న
అమ్మాయిలా కనిపిస్తోంది.

గులాబీ రంగు పంజాబీ డ్రెస్ ఆమెకు అద్భుతంగా
సూటయింది. పల్చటి వల్లెవాటు నిర్లక్ష్యంగా రెండు
గుండెల మధ్య కదులుతోంది.

ఆమె పంజాబీ అమ్మాయి కాదంటే ఎవరూ నమ్మరు.

‘డెవ్ నాయర్’ తిరగేస్తున్న కిరణ్ సడన్ గా ఆమెను చూసి కళ్ళు ఆర్పడం మర్చిపోయిన వాడిలా చూసుంటే, విజయ వచ్చి అతని ప్రక్కనే కూర్చుంది.

“ఏమిటా చూపు, దిష్టి తగులుతుంది” అంది అతని ముఖాన్ని తిప్పి.

“నీ మేకప్ ఆద్భుతంగా వుంది. నువ్వు నువ్వని నేనే నమ్మలేకపోయాననుకో. ఎక్కడ నేర్చుకున్నావు? నాటకాలు వేసేదానివా?” అన్నాడు కిరణ్ నవ్వుతూ.

“అంత బాగుందా?” అందామె మందహాసంచేశా.

“మార్వలెస్” అంటూ ఆమె ముఖాన్ని చేతుల్లో తీసుకున్నాడు.

పెదవులకు, పెదవులు కలపబోతుంటే “డోంట్ రీ సిరీ, లిప్ సిక్ చెరిగిపోతుంది” అంది విజయ.

“ఫర్వాలేదు, మళ్ళీ వేసుకోవచ్చు. ముద్దొచ్చినప్పుడే పెట్టుకోవాలి” అన్నాడు.

విజయ అతన్ని నెట్టి లేచి నిలుచుంది.

“వెళ్ళొస్తాను” అంది హేండ్ బాగ్ తీసుకుని.

“విష్ యు బెస్టావ్ లక్” నవ్వాడు.

విజయ రోడ్డుమీదకు వచ్చింది.

ఆటోలో ఎక్కి కూర్చుని అర్రెస్ చెప్పింది.

‘అడ్వాన్ అడ్వర్ టైజర్స్’ ఆఫీసుముందు ఆటో దిగింది. ఆఫీసులోకి వెళ్ళి మేనేజర్ రూమ్ లోకి వెళ్ళింది.

“వెల్ కమ్ మేడమ్” అన్నాడు మేనేజర్ చిరు నవ్వుతో.

విజయ కూర్చుంది. హేండ్ బాగ్ లో నుంచి కవరు తీసింది.

“ఈ ఫోటోలో వున్నది మా అంకుర్, చనిపోయాడు,

“పేపర్ లో వేయించాలని వచ్చాను” అన్నది.

అతను కవరు అందుకుని ఫోటో తీసి చూశాడు.

“ఏ పేపర్ లో వేయాలంటారు?”

“అన్ని తెలుగు పేపర్ లో” చెప్పింది విజయ.

అతను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

“చాలా అవుతుంది మేడమ్.”

“నో ప్రాబ్లమ్.”

“హైదరాబాద్ ఎడిషన్ లో వేస్తే సరిపోతుందా?”

“తెలుగు పేపర్ లు అన్ని ఎడిషన్ వేస్తారు?”

“ఊన్ని హైదరాబాద్, విజయవాడ ఎడిషన్స్ వేస్తారు, మరి ఊన్ని హైదరాబాద్, విజయవాడ, విశాఖపట్నం, తిరుపతి ఎడిషన్స్ వేస్తున్నారు.”

“ఐ వాంట్ టూ పబ్లిష్ ఇన్ ఆల్ ఎడిషన్స్” చెప్పింది విజయ.

అతను నోరు తెరిచాడు.

“అన్ని తెలుగు పేపర్ లో కూడానా?”

“యస్.”

అతను ఆశ్చర్యమనంచి కోలుకోడానికి కొంచెం సమయం పట్టింది.

“చెప్పండి ఏ సైజ్ వయ్యమంటారు?”

“ఈ ఫోటో యే సైజ్ లో వుంది?”

అతను స్కేల్ తో కొలతలు వేసి “ఓన్లై ట్వర్వో సైజ్ మేడమ్” అన్నాడు.

“అదే సైజ్ వేయించండి.”

“అంత సైజ్ అనవసరమేమో మేడమ్?”

“వయ్యండి, బాగుంటుంది” అందామి.

అతను తొటేవక్స్ చూసి కాలిక్యలేటర్ మీద తక్కువేళాడు.

“చెప్పండి ఎంత మీ బిల్?”

అతను చెప్పాడు.

ఆమె హేండ్ బాగ్ లో నుంచి డబ్బుతీసి ఇచ్చింది.

“మేటర్ చెప్పండి మేడమ్?”

“అయిన పేరు పశుపతి రాజేంద్రకమార్.”

“బిజినెస్ చెప్పండి.”

“చాలా బిజినెస్ లు వున్నాయి. అవన్నీ అనవసరం. చనిపోయిన డెబ్, పుట్టిన తోజా వేయించండి చాలు” అంది విజయ.

“ఈ సంస్కరణ ఎవరు వేయించారని బయ్యాలి?”

“బంధుమిత్రులు.”

“డెన్ ఓ కె” అన్నాడు మేనేజర్.

ఇంటర్ కమ్ లో ఎక్కాంటెంట్ ని రమ్మని పిలిచాడు.

అతను వచ్చాక డబ్బు అందించి రిసీట్ ఇవ్వమన్నాడు.

“మేడమ్ రిసీట్ ఎవరి పేరుతో ఇవ్వమంటారు?”

“నా పేరుతోనే. కె.యస్. రాణి” చెప్పింది విజయ.

“ఏ తోజా పేరుతో రావాలంటారు?”

“ఈ తోజా సోమవారం. శుక్రవారం పేపర్లో వేయించగలరా?”

“నో ప్రాబ్లమ్” చెప్పాడు మేనేజర్.

ఎక్కాంటెంట్ రిసీట్ బుక్ తెచ్చి మేనేజర్ నుండు పెట్టాడు. అతను సంతకంచేసి ఆమెకు అందించాడు.

డాక్టర్ రాజారాంకి నిద్రలేవగానే పేపరు చూడడం అలవాటు. మెయిన్ హెడింగ్ చూస్తాడు. హాట్ హాట్ న్యూస్ చదివేస్తాడు. హాస్పటల్ కి వెళ్ళేలాపల పేపర్ మొత్తం చదవడానికి వీలుండదు. ఉదయం చూడగా మిగిలింది రాత్రికి చదువుతాడు.

అలవాటు ప్రకారం పేపరు చూస్తూ గావుళేక పెట్టాడు.

‘పద్మా’ అంటూ.

ఆతని కేకకు భార్య హదిలిపోయి ఏం కొంప మునిగిందో ఆరంభాక కిచెన్ లో నుంచి పరుగుతుకు వచ్చింది.

చూస్తే ఏమీకాలేదు భర్త నిశ్చేపంగా వున్నాడు.

‘హమ్మయ్య’ అని గుండెలమీద చెయ్యేసుకుని తేలికగా వూపిరి పీల్చుకుంది.

“ఏమిటి అంత గట్టిగా కేక పెట్టారు? హదిలిపోయాను. గుండె ఆగిపోయింది” అంది పద్మావతి.

డాక్టర్ రాజారాం మాట్లాడలేదు. ముఖం నల్లబడిపోయి వుంది. పేపరు అదేపనిగా చూస్తున్నాడు.

భర్త మాట్లాడకపోవడంతో ఆమెకు అనుమానం వచ్చింది. పిప్పళ్ళో ఏదో దారుణమైన విషయం చూసి అలా అయిపోయాడనుకుంది. కోళ్ళో ఎన్నో చూక్కిదెట్లు, శేక్ లు, మర్దు జరుగుతుంటాయి. ఎందరో చస్తుంటారు అందులో ఏం విశేషం ఉంటుంది? ఎవరైతే నా తుయన అభిమాన నాయకుడుగాని, నీనిమా నటుడుగాని హతాతుగా పోయాడా? అలా పోతే రాత్రి టి.వి.లో న్యూస్ ఐటమ్ లో చూపించేవారే?

పద్మావతి భర్త కేకకు కారణం విమోచితుండో

పూహించలేక దగ్గరగా వచ్చింది.

“ఏం జరిగింది?” అంది.

అతను మౌనంగా పేపరు ఆమె చేతికి అందించాడు.

“నాన్నా!”

ఆమె కప్పలా కూలిపోయింది సోఫాలో. వెక్కిరించి ఏడవసాగింది.

రాజారాం ఆమెను వారించలేదు. కొంత సేపు అలా ఏడిస్తే రిలీఫ్ కలుగుతుంది ఆమెకు.

తర్వాత ఓదార్చాడు.

“చూడు పద్మా! నాకొక విషయం ఆర్థికావడం లేదు. మీ నాన్న చనిపోయింది అదివారం ఈ కోణా కుక్రవారం. ఆరు కోణాల తరువాత సంస్మరణ వెయ్యడం తర్వాతే మనం చూశాం. ఇప్పటివరకు ఆయన చనిపోయినట్లు మనకు తెలిగ్రామ్ గాని, ఫోన్ గాని లేదు. అందులోను నువ్వు పెద్ద కూతురువి. ఎందుకు ఫోన్ చేసి తెలియ చేయలేదంటావ్?” అన్నాడు.

పద్మావతి ఏడుస్తూనే అన్నది. “ఇదంతా మామయ్య కుట్ర.”

“ఎవరూ?” ఆశ్చర్యపోయాడు.

“దశంధ్ మామయ్య!”

“ఏం? ఆయనెందుకు కుట్ర చేస్తాడు?” రాజారాంకి ఏమీ ఆర్థికాలేదు.

“ఎందుకేమిటండీ? నాన్నకి మగపిల్లలు లేరు కదా! అన్నీ మొత్తం కాజేయ్యాలని కుట్రపన్నుతున్నాడు. మనల్ని దూరంగా వుంచుతున్నాడు. దుర్మార్గుడండీ వాడు. ఎంత దారుణం కాకపోతే! తండ్రి చనిపోతే పిల్లలకు తెలియపరచకుండా దహనం చేస్తాడా?”

పద్మావతి ఏడుస్తూనే మేనమామను నోటికొచ్చినట్లు
తిడుతోంది.

రాజారాంకి అసలు సంగతి ఏమీ అర్థంకాకడంలేదు.
అత్తీ సంగతి తర్వాత.

మూండు కర్రెనీ నేకో పిల్లలకి తెలియబరచి, పిలిపించాలి
గదా! లేకపోలే అొకం ఆడిపోసుకోదూ?

అదేమాట భార్యతో అన్నాడు.

పద్మావతి విరుచుకు పడింది.

“దీన్నిబట్టి వాడి కుట్ర తెలియడంలేదా? మనల్ని
పిలిపిస్తే అత్తీ గురించి ఆరాతీస్తామని వాడి భయం. ఈ
పాటికి వాడు విలు రాయించుకుని వుంటాడు. అంతా
కాజేసి వుంటాడు.”

“పోలే పోనియ్యి పెద్దవ అత్తీ దాన్ని గురించి బాధ
లేదు. కడసారి చూపులు దక్కనియ్యకండా ఎందుకు
చేకాదా అని ఆలోచిస్తున్నాను” అన్నాడు రాజారాం.

పద్మావతికి కాలు చెయ్యి అడడంలేదు.

రాజారాం అన్నాడు.

“ఈ ఫోటో చూశావా? ఏవీ దొరకనట్లు ఎప్పటిదో
ఇరవై ఏళ్ళనాటిదే వుంటుంది. దాన్ని వేయించాడు.
నేను మొదట చూసి ఎవరోలే అనుకున్నాను.”

“మా నాన్నను చివరి చూపులు దక్కకుండా చేశాడు.
వాడు నాశనమైపోతాడు. కుక్క చావు చస్తాడు.
మనిషిని పంపించినా గుంటూరు ఎంతసేపటో కస్తాడు?
సర్కార్ ఎక్కితే తెల్లవాళలోగా దిగే వాడు”
పద్మావతి ఏడుస్తూనే అంది.

“వూరుకో పద్మా! అయిపోయిందానికి ఏం చేస్తాం.
ఇప్పుడేం చెయ్యాలో తోచడంలేదు. చెప్పు ఏం చేద్దాం?

మద్రాస్ వెళ్ళామా?" అడిగాడు రాజారాం.

"మా చెల్లిలికయినా కబురు చేశాలో లేదో? అది వెళ్ళిందో లేదో? నాకేం లోచడంలేదండీ, మీరే యేదైనా చెయ్యండి."

"దగ్గలో గుంటూలో వున్న నీళ్ళ కబురు చెయ్యక పోతే ఎక్కడో ఢిల్లీలో వున్న మీ చెల్లెల్ని పిలిపిస్తారంటావా?" అన్నాడు రాజారావు.

పద్మావతి ఏడుస్తూనే వుంది.

రాజారాం లేచి "మనం వెళ్తేనే చానుంటుంది పద్మా! నువ్వు లేచి బట్టలు సర్దుకో, రైఫర్ కి కబురు పెడతాను" అన్నాడు.

24

సరవతి డ్రెస్సింగ్ చేసుకుంటూ వుండగా కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. ఆమె అల్లుకుంటున్న టడ వెనక్కి నెట్టి అనురాగా తలుపు దగ్గరికెళ్ళింది. రెండు లోబాల తర్వాత ద్యూటీ నుంచి తిరిగివస్తున్నాడు శివరాం. తననిచూస్తూనే అల్లుకుపోతాడు. చేసుకున్న అలంకరణ అంతా వృధా, మళ్ళీ మొదలు పెట్టాల్సిందే.

సరవతి హృదయం వుప్పొంగింది శివరామ్ని తలుచుకోగానే.

తలుపురీసి చూస్తే నిరాశ కలిగింది.

వచ్చింది శివరాం కాదు, మిసెస్ సురేష్ కుమార్.

"హయ్! సరవతి!"

"హయ్!"

"ఇంకా తయారుకాలేదా?" అంది ఆమె.

"అవుతూ వున్నాను. శివరాం వస్తారేమోనని ఎదురు చూస్తున్నాను. ద్యూటీ దిగివుంటాడు ఈపాటికి."

“మిసెస్ బెనరీ ఎదురుచూస్తూ వుంటుందేమో? ముందుగా రమ్మని మరీ మరీ చెప్పింది.”

“పార్టీ ఎప్పుడో ఈ వెనింగ్ గదా! ఇప్పుడు ఇంకా రెజెన్ కాలేదు.”

“మనం క్లోజ్ గా మాన్ అయ్యేవాళ్ళం గూడా గెజుల్లాగా ఈ వెనింగ్ వత్తే బాగుంటుందా? మనకి లంచ్ గూడా అక్కడే ఎరెంజ్ చేస్తున్నానని మరీ చెప్పింది.”

మిసెస్ సురేష్ కుమార్ చెప్పే మాటలు పరధ్యానంగా వింటూ వుంది స్రవంతి.

వి ఓడంలోనయినా శివరాం వస్తాడని ఆమె నమ్మకం.

హాల్లో వున్న ఫోన్ మ్రోగింది.

స్రవంతి మిర్రర్ ముందునుంచి కదలేదు.

మిసెస్ సురేష్ కుమార్ వెళ్ళి రిసీవర్ ఎ తింది.

“హలో....హలో ఈజ్ స్పీకింగ్ ప్లీజ్.”

“సుచిత్రా బెనరీ. వి వాంట్ స్రవంతి. మే వి నో యువర్ గుడ్ నేమ్ ప్లీజ్.”

“నే నే మిసెస్ సురేష్ కుమార్.”

“అక్కడేం చేస్తున్నావు? ఇక్కడ బోర్ కొట్టి చస్తున్నాను. స్రవంతి, నువ్వు బంటనే రండి.”

“అలాగే.....అలాగే.....! నాదేం ఆలస్యం లేదే బాబూ! స్రవంతి డ్రెస్ వ్ అవుతోంది. మిష్టర్ శివరాం వస్తాడేమోనని ఎదురుచూస్తోంది.”

“ఎవరే?” అని శేక పెట్టింది స్రవంతి.

“ఇంకెవరు? సుచిత్ర! ఇంకా కాలేదేమని కంగారు

పడుతోంది” చెప్పింది మిసెస్ సుశేఖరమూర్తి.

“దానికి చాద సంకాకవాలే ఎప్పుడో ఈ బెనింగ్ జరిగే పార్టీకి ఇప్పుడే రమ్మని మనల్ని చంపడం దేనికి?”

“లేక లేక కొడుకు పుట్టాడు మరి. పార్టీ హాల్లో ఎరంజ్ మెంట్స్ గ్రాండ్ గా డెకరేషన్ చేయించాలా లేదా?”

“అదంతా మనం చేసేదే వుంది?”

“కర్తవ్యే తనం.”

ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండగా మళ్ళీ టెలిఫోన్ రింగేంది.

“చూడ నీ బాబూ! మళ్ళీ ఫోన్ చేసిందేమో?” అంది స్రవంతి నవ్వుతూ.

మిస్టర్ లో తన ప్రతిబింబాన్ని తనివితీరా చూసుకుంటోంది. స్రవంతి చామన ఛాయలో వుంటుంది. ఢిల్లీ లో ఆమె ఫ్రెండ్స్ అంతా నుంచి రంగులో మిసమిసలాడుతూ ఉంటారు తను చిలకల్లో కాకిలా ఉంటా నేమో అని ఇన్ ఫీరియారిటీ లోలోపల బాధి కుంటుంది. అందుకే ఆమె మేకప్ మీద ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపి కుంది. రెగ్యులర్ గా బ్యూటీక్లీనిక్ కి హాజరవుతుంది. ఆకర్షణీయంగా తయారవడంవల్ల ఆమె రంగు, అందం మరుగున పడిపోతాయని ఆమె నమ్మకం.

“హాల్లో.... స్రవంతీ?”

“నో మేడమ్ ఐయామ్ మిసెస్ సుశేఖరమూర్తి.”

“స్రవంతి లేదా?”

“వుంది. మీ రెవరు?”

“నేను స్రవంతి సిస్టర్ని, పద్మావతిని మాట్లాడుతున్నాను గుంటూరు నుంచి.”

“ఏమీ! మీ సిస్టరి మాట్లాడుతుంది, త్వరగా రా!”

“మా సిస్టరా?” నివ్వరపోయింది స్రవంతి.

“అవు నే. పద్మావతి ఆట, గుంటూరు నుంచి.”

స్రవంతి పరుగుతీసింది,

“హల్లో! అక్కా! నేను స్రవంతిని మాట్లాడుతున్నాను.”

“స్రవంతీ! నేను పద్మాని మాట్లాడుతున్నా నే.”

“గుంటూరు నుంచేనా?”

“అవు నే. కొంప మునిగిపోయిందే” పద్మావతి ఏడుపు వినిపించింది. మాటలు అగిపోయాయి.

స్రవంతి గుండె అగిపోయినట్లయ్యింది.

ముఖం చెమటలు పట్టింది.

“ఏం జరిగిందే అక్కా!”

“నాన్న చచ్చిపోయాడే!” పద్మావతి గొంతు శాంగురుగా వినిపించింది.

“వాట్?” స్రవంతి గట్టిగా శ్లేకపెట్టింది.

“అవు నే!”

“ఎప్పుడు?”

“ఆదివారం.”

“ఆదివారమా?....” స్రవంతి బిత్తరపోయింది.

“అవు నే మావయ్య మనల్ని మోసం చేశాడు.”

“ఏమిటక్కా! నువ్వు చెప్పేది నాకేం అర్థంకావడం లేదు. ఆదివారం నాన్న చనిపోవడం ఏమిటి? మావయ్య మోసం చెయ్యడం ఏమిటి? ఈ రోజు శుక్రవారం తెలుసా?”

“అదే నే నేను చెప్పేది. ఆదివారం నాన్న చని

పోయాడు. మావయ్య మనకి తెలియజెయ్యలేదు. ఈ కోణ పేపర్లో సంస్కరణ అని నాన్న ఫోటో చేస్తే చూశాము. నువ్వు పేపరు చూశేదా?”

“లేదు, ఇక్కడ తెలుగు పేపరు దొరికదు.”

“సరే! మీరు అట్నుంచి అటు మైదాన్ వచ్చే యండి, మేము ఒక గంటలో బయల్దేరుతున్నాం. ఏం? వినబడుతోందా?”

“ఆఁ....ఆఁ....అసలు ఎలా పోయాడు నాన్న?....”

“ఏమో? ఫోన్ చేస్తే నెంబర్ రిస్పాన్స్ లేదన్నారు. వెళ్ళాక అన్నీ తెలుస్తాయి.”

సరవంతి ఏడుపు ఆపుకుంటూ మాట్లాడుతోంది. తర్వాతి లైన్ కట్ అయింది. ఆమె రిసీవర్ క్రెడిట్ చేసి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. మిసెస్ సురేష్ కుమార్ సంగతి తెలుసుకుని ఆమెను ఓదార్చింది.

“ఇప్పుడేం చెయ్యాలో! నాకేం తోచడం లేదు.” చేతిగా అంది సరవంతి.

అప్పటి వరకు ఎంతో వుత్సాహంగా వున్న సరవంతి నీరు గారిపోయింది. శక్తి లేనిదానిలా సోఫాలో కూలబడి పోయింది. తండ్రి గుర్తు కొచ్చి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. తోకమూర్తిలా కనిపిస్తున్న సరవంతిని చూసి మిసెస్ సురేష్ కుమార్ కి జాలి కలిగింది.

“నేను వెంటనే మైదాన్ వెళ్ళాలే. శివరాం ఎప్పుడొస్తాడో!” ఆవదనతో అంది సరవంతి.

“సరవంతి ప్లీజ్ రిలాక్స్. శివరాం వచ్చేస్తుంటాడు. కంగారు పడకు.”

“ఎయిర్ పోర్ట్ కి ఫోన్ చేసి శివరాం వచ్చేదేమో కనుక్కోలే!” సరవంతి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ చెప్పింది.

మిసెస్ సురేష్ కుమార్ ఎయిర్ పోర్ట్ ఫాన్ చేసింది.

“శివరాం ద్యూటీ దిగి రెండుగంటలు చాటిందటే, ఇంకా రాకపోవడం ఏమిటి?” అంది.

అది విని స్రవంతికి ఆవేదన ఎక్కువైంది. ఎంతకీ ఏడుపు ఆపడంలేదు. గంట చాటింది. స్రవంతి ఏడుపు వింటుంటే బాధగా వుంది. యేదేవువాణ్ణి ఎంత బాధ అనుభవిస్తాలో, అది వింటున్న సన్నిహితులు ఇంకా యెక్కువ వేదన పొందుతారు.

సుచిత్ర మళ్ళీ ఫాన్ చేసింది. స్రవంతి ఫాదర్ పోయాడని తెలిసి బాధ పడింది. శివరాం వస్తే పార్టీకి రమ్మని స్లిప్ రాసి ఆక్కడికి వచ్చేయమంది. నలుగురిలో వూలే స్రవంతికి పూరడింపుగా వుంటుందని చెప్పింది. సుచిత్ర సలహా బాగానే వుందనిపించింది.

స్రవంతిని బ్రతిమాలి బయల్పడిసింది. శివరాం దగ్గర ద్యూటీశీట్ కీ వుంటుంది కాబట్టి ఇబ్బంది లేదు. టీపాయ్ మీద స్లిప్ చూసి హోటల్ కి తప్పకుండా వస్తాడు అని చెప్పి : న్యెన్స్ చేసింది మిసెస్ సురేష్ కుమార్.

మార్క హోటల్ పార్టీ హాల్ బుక్ చేసింది సుచిత్ర కొడుకు బర్తదేకి. రిసెప్షన్ కాంటర్ దగ్గర నిలబడి వుంది సుచిత్ర. కారు దిగి వస్తున్న స్రవంతికి ఎదురు వెళ్ళింది. సుచిత్రను చూడగానే స్రవంతికి ఏడుపు ఆగలేదు. వాళ్ళిద్దరూ క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్.

స్రవంతిని ఓదారుస్తూ సోఫాలో కూర్చోబెట్టింది సుచిత్ర. ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నారు. ఇంతలో మిసెస్ సురేష్ కుమార్ కారు పార్కు చేసి వచ్చింది.

“శివరాం ఇంకా రాలేదే, ఏం చెయ్యాలో తోచడం

లేదు" అంది స్రవంతి.

"శివరాం వచ్చాడు" అంది మిసెస్ సురేష్ కుమార్.

స్రవంతి పులిక్కి పడింది.

సుచిత్ర ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఎక్కడున్నాడు?" అంది సుచిత్ర.

"నేను కారు పార్కు చేసుంటే కనిపించాడు టాక్సీలో
దిగాడు పోర్ట్ లోలో. ఎవరో ఫ్రెండ్ తో కలిసి లోప
లకు వచ్చాడు. మీరు చూశేదా?" మిసెస్ సురేష్
కుమార్ ఆశ్చర్యంతో అడిగింది.

"లేదే!" అంది స్రవంతి.

"మీరు చూశేదు. పోనీ మిమ్మల్ని ఆతను
చూశేదా?"

"ఏమో?" అంది సుచిత్ర.

మిసెస్ సురేష్ కుమార్ ఆయోమయంగా చూసింది.

స్రవంతికి అర్థంకావడంలేదు. ద్యూటీ దిగినవాడు
ఇంటికి రాకుండా హోటల్ కి ఎందుకు వచ్చినట్లు? ఆ
మాటే ఫ్రెండ్ తో అంది.

"ఫారిన్ నుంచి ఎవరైనా ఫ్లోజ్ ఫ్రెండ్ వచ్చా
రేమో! ఆతనితో పాటు వస్తూ ఇక్కడ దిగి వుంటాడు"
అంది సుచిత్ర.

"మూర్ఖం. వస్తారేమో?" అంది మిసెస్ సురేష్
కుమార్.

"ఎక్కడున్నాడో చూడవ ప్లీజ్!" అంది స్రవంతి.

ఇంత పెద్ద హోటల్ లో ఆతను యే గదిలో వున్నాడో
ఎలా వెలుస్తుంది? ఫారిన్ టూరిస్టులు, బిజినెస్ మాగ్నె
ట్ లు, పాలిటిషియన్స్ ఎందరో వుంటారు. ప్రతి గదికీ
ముందు 'DONT DISTURB' అనే కార్డులు తగిలించి

వుంటాయి. మిసెస్ సురేష్ కుమార్ : ఏమీ అర్థం కావడం లేదు.

రికెషన్ కాంట్రోల్ ఆడిగింది ఇప్పుడే లోపలకు వచ్చిన ఇద్దరు ఏమాప్తో వున్నారని వాళ్ళ ఆనవాళ్ళుగూడా చెప్పింది. వాళ్ళు 'టూ నాట్ ఫ్రీ'లో వున్నారని తెలిసింది.

“శివరాం టూ నాట్ ఫ్రీ లో వున్నారే” చెప్పింది మిసెస్ సురేష్ కుమార్.

“ఇంకేం మరి వళ్ళి విషయం చెబుతాం. వెంటనే మైదాన్ వెళ్ళాలి గదా పాపం” అంది సుచిత్ర.

“వస్తాడు గదా! ఇక్కడే కూర్చుందాం” అంది మిసెస్ సురేష్ కుమార్.

“ఎప్పటికీ వస్తాడో? వెంటనే చెప్పే మంచిది. ఇమిడియట్ గా ఏదైనా ఫ్లెట్ వుండేమా?” అంది సుచిత్ర.

మిసెస్ సురేష్ ఎందుకు మానంగా వుందో ఇద్దరికీ అర్థం కాలేదు. స్రవంతికి మనసు కలుక్కుమంది.

“సరేలే నేనే వళ్ళి చెప్తాను” అంది స్రవంతి సోఫాలో నుంచి లేచి నిలబడి.

“ఎందుకు నే వళ్ళి చెప్తారే!” అంది మిసెస్ సురేష్ కుమార్. ఆమె గొంతులో ఎందుకో కంగారు ధ్వనించింది.

“ముసుగులో గుడ్డులాట ఎందుకు? అందరం వెళ్ళాం” అంది సుచిత్ర.

“వళ్ళడం ఎందుకు ఫోన్ చేసి విషయం చెబుదాం. దిగివస్తాడు. సరిపోతుంది.” అంది మిసెస్ సురేష్ కుమార్.

“ఇంతలోకి వాళ్ళి ఫోన్ ఎందుకు? ఫ్లెట్ లో ఎంత సేపు వెళ్ళాం? ఇకండ్ ఫ్లోర్ లో నే వుంది 'టూ నాట్ ఫ్రీ' అంది సుచిత్ర.

ముగ్గురూ లిఫ్ట్ దగ్గరికి వెళ్ళారు.

సెకండ్ ఫ్లోర్ లో దిగారు.

‘టూ సాట్ శ్రీ’ యామ్ ముందు ‘DONT DISTURB’ కాదు కనిపించింది.

మినెన్ సురేష్ దిక్కులు చూస్తోంది. స్రవంతి ఏమీ తోచని దానిలా వాళ్ళ ముఖాల్లోకి చూసింది. సుచిత్ర తలుపుమీద చెయ్యి వేసింది.

తలుపులు తెరుచుకోగానే శివరాం ముఖం కనిపించింది. తలుపు తట్టిన వాళ్ళని తిట్టాలనుకున్న ఆతని నోరు అలా ఆశ్చర్యంతో తెరుచుకుపోయింది. ఆతను మొలకు చుట్టుకున్న టర్కీటవర్ తప్ప శరీరంమీద ఏ ఆచ్ఛాదనా లేదు.

“మీరు....మీరు....” అని త తరగ పడ్డాడు. చిత్ర చూపులు చూశాడు.

సుచిత్ర పెంట అంతా లోపలకు నడిచారు.

బెడ్ మీద వున్న విదేశీ యువతి వాళ్ళని చూసి తన నగ్నశరీరాన్ని కప్పకోవడానికి బెడ్ షీట్ అందుకుంది.

25

రివాల్వోగ్ ఛైర్ లో అసహనంగా కదులుతున్నాడు రాజేంద్రప్రసాద్. ఉదయం ఏడు గంటల నుంచి ఎన్ని ఫోన్ కాల్స్ వస్తున్నాయో లెక్కలేదు ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీస్ కి మైదాన్ లో వున్న డిస్ట్రిబ్యూటర్స్, స్టాకిస్టులు, వ్యాపార ప్రమాఖులు, ఫ్రెండ్స్ ఫోన్స్ చేసి విసిగిస్తున్నారు. దేశవ్యాప్తంగా వున్న డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ ట్రంకార్స్ చేసి యన్. టి. డి. లోను మాట్లాడుతున్నారు.

‘నేను బ్రలికే వున్నాను మొర్రో’ అని చెప్తున్నా

నమ్మడం లేదు.

తెల్లవారి రిలీజయిన అన్ని తెలుగు పేపర్లలోను రాజేంద్రప్రసాద్ ఆదివారంనాడు చనిపోయాడని ఫోటోతో సహా బంధుమిత్రుల పేరిట వేసిన ప్రకటన సంచలనం కలిగించింది. కాస్తా మాస్తా ప్రకటనకాదు. పావు పేజీలో ప్రముఖంగా వేశారు, కాదు వేయించారు. ఎవరు?

వేలు ఖర్చు పెట్టి ప్రకటన వేయించినవారు ఎవరు?

అందువల్ల వాళ్ళకేం లాభం?

రాజేంద్రప్రసాద్ బుర్ర బ్రద్దలై పోతున్నది.

అరినికి భార్యలేదు. మగ్గురు కూతురు. ఇద్దరికి పెళ్ళయి పోయింది. ఆఖరి ఆమ్మాయి బి. ఇ. ఎలెక్ట్రానిక్స్ చదువుతోంది. ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీస్ రయారుచేసే ఎలక్ట్రానిక్స్కి మార్కెట్లో మంచి పేరుంది. ఫ్యాన్స్, కట్టు మిషన్స్, హీటర్స్, మిక్సీలు హాట్ కేక్స్లా అమ్ముడవుతున్నాయి. దేశవ్యాప్తంగా డీలర్లున్నారు. విదేశాలకు ఎగుమతులున్నాయి.

తెలిసినంతవరకు శత్రువులుగూడా ఎవరూ లేరు.

తనని అపఖ్యాతి పాలుచెయ్యడానికి ఎవరు చేకారీ పని?

బజర్ కొక్కగానే లోపలకు వచ్చిన అటెండర్ ఖాళీ అయిన గ్లాసులోకి రాయల్ వెయ్యట్ విప్పి వంపి ఐన్ క్యూచ్ వేశాడు. ఖాళీ ప్లేట్లో చీడిపప్పు పోశాడు.

ఫోన్ రింగింది.

అతను రిసీవర్ ఎ లి కోపంగా అన్నాడు.

“రీటూ! ఎవరితోను మాట్లాడనని చెప్పారు. గుర్తు

శదా? డోంట్ డిస్టర్బ్ మీ!"

"సర్ ! ఆంధ్రా హోమ్ మినిస్టర్ ఫోన్ చేశారు. పేపరు ప్రకటన ఫార్మ్స్ అని చెప్పారు. ఆయన నమ్మడం లేదు. మీతో మాట్లాడాలని పట్టుపడుతున్నారు. మీరు ఆయన బెస్టు ఫ్రెండ్ నని చెప్తున్నారు" చెప్పింది రీటా.

"వూ....." అన్నాడు ఆయిష్టంగానే.

లెన్ లోకి వచ్చాడు కాటిల్యరావు.

"హలో! రాజేంద్రప్రసాద్?"

"యస్. స్పీకింగ్."

"నేనురా కాటిల్యరావుని."

"బాగున్నావా?"

"నా బాగు సరే! పేపర్లో నువ్వు చచ్చిపోయావని వేశారమిటి? ఎవరు వేశారు? సరదాగా నువ్వే వేయించుకున్నావా?"

"ఏద్యార్? ఎవడు వేయించాడో తెలియక నేను చస్తుంటే నేను సరదాగా వేయించుకున్నానంటా వేమిటి?"

"లేకపోతే అంత పెద్ద ఫోటో డబ్బిచ్చి మరీ ఎవరు వేస్తారు? నెహ్రూగారు పోయినప్పుడు గూడా పేపర్లో టూ అంత పెద్ద ఫోటో వయ్యలేదు."

"నీ టోక్ సరేగాని బాగా సంపాదిస్తున్నావా?"

"నా మిఖ, సంపాదన. ఏవూల్కో ఎవడు దీన్ని రేవ్ చేసినా, ఏపోలీస్ స్టేషన్ లో లాకప్ మరణం జరిగినా, ఎక్కడ బందిపోట్లు దోచుకున్నా హోమ్ మినిస్టర్ రాజీనామా చెయ్యాలని గొడవ చేస్తుంటారు అప్పజిషన్ వాళ్ళు"

"సారకాయలు కొయ్యకు. యస్. ఐ.ని వేస్తే

పాతిక పేలు, సి.వి.ని బ్రాన్స్ ఫర్ చేస్తే ఏదై పేలు సంపాదిస్తున్నావనీ పేపర్ లో గుర్తొ రేగరాస్తుంటే రామ.... రామ అంటావేమిటి?”

“వాళ్ళేం రాసుకుంటే నాకేం. ఏమగుపోతుంటే బక్కులు మొరుగుతాయంట. లెక్కచేసేదెవడుగాని నీ బిజినెస్ బాగుందా?”

“బాగానే వుంది.”

“ఆ మధ్య మా వాడికి కోయంబతూర్ నుంచి ఏదో సంబంధం వుందని చెప్పావు? మళ్ళీ రాలేదేం? ఏమేం?”

“నేనా? మీ వాడికి కోయంబతూర్ లో సంబంధం ఉందన్నానా? భలేవాడివిరా?” ఆశ్చర్యపోయాడు రాజేంద్రప్రసాద్.

“నువ్వు హైదరాబాద్ వచ్చినప్పుడు చెప్పావు గదారా? లాడ్జిలో దిగానన్నావు. సాయంకాలం ఆరింటికి వస్తానన్నావు. మళ్ళీ అడ్డన్ లేవు. నాకూ తీరికలేక తర్వాత ఆ విషయం పట్టించుకోలేదు.”

“ఏడ్చినట్టుందిరా? నేను హైదరాబాద్ వచ్చి గందేళ్ళయింది. ఆ రాజేంద్రప్రసాద్ ఎవడో? నేను మాత్రం కాదు.”

“నువ్వుకాక నన్ను ఒకేయ్ అని పిలిచే రాజేంద్ర ప్రసాద్ ఇంకవకున్నాడా?”

“ఏమే? నీకే తెలియాలి. హోమ్ మినిష్టర్ వి గదా! సి. వి. డి.లని పంపి ఎంక్వయిరీ చేయించు” నవ్వాడు రాజేంద్రప్రసాద్.

“గమ్మత్తుగా వుండే! అన్నట్లు నీకు తెలుసా? మన వాడు అవతారకృష్ణని ఎవరో మర్డర్ చేశారు?”

“ఈజిప్ట్?”

“అవును! ఇప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. నువ్వు హెదరాబాద్ వచ్చినప్పుడు వాడి అడ్రస్ అడిగావు. నేను తెలియదని చెప్పాను.”

“అబ్బ! నేను కాదురా బాబూ! వాడెవడో?”

“ఏమో? నాకు వందర్ గా వుంది చదంతా!”

“వాడెక్కడున్నాడు? ఎవరు మర్దర్ చేశారు?”

“జై పూర్ లో డామ్ కడుతున్నారు తెలుసుగా, అక్కడ వీడు కంట్రాక్టర్ లు. ఆర్ రాత్రి ముండ ఇంట్లో ఉండగా యెవరో మర్దర్ చేశారట.”

“అయ్యయ్యో?”

“చేపల్లో చూసి స్టాన్ ఆయిపోయాను. మన క్లోజ్ ఫ్రెండ్ వాడు. రిలొక్ దిక్కు ఆయిపోయాం.”

“ఇంకా ఎవరు మర్దర్ చేశారు వాడిని?”

“ఇంకవరకు తెలియలేదు.”

“ఒకేయ్ చాలా షేమ్ గా వుందిరా వినడానికి. హోమ్ మినిష్టర్ ని ఆమాత్రం తెలుసుకోలేకపోయావా?”

“ధలేవాడివే! చేపల్లో చూసి వెంటనే డి.జి.పి.ని పిలిపించి చెప్పాను వెంటనే హంతకుడు ఎవరో పట్టుకోమని. పాపం ఆయనేం చేస్తాడు? ఆ రేంజి డి.వి.జి. గట్టిగా చెప్పాడు. స్వయంగా చూడమన్నాడు. యసీవ్ గూడా స్పాట్ కి వెళ్ళి ఎంక్వయరీ చేశాడు. నేను చాలా గమ్మతుగా వుంది. ఫాతిమా అని వాడి కేస్. దాన్ని అనుమానించడానికి వీలేదట. మనవాడు పోషిస్తున్నాడు. అన్నం పెట్టేవాడిని అది ఎందుకు చంపుతుంది? దాని తమ్ముడిని అనుమానిస్తున్నారు. వాడి కూతురు లా ఎఫ్ డిలో ఒకడిని సస్పెక్టు చేస్తున్నారు. వాళ్ళ బాక

మీద గూడా అనుమానం ఉండటం.”

“అయితే ఈ కేసు లేలేది కాదులే” అన్నాడు రాజేంద్రప్రసాద్.

“ఇంకీ నువ్వు చచ్చిపోయావని పేపర్లో వేయించింది ఎవరట?”

“మా బామ్మర్ని స్వయంగా తిరుగుతున్నాడు పత్రిక ఆఫీసుల చుట్టూ. కనుక్కుని రాస్తాడు. హైదరాబాద్ లో నువ్వు గూడా ఎంక్వయరీ చెయ్యి ప్రకటన యెవరు వేశారో తెలుసుకుంది.”

“ఓ.కే.”

“ఉంటాను. చూసి చాలా రోజులైంది. మెట్రాన్ వచ్చినప్పుడు ఇంటికి రా.”

“అలాగే. నువ్వు ఇక్కడికి రావడంలేదా?”

“లేదురా! తీరిక ఏది?”

“ఓ.కే. గుడ్ బై.”

రాజేంద్రప్రసాద్ రిసీవర్ క్రెడిట్ చేసేసరికి ఎదురుగా దశరథ్ కూర్చుని ఉన్నాడు.

“విరా! కనుక్కున్నావా?”

“ఆ....ప్రకటన ఇచ్చింది ఎవరో అమ్మాయట బావా!”

“అమ్మాయా?” ఆశ్చర్యపోయాడు.

“కె. యస్. రాణి. ఆ అమ్మాయి గూడా పత్రికల ఆఫీసు కొచ్చి ఇవ్వలేదట. అడ్వాన్స్ అడ్వర్ టైజర్స్ ద్వారా ప్రకటన పంపిందట” చెప్పాడు దశరథ్.

“కె. యస్. రాణి ఎవర్రా? నా కవయాగుర్తురావడం లేదు. నీకేమైనా జాపకం వుందా?”

“లేదు బావా!” అన్నాడు దశరథ్.

“వండర్ ఫుల్ గా వుండే! నేను చచ్చిపోయానని నీలు ఖర్చుపెట్టి ప్రకటన ఎండుకు ఇచ్చిపట్టు? వాళ్ళకేం లాభం? అందులోనూ ఆమ్మాయి!”

రాజేంద్రప్రసాద్ మత్తు దిగిపోతున్నట్లుగా వుంది. వీసా ఎత్తి గ్లాసు నింపుకున్నాడు.

ఫోన్ మ్రోగింది.

దశరథ్ రిసీవర్ ఎత్తాడు.

“అలాగా? చెప్తారే” అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

“గుంటూరునుంచి పద్మ వాళ్ళు వచ్చారట” అన్నాడు దశరథ్.

రాజేంద్రప్రసాద్ కి నవ్వొచ్చింది. తను చచ్చిపోయాడని కూతురు, అల్లుడు వచ్చారన్నమాట.

“ఇప్పుడేం చేద్దాం?” ప్రశ్నించాడు రాజేంద్ర ప్రసాద్.

“కాంటర్ వేద్దాం పేపర్లు.”

“ఏమని నేను బ్రతికే వున్నాననా?” నవ్వాడు.

“అవును.”

“వెయ్యిక పోతే నేం?”

“ఇలాగే ఫోన్లు, కండొలెన్స్ టెలిగ్రాఫ్స్ వస్తుంటాయి. చుట్టాలు దిగుతుంటారు” అన్నాడు దశరథ్.

“నేను బ్రతికి వుండగా చచ్చానని పేపరు వాళ్ళు వేసినందుకు పరువు నవ్వం దావా వెయ్యుచ్చా?”

“ఎవరి మీద?”

“పేపరు వాళ్ళమీద.”

“ఎలా? వాళ్ళేం వార్త కాదుగా వేసింది. ప్రకటన. డబ్బిస్తే వేశారు. దానికి వాళ్ళకేం బాధ్యతవుంటుంది?”

“డబ్బిస్తే మాత్రం బ్రతికి వున్నవాళ్ళు, చచ్చారని

యెలా వేస్తాను?" అన్నాడు రాజేంద్రప్రసాద్.

“వాళ్ళకేం తెలుస్తుంది? ఇలా అని వాళ్ళు వూహించలేరుగా?” అన్నాడు దశరథ్.

“మన లాయర్ని కన్స్ట్రక్ట్ చెయ్యి. ఏమంటాడో చూద్దాం” అన్నాడు రాజేంద్రప్రసాద్.

దశరథ్ తల వూపి వెళ్ళిపోయాడు.

ఫోన్ రింగ్ అంది.

“సర్! మీ చిన్నల్లుడు ఎయిర్ పోర్ట్ నుంచి ఫోన్ చేస్తున్నారు. వారికి కారు పంపాలట” చెప్పింది రీటా.

“వంట నే పంపండి” చెప్పాడు రాజేంద్రప్రసాద్.

అతను తల వెనక్కి వాల్చి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఉదయం నుంచి అంతా గమ్మత్తుగా వుంది. డ్రిల్లింగ్ గా గూడా వుంది. యెవరో అమ్మాయి తను చచ్చిపోయినట్లు ప్రకటన ఇవ్వడం ఏమిటి? ఎన్ని వేలు ఖర్చు పెట్టిందో? ఎవరా కె.యస్. రాణి? తన ఫాటో ఆమెకు ఎక్కడున్నుంచి వచ్చింది? అది రీసెంట్ ఫాటో గూడా కాదు. ఏనాటిదో?

అతనికి గమ్మత్తయిన ఆలోచన వచ్చింది. అది సినిమా టిక్కెట్ గా వుంది. తను లోగడ యెవరన్నయినా వెళ్ళి చేసుకుంటానని మోసం చేశాడా? ఆమెకు అడపిల్ల పుట్టి ఇలా తనమీద పగ తీర్చుకోబోతున్నదా?

ఆలోచిస్తే అతనికి ఎవరూ గుర్తురాలేదు. పగతీర్చుకోవాలనుకుంటే తనను చంపడానికి ప్రయత్నించాలి గాని, ఇలా చచ్చిపోయాడని ప్రకటన ఇస్తే ఏం లాభం? ఎంత అమాయకురాలు?

తన ఆలోచన నిలీగ వుండనిపించింది అతనికి. నవ్వు కున్నాడు తనలో తనే.

‘పేపర్లో తన ఫోటో చూసి అమ్మాయి లిద్దరూ ఎంత ఏడ్చారో పాపం?’ అనుకునే సరికి ఆతినిగుండె బాధగా మూలిగింది.

తనని చూడాలని ఆదురాపడుతుంటారు, తను చనిపోలేదని తెలిసి చాలా సంతోషపడివుంటారు, తన రాక కోసం యెదురుచూస్తూంటారు, వెంటనే ఇంటికి వెళ్ళాలి, అనుకున్నాడు.

కారు రెడీ చెయ్యమని ఇంటర్ కమల్ చాచాడు, ఆఖరి పెగ్ గొంతులో పోసుకుని, నీటులోనుంచి లేచి బయల్దేరాడు.

26

శుక్రవారం తెలుగు దినపత్రికలలో నేను చనిపోయినట్లుగా ఫోటోతో సహా వేసిన ప్రకటన అబద్ధం, నేను నిత్యేపంగా వున్నాను. యెకరో నా విరోధులు నన్ను అపఖ్యాతి పాలుచెయ్యడానికి వేయించిన ప్రకటన అని బంధు మిత్రులందరికీ ఇందుమూలముగా తెలియజేస్తున్నాను. నేను చనిపోయానని పొరబడి స్వయంగాను, ఫోన్ ద్వారాను, టెలిగ్రామ్స్ యిచ్చి సంతాపం తెలియజేసిన మా ఖాతాదార్లకు, బంధు మిత్రులకు కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తున్నాను.

ఇట్లు,

పశుపతి రాజేంద్రప్రసాద్,

ప్రాప్రయిటర్,

ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీస్,

యన్. యన్. కృష్ణన్ సార్లె, మద్రాసు.

తెలుగు ప్రతికలలో వచ్చిన ప్రకటన చదివి విజయ సంతోషించింది.

“కిరణ్! డబ్బుపోలే పోయింది గాని రాజేంద్ర ప్రసాద్ అడ్రస్ దొరికింది” అంది విజయ.

కిరణ్ నవ్వాడు.

“అనవసరంగా డబ్బు వేస్తున్నావు విజయా! కాస్త ఆలస్యంగానే నా వాడి అడ్రస్ తెలుసుకునేవాడిని.”

“అవకాశకృష్ణ అడ్రస్ తెలుసుకోవడానికి నవ్వు పడ్డ తిప్పలు అప్పుడే వచ్చిపోయావు.”

“అందులో నే వుంది థిర్.”

“థిర్ ఏమో గాని టైమ్ వేస్తున్నాడదని నా వుద్దేశ్యం. చూశావా ఇంకా నాలుగు గంటల్లో వాడు తెటపడిపోయాడు. లేకపోలే యెలా తెలుసుకునే వాడివి? యెన్ని తిప్పలు పడేవాడివి అనవసరంగా.”

“ఆ మాట నిజమే.”

“ఇప్పుడిక వాడిని పైకి పంపించడానికి ఏ ప్లాన్ వేస్తావో బయ్యి చూద్దాం” అంది విజయ.

“వేసికొస్తాం ఒక్కటే. కోసమిన్ని తికమక పెట్టడం. వాడు చచ్చేవాటికి మగ్గురు నలుగురు అనుమానితుల్ని తయారుచెయ్యడం” చెప్పాడు కిరణ్.

“బాగుంది కిరణ్! యెలా వచ్చింది నీ కీ ఐడియా?”

“నీ కోసమే నా మనసులో పుట్టుకొచ్చింది.”

“కోసమా?”

“యన్ విజయా! చిన్నతనం నుంచి మనం ఒకటిగా పెరిగాం. మనం పెళ్ళిచేసుకుని సుఖంగా వుంటామని యెన్నో కలలు కన్నాం. కాని యెప్పుడో జరిగిన చెడు

నిజం చెప్పి మా నాన్న నీ మనసులో పగ రగిల్చాడు. ఆ జ్వాలల్లో మాడిపోతడానికి సిద్ధపడ్డావు నువ్వు. నేనీ విషయం విన్నప్పుడు మేకో తిన్నాను. ధరించలేక పోయాను. నువ్వు లేకుండా నేను జీవించడం కష్ట అని పించింది. బ్రతికేది నాలుగు రోజులే అయినా సుఖంగా జీవించాలని అనుకున్నాను. కాని నేరం చేసి తేటపడటండా వుండడం యెలాగా అని తీవ్రంగా ఆలోచించాను. రోజుల తరబడి మధన పడ్డాను. చివరకు సక్సెస్ అయ్యాను. ఒక రోజు ఈ విడియో ఫ్లాష్ లా మనసులో మెరిసింది" చెప్పాడు కిరణ్.

విజయ అబ్బురింగా చూసింది ఆతన్ని.

"ధాన్య కిరణ్, నువ్వు తోడుగా నిలవబట్టి నేనిలా నిశ్చింతగా వున్నాను" అంది విజయ మెచ్చుకోలుగా.

కిరణ్ ఆప్యాయంగా చూశాడు.

"చెప్పు కిరణ్! ముద్రావ్ ఎప్పుడు బయల్దేరదాం?"

"నీ ఇష్టం విజయా!"

"ఈ పనింగ్ ఫైల్ లో ఖాళీలున్నాయేమో ఎం క్వయిరీ చెయ్యనా?"

"నదు విజయా! ట్రైన్ లో చూడు."

"ఏం? విమానం అంటే భయమా?"

"అది కాదు. అంత అర్జెంట్ గా పక్కాల్సిన అవసరం ఏముంది? నెమ్మదిగా ట్రైన్ లో వెళ్దాం. అనవసరంగా డబ్బు దండగ."

"హాయిగా ఎంటలో వెళ్ళిపోతచ్చు. డబ్బు దండగ ఏమిట?"

"అవసరం తప్పినప్పుడు ఎ-తయినా ఖర్చుపెట్టు. అనవసరంగా ఒక్క కూపాయిగూడా ఖర్చుపెట్టగూడదు

విజయ! రాత్రికి తక్కువ బదులు లేవు ఉదయం చేరు
కుంటాం. దానికి కయ్యిరూపాయలు ఖర్చుపెట్టడం అన
వసరం కాదా!”

“అబ్బా! అబ్బాయిగారు చాలా పొదుపు చేర్చు
కున్నారే?” వ్యంగ్యంగా నవ్వింది విజయ.

“టైన్ పొదుపు, సుఖం గూడా. చెరుమీద పడు
కుంటే రైలు ఉయ్యాలలా తగుతూ హాయిగా నిద్ర
పడుతుంది.”

“అవును ఉయ్యాల తోగి యెన్నాళ్ళో అయింది
గదూ!”

“ఎప్పుడో అట్లకద్దినాడు తోగినట్లు గుర్తు” నవ్వాడు
కిరణ్.

“త్వరగా ట్రెన్ చేసుకో. సికింద్రాబాద్ వెళ్దాం.”

“ఎందుకు?”

“ఎందుకేమిటి? రిజర్వేషన్ కోసం. లేకపోతే జనరల్
కంపార్ట్ మెంట్ లో వెళ్దామా?”

“శేను రెడీ” అన్నాడు కిరణ్.

విజయ అతని రెక్కపట్టుకుని సోఫాలో నుంచి లేవ
దీసింది. మర్నాడు ఉదయం మద్రాస్ చేరుకున్నారు.
- టి.నగర్ గిరి కోడ్ లో విజయ వాళ్ళకి రెండంతస్తుల
బిల్డింగ్ వుంది. కయ్యిగళాల ప్లాట్ చుట్టూ ప్రహరీ
గోడ మధ్యలో బిల్డింగ్. మామిడి, నిమ్మ, నారింజచెట్లు,
రకరకాల పూల మొక్కలతో పచ్చగా ఉంటుంది.
విజయ వాళ్ళ తాతగారు కట్టించారు. భవానీ నిలయం
అని పేరు కనిపిస్తూ ఉంటుంది. ఎందరు అదేట అడిగినా
భవానీదేవి ఒప్పుకోలేదు. టౌట్ హాన్ లో తిమ్మయ్య
ఉంటున్నాడు. అతనే అ డంటికి వాచ్ మాన్, తోట

మారి కూడా.

పదిగంటలకు కిరణ్ తనూరే సోయాడు. తెల్లటి బట్టలో వా పింగ్ సో వ అడ్వర్ టెజ్ మెంట్ మాడల్లా కనిపిస్తున్నాడు. అతని చేతిలో బూ కలర్ ఫైలుంది. అందులో అతని డిగ్రీ సర్టిఫికేట్లు, యస్.సి.సి., సోపర్ట్స్ సర్టిఫికేట్లు వగైరా వున్నాయి.

విజయ బాత్ రూమ్లో నుంచి వచ్చి అతను రెడీ అయిపోవడం చూసి కొంచెం ఆశ్చర్యపోయింది.

“కిరణ్! ఆప్పుడే ఎక్కడికి?”

“వేటకి.”

“ఏ వేట?”

“మైదాన్ మహానగరంలో ఎలా బ్రతకాలి మేడమ్! వీదొక నాకరీ పెరుక్కొవమ్మా! ఒంటరి వాడిని కూడా కాదు.”

“జోక్స్ తర్వాత.”

“జోక్ కాదు నిజం. కావాలంటే ఇదుగో ఫైల్ చూడు.”

ఫైల్ విజయకు అందించాడు.

విజయ ఫైల్ తెరిగేసి తెరిగి ఇచ్చేసింది.

“ఇక్కడేవరున్నాడు మీ తాత నాకరీ ఇవ్వడానికి?”

“వెతకడానికేగా బయల్పడింది.”

“ఎలా వెళ్తావ? మూటర్ గూడా తెచ్చుకో లేదుగా?”

“నిరుద్యోగి మూటర్ మీద తెరిగితే ఉద్యోగం యెవరిస్తాను?”

“అయితే ”

“బస్సే గతి.”

విజయ నవ్వింది.

కిరణ్ ఫుల్ చేత్తో పట్టుకుని బయల్దేరాడు. గిరి
లోడికి ఒక పెళ్ళి పాండిబబా, రెండో పెళ్ళి రాఘవయ్య
లోడ్డు వున్నాయి. ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీకి పెళ్ళిడానికి
దారి విజయను అడిగి తెలుసుకున్నాడు. పాండిబాబా
బస్ స్టాప్ దగ్గర నిల్చున్నాడు. పన్నెండు 'బి' ఎక్స్-
రామ్ థియేటర్ దగ్గర దిగాలి. అక్కడికి దగ్గలోనే
ఉంటుంది ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీస్.

పదిగంటలకు ఫుల్ రమ్ గా వుంటాయి సిటీబస్ లు.
పన్నెండు 'బి' మరీను. వస్తున్నాయి, పోతున్నాయి.
క్రిక్కిరిసిన పాసింజర్స్ తో పోతున్న బస్సులు చూస్తూ
నిల్చున్నాడు. అరగంట గడిచింది. ఎంతసేపు నిల్చున్నా
తనలోనూ బస్సులు భారీగా రావని అరమైంది. ఒక బస్
రాగానే ఎక్కాడు. లోపల ఉక్కచోత. కండక్టర్
బస్ మధ్యలో జనం మధ్య చిక్కుకుపోయాడు.

'మున్నాడి పోంగో'

'మున్నాడి పోంగో'

శేకలు పెడుతున్నాడు. ఎవరూ వినిపించుకోవడం
లేదు. అరినికి ది.పి. రెయిల్ పోయి అడుగున్నాడు. రామ్
థియేటర్ వచ్చేవరకు రైల్వేకి టిక్కెట్ తీసుకోవడం
కుదరలేదు. బస్ దిగేసి క్రింద నుంచి కండక్టర్ని శేకని
రూపాయి కాపాన్ చేతిలో పెట్టాడు.

బస్ కదిలింది.

'ఎన్నంగో' అని కండక్టర్ శేకేస్తున్నా వినిపించుకో
కుండా ముందుకు సాగాడు కిరణ్.

లోడంబాకంలో మెయిన్ లోడ్డుమీదే వుంది ప్రసాద్
ఇండస్ట్రీస్. బిల్డింగ్ పైన నియోన్ లైటుమీద ఇంగ్లీషు

అక్షరాలు కలిపిరాకలో వున్నాయి. రాత్రిపూట అవి వెలిగితే ప్రకాశవంతంగా కనిపిస్తాయి.

గేటుముందు మూలుమీద కూర్చుని వున్నాడు గూర్ఖా వాచ్‌మాన్. కిరణ్ అతన్ని గమనించనట్లు సరాసరి లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు. వాచ్‌మాన్ అడ్డు చెప్పలేదు. ఫస్టుక్లాస్ పర్సనల్టీతో మాసుకుపోతున్న అతన్ని అప దానికి వాచ్‌మాన్ కి ధైర్యం చాలలేదు ఎందుకో.

అఫీసులో ఎవరి పనిలో వాళ్ళున్నారు. కిరణ్ ని ఎవరూ పట్టించుకోలేదు.

తెల్లటి యూనిఫాంలో వున్న అటెండర్ని అడిగాడు కిరణ్.

“మే నేజర్ గారు ఎక్కడుంటారు?”

అటెండర్ చెప్పాడు.

‘వి. వెంకటసుబ్బయ్య, మే నేజర్’ అని తలుపుమీద బోర్డు ప్రకటించింది.

అటెండర్ ద్వారా స్లిప్ మీద తన పేరు రాసి పంపాడు.

కిరణ్, ఎమ్.కామ్.

అటెండర్ తిరిగివచ్చి లోపలకు రమ్మన్నాడు.

“గుడ్ మానింగ్ సర్” అన్నాడు కిరణ్.

వెంకటసుబ్బయ్య గుమ్మడికాయలా వున్నాడు. బొద్దుగా ఎర్రటి శరీరం. బట్టతలచుట్టూ తెల్లటి వెంట్రుక లున్నాయి. ముఖానికి విధూతి రేఖలు అడ్డంగావున్నాయి. అరవాయ నేమా అనుకున్నాడు.

“ప్లీస్ వీ నీ టైట్” అన్నాడు.

థాంక్స్ చెప్పి కూర్చున్నాడు కిరణ్.

“నా పేరు కిరణ్. ఎమ్.కామ్, ప్యానయ్యాను, మీ

ఇంకస్త్రీల్లో ఎక్కంట్రోవింగ్ లో యేదైనా జాబ్
దొరుకుతుంటేమోనని చచ్చాను” ఇగ్లీషులో చెప్పాడు.

“అబ్బాయ్ నువ్వు తెలుగువాడివేనా?”

“అరే ఎలా తెలుసుకున్నారు?”

“నీ ముఖంచూసి తెలుసుకున్నారే” చ ను వు గా
అన్నాడు వెంకటసుబ్బయ్య.

“మీరూ తెలుగువారేనా? అడబ్బాటు చూసి అరవ
వాళ్ళు అనుకున్నాను” అన్నాడు కిరణ్.

“అరవవాళ్ళల్లో కలిసిపోయాం. మా అబ్బాయి పేరు
శివరామన్, అమ్మాయి శ్రీవల్మీ. ఎక్కడుంటే అక్కడ
మిక్స్యిపోవాలి.”

“మీరు చెప్పింది సెంట్ పర్సెంట్ కరెక్టు.”

“ఇప్పుడు చెప్పి? ఏం కావాలన్నావ్ జాబ్ గదా!”

“అవున్నార్. మనం మనం ఒకటి. మీరెలాగైనా
జాబ్ ఇప్పించాలి.”

“చూడబ్బాయ్! నువ్వు తెలుగువాడివైపోవడం నీ
దురదృష్టం. ఇక్కడ తెలుగువాళ్ళని పనిలో చేర్చుకోరు”
చెప్పాడు వెంకటసుబ్బయ్య.

“మీరు తెలుగువాళ్ళేకదా సార్!”

“ఎప్పుడో పాఠశాలంలో తీసుకున్నవాళ్ళం కొందరం
ఉన్నారే.”

“అదేంసార్? ఈ కంపెనీ పాప్రయిటర్ అరవ
మనిషా?”

“లేదు. తెలుగువారే.”

“నిజంగా!”

“అక్షరాలా! పదహారణాల తెలుగువాడు. పేరు
పకుపతి రాజేంద్రప్రసాద్.”

“ఎదో అన్యాయం సార్! తెలుగువాడి కంపెనీలో తెలుగువాడిని పనిలోకి తీసుకోరా?”

“అదంతే. తెలుగువాళ్ళు షోల్లారాయళ్ళు. పని ఇచ్చినా ఎగ్జిటివ్లూ ఖాడియాల చుట్టూ తిరుగుతుంటారు నీనిమాలో కేమలకోసం, ఎప్పుడూ సెలవులు పెట్టి కంపెనీకి ఎలానాం పెడుతుంటారు.”

“అన్యాయం సార్! అందరూ ఆలా వుండరు.”

“ఇది నా ఉద్దేశ్యంకాదు నాయనా. మా పాప్రయిటర్ ఉవాచ, అందుకే ఈ కంపెనీలో అంతా అరబ్ వాళ్ళు పనిచేస్తున్నారు. వాళ్ళు కష్టతీవులు. పని మీద శ్రద్ధ వున్న వాళ్ళు. తెలిసిందా!”

“మీరు చెప్పింది గుర్రం, గాడిద ఒకటే అన్నట్లుంది.”

“ఏం చేస్తాం. మా పాప్రయిటర్ కి తెలుగువాళ్ళ మీద బాడ్ ఇంప్రెషన్ పడిపోయింది.”

“నాలో సందేహం సార్!”

“ఏమిటి నాయనా?”

“మీ పాప్రయిటర్ కి కూతుళ్ళున్నారా?”

“మగ్గురూ కూతుళ్ళే. కొడుకులేవు.”

“ఎవరికైనా పెళ్ళిళ్ళు అయ్యాయా?”

“ఇద్దరికీ పెళ్ళిళ్ళు చేశాడు.”

“వాళ్ళు..... ఏ మీన్ ఆల్లుళ్ళు తెలుగువారేనా? అరబ్ వాళ్ళా?”

“తెలుగువాళ్ళే.”

“అంటే అసమర్థులకిచ్చి పెళ్ళిళ్ళు చేశాడన్నమాట.”

కిరణ్ మాటలకు వెంకిటసుబ్బయ్య గట్టిగా నవ్వాడు.

“ధీరేవాడికయ్యా!”

“లేకపోలే యేమిటి సార్ మీరు చెప్పేది. తెలుగు వాళ్ళంతా సినిమాపిచ్చోళ్ళు అయిపోతున్నారని చెబుతున్నారు” అటెండర్ లోపలకు వచ్చి ఫైర్స్ ప్రేలో పడేసి పోయాడు.

“చెప్పండి సార్! ఎవరైనా వేకన్సీలున్నారా?” అడిగాడు కిరీట్.

“చూద్దాం. ఇప్పుడు కాస్త బిజీలో ఉన్నాను. రెండు రోజులు ఆగి కనిపించు” అన్నాడు వెంకటసుబ్బయ్య.

“థాంక్స్ వెరీమచ్ సార్!” అన్నాడు కిరీట్ సంతోషంతో.

అలా యెక్కి గిరి రోడ్డులో ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ సాయంకాలం చాటివ తర్వాత రోడ్డంతాకం వెళ్ళాడు. ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీస్ ఆఫీసు యెదురుగా ఉన్న హోటల్లో కూర్చున్నాడు. ఆరుగంటలకు చెటకు వచ్చాడు వెంకటసుబ్బయ్య. బస్ స్టాప్ వైపు వెళ్తుంటే కిరీట్ ఆయన్ని అనుసరించాడు.

“గుడ్ ఈవనింగ్ సార్!”

వెంకటసుబ్బయ్య వెనక్కి తిరిగిచూసి ఆశ్చర్యపోతూ “నువ్వా!” అన్నాడు.

“నీ నీ సార్! మీలో కానీపు మాట్లాడాల వచ్చాను.”

“బాబ్ విషయమేగా! చూద్దాం.”

“ఫరవాలేదు సార్! అలా చోళా హోటల్లో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం. వెజెంట్ గా వుంటుంది.”

చోళా హోటల్ పేరు చెప్పగానే వెంకటసుబ్బయ్య ముఖం ప్రసన్నంగా కనిపించింది.

“ఎందుకయ్యా! అంత దూరం, మురీ కాన్స్ట్రీ హోటల్

గూడాను" అన్నాడు మొహమాటపడుతూ.

"ఫరవాలేదు పదండి" అని కిరణ్ అటో పిలిచాడు.
అటో ఆగింది.

ఇద్దరూ యెక్కి కూర్చున్నారు.

"చోళా" చెప్పాడు కిరణ్.

27

వారం తర్వాత కిరణ్ అసిస్టెంట్ స్టోర్ కీపర్ గా
దెయిలీ వేజెన్ మీద ప్రసాద్ ఇండస్ట్రియల్స్ జాబ్
సంపాదించాడు. ఆ సందర్భంగా చోళాలో పార్టీ ఇస్తా
నంటే వెంకటసుబ్బయ్య వద్దన్నాడు. నీ కొచ్చేనెల తీతం
ఒక పూటలో హింతి కర్పూర మెపావడం నా కిట్టలేదు.
చీవ్ అండ్ బెసుహోటల్ కి వెళ్ళాం అని మాంట్
కోడ్ లో వున్న గజేంద్రవిలాస్ కి తీసుకళ్ళాడు వెంకట
సుబ్బయ్య. ఆ హోటల్ యెప్పుడూ రవ్ గా వుంటుంది.
ఇడ్లీ, దోసె వంటివే కాకుండా నాన్ వెజ్ బిర్యానీ,
చికెన్ సిక్వీస్ ఫైవ్ వంటివి గూడా దొరుకుతాయి. కానీ
అనుకున్న వాళ్ళకి గజేంద్రవైస్ నుంచి మందు తెప్పించి
ఇస్తారు కస్టమర్స్ కి.

వెంకటసుబ్బయ్య ఇవ్వప్రకారమే అప్పుడప్పుడూ
గజేంద్రవిలాస్ కి ఇద్దరూ వెళ్ళి కాలక్షేపం చెయ్యడం
మామూలయింది. త్వరలోనే అతనికి అతి ఇష్టమైన
పోయాడు కిరణ్. వెంకటసుబ్బయ్య పేరుకే మేనేజర్
గాని పవర్స్ అన్నీ దళరథ్ వే. అతను రాజాగారి
బామ్మర్ని ఆ కంపెనీలో బిజినెస్ మేనేజర్, ఎగ్జిక్యూటివ్
మేనేజర్, సీనియర్ మేనేజర్ వంటి కేటగిరీలలో వెంకట
సుబ్బయ్య ఒకడు. అతను ఎక్కంట్రు సెక్షన్ చూస్తుం
టాడు.

రాజేంద్రప్రసాద్, అతని ఇండస్ట్రి గురించి తెలుసుకున్న విషయాలు యెప్పటికప్పుడు విజయకి చెల్లువుంటాడు కిరణ్. నెల గోజుల తర్వాత చాలా సమాచారం చేరింది.

రాజేంద్రప్రసాద్ కి ముగ్గురు కూతుర్లు. ఇద్దరికి పెళ్ళయింది, మూడో అమ్మాయి బి. ఇ. ఎలక్ట్రానిక్స్ చదువుతోంది. అతని భార్య చనిపోయింది. బామ్మర్ని దశంధ్ తిరుగులేని అధికారం చలాయిస్తుంటాడు. అతని జనరల్ మేనేజర్.

ప్రసాద్ ఇండస్ట్రిస్ కాకుండా 'ఫిలిప్స్' అనే హోటల్ గూడా వుంది అతనికి. ఒక ఫారిన్ అమ్మేస్తుంటే కొన్నాడు. క్యాబరే డ్యాన్సులకు నగరంలో 'ఫిలిప్స్'కి మంచి పేరుంది.

అతను డబ్బు దగ్గర చాలా పీనానీతనంగా ప్రవర్తిస్తుంటాడు. భార్య పోయిన తర్వాత అతను డబ్బు గుండా తారనే కారణంగానే యే ఆడదాన్ని చేరిపోయాడని తెలుసుకున్నాడు. 'ఫిలిప్స్' పుణ్యమా అని అతనికి ఆ ఆవసరం లేకుండా పోయింది. ఎందుకో క్యాబరే డ్యాన్సర్స్ వస్తూ, పోతూ వుంటారు. అతనికి నచ్చిన అమ్మాయితో సరదాగా కాలక్షేపం చేస్తూ డబ్బు ఇవ్వకుండా సుఖాన్ని జరుకుంటాడు. యజమానికి ఆమాత్రం కన్సేషన్ ఇవ్వడానికి యెవరికీ సామాన్యంగా ఆధ్యంతరం వుండదు. ఆ ఫీల్డ్ అటువంటిది.

రాజేంద్రప్రసాద్ ని కాటు పెయ్యడం, తప్పించుకోవడం అంత తేలికైన విషయం అని అనిపించడంలేదు కిరణ్ కి. అయినా కాలమే తన సమస్యకు పరిష్కారం చూపిస్తుందనే నమ్మకంతో వున్నాడు.

ఆ గోజు సాయంకాలం నాలుగున్నరయింది.

కిరణ్ , నవోసం రామ్‌ధియేటర్ వేటి బగ్గర నిల్చు న్నాడు. ట్వెల్వ్ 'టి' బస్సులు క్రిక్కిరిసిపోతున్నాయి. రమ్‌గా వున్న బస్సుల్లో ప్రయాణం చెయ్యడానికి ఆల వాటు పడుతున్నా ఇంకా ఇబ్బందిగానే ఫీలవుతున్నాడు మరీ ఫుట్‌బోర్డు మీద నిలబడి పోవడం అతనికి ఇష్టం వుండదు.

“ఒరేయ్ కిరణ్.”

కిరణ్ తలెత్తి చూశాడు.

అతడు శ్రీనాథ్. చాలా కాలం తర్వాత కలుసు కున్నానున్న అనందం అతనిలో తొణికిసలాడుతోంది.

“ఏరా శ్రీనాథ్! నువ్వా? ఇక్కడ....” కిరణ్ కి సంతోషంతో మాటలు రావడంలేదు.

ఇద్దరూ విజయవాడ లయోలా కాలేజీలో చదువు కున్నారు. హాస్టల్‌రూమ్‌మేట్స్. రెండు సంవత్సరాలు కలిసివున్నారు. తర్వాత శ్రీనాథ్ ఇంజనీరింగు చదవ డానికి వరంగల్ వెళ్ళిపోయాడు. కిరణ్ బి. కామ్‌లో చేరాడు. మళ్ళీ ఇప్పుడే కలవడం.

“నువ్వెందుకు వున్నావిక్కడ?” ఆశ్చర్యంగా అడి గాడు శ్రీనాథ్.

“ముందు నీ సంగతి చెప్పు?” అన్నాడు కిరణ్.

“నీ వుండి? ఉద్యోగానికి వేట” అన్నాడు శ్రీనాథ్.

“నేనూ అంతే. ప్రస్తుతానికి చిన్న జాబ్ సంపా దించాను. అదుగో అందులోనే.”

ప్రసాద్ ఇండస్ట్రీస్ వైపు చెయ్యిత్తి చూపించాడు.

“సమ్‌థింగ్ ఈజ్ బెటర్ డెన్ న్‌థింగ్” నవ్వాడు శ్రీనాథ్.

“ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ”

ఈ నెల “సస్లి మెంట్” ముఖచిత్రాలు (అట్టమీడి బొమ్మ, అట్టచివరి బొమ్మ) పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేటట్లుగా ఒక్క-మాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని, పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి, ఈ నెల ౪ వ తేదీలోపు మాకు చేరే టట్లు పంపండి.

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులు తమ పూర్తి చిరునామాతో పాటు, తమ నెంబర్ కూడా వ్రాయాలి.

మాకు వచ్చిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యకు ఏడాది పాటు పత్రిక లేదా సస్లి మెంట్ దహమతిగా పంపుతాము.

“హోమ్ డెలివరీ”

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులకు ‘అపరాధ పరిశోధన’ పత్రిక మరియు సస్లి మెంట్ జాపీలు వాటి అసలు ధరకే అందజేయబడతాయి. అంతేకాదు - వారికి పత్రికలను ప్రతి నెల రిజిస్టరు లేదా డిక్ పోస్ట్లో పంపుతాము.

ప్రతి ౪ నెలలకు ఒకసారి అంటే - జనవరి మరియు జూలై నెలల పత్రికలు మాత్రం V. P. ద్వారా పంపబడతాయి. దానికి మీరు అర్థ సంవత్సర చందా రు. ౪0/-లు చెల్లించవలసి వుంటుంది. పోస్టు ఖర్చులన్నీ మేమే భరిస్తాము.

‘హోమ్ డెలివరీ’ వల్ల పత్రికలు మీకు మరింత త్వరితంగా గ్యారంటీగా అందుతాయి. ఇంకా రెండేసి నెలల కొకసారి V. P. ద్వారా తెప్పించుకునే సౌకర్యంకూడా వుంది.

మరి - మీరు చేయవలసిందల్లా వెంటనే రు. 10/-లు పంపి శాశ్వతంగా ‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులుగా చేరటమే.

పూర్తి వివరాలకై ‘అపన’ చూడండి!

“చాలాకాలం తర్వాత కలుసుకున్నాం. పద మేరీనా బీచ్ కి వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం” అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనాథ్ తల వూపాడు.

ఇదరూ ఆటో యెక్కారు.

బీచ్ లో కూర్చుని చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. చిన్ననాటి సంగతులు ముచ్చటించుకున్నారు. కిరణ్ తన గురించి అసలు విషయాలు ఏమీ చెప్పలేదు. పెళ్ళి యిందని మాత్రం చెప్పాడు.

శ్రీనాథ్ మెకానికల్ ఇంజనీర్. అతని స్వతంత్ర వ్యక్తిత్వంవల్ల యే కంపెనీలోను ఇమడలేకపోతున్నాడు. పోనీ స్వయంగా యేదైనా ఇండస్ట్రీ ప్లాన్ చేద్దామన్నా పెట్టుబడిలేదు. ఉమ్మడి కుటుంబంలో అతని చదువు కోసం అయిన ఖర్చు విషయంలో చాలా గొడవలు జరిగాయి. వాటాలు పంచిన తర్వాత పొలం అమ్మి వేశాడు శ్రీనాథ్. ఇప్పుడు కేవలం స్వశక్తి మీదనే బ్రతకాలి.

“అయితే నువ్వు జాబ్ కి పనికిరావురా!” అన్నాడు కిరణ్ అతను చెప్పిన కథంతా విని.

“నేనూ అదే నిశ్చయానికి వచ్చాను” అన్నాడు శ్రీనాథ్.

“ఈ కోణల్లో ప్రైయిట్ ఫార్వర్డ్ పనికిరాదు. లోకం మోసం కోరి నిండిపోయింది. మోసగాళ్ళకే కోణాలు” అన్నాడు కిరణ్.

“జీవితంమీద విసుగుపుట్టి పోనీ మోసం చేద్దామన్నా వీలుకుదరడంలేదు నాకు” అని నవ్వాడు శ్రీనాథ్.

“నువ్వు ఎదైదు ఆయిపోతానంటే, నేనో చిన్న ఉపాయం చేస్తాను. చెబ్బతో పెద్ద ఇండస్ట్రీయలిస్టువి

శ్రీ మహాలక్ష్మీవారి వెరైటీ నవలలు

మే 25 విడుదల !

1. సాగంధి యద్దనపూడి సులోచనరాణి 25-00
(దైరెక్టు నవల)
2. ఉషశ్రీ రామాయణం (సరళవచనం) 25-00
3. ఉషశ్రీ భారతం ,, 25-00
4. ఉషశ్రీ సుందరకాండ ,, 12-00
5. పదకేళి 10-00
(100 పజిర్స్—ఆఖరున జవాబులతో)
6. ఉద్యోగపరీక్షలు - విజయరహస్యం 7-50
P.V.K. ప్రసాదరావు
7. కార్యాలయ - వాణిజ్యపదకోశము 12-00
R. వెంకటేశ్వరరావు
8. చైతన్యదీపాలు
ఆమారి వెంకటసీతారామమూర్తి 20-00
9. మనోరథం ద్విభాష్యం రాజేశ్వరరావు 18-00
(కథలు)

అడ్వాన్సులేని ఆర్డర్లు అంగీకరింపబడవు.

పోస్టు ఖర్చులు అదనం

ఫోన్ నెం : 68322

శ్రీ మహాలక్ష్మీ బుక్ ఎంటర్ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట,

విజయవాడ - 520 002.

అయినా "తావు" చెప్పాడు కిరణ్.

శ్రీనాథ్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఏమిటా అది? బెబ్బతో జాతకం మారిపోయే ఉపాయం?"

"నీకు ధైర్యం ఉంటే చెప్పు, అంతా నేను చూసుకుంటాను."

"ఏమిటా చెప్పు?"

"వివరాల్ని తర్వాత, ఏం లేదు. చిన్న అబద్ధం అడిగే చాలు. ఆ తర్వాత జరిగేవన్నీ నేను చూసుకుంటాను."

"చిన్న అబద్ధం అయితే ఓ, కే," అన్నాడు శ్రీనాథ్.

"అంతేరా బాబు. నువ్వు మర్డర్స్ చెయ్యనక్కర్లేదు. దోపిడీలు అంతికంటే చెయ్యనక్కర్లేదు."

"అయితే సరే!" అన్నాడు శ్రీనాథ్.

"రేపు సాయంకాలం ఆరుగంటలకు చోళా హోటల్ గేటు దగ్గర రెడీగా వుండు" చెప్పాడు కిరణ్.

"ఎందుకు?"

"వెధవ ప్రశ్నలు వెయ్యకు. చూస్తూ వుండు. నేను చెప్పేవాటి! 'తందాన' అంటూ ఉండడమే నీ పని" అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనాథ్ తల ఊపాడు.

మర్నాడు సాయంకాలం కిరణ్ ఆటో దిగేసరికి చోళా హోటల్ దగ్గర రెడీగా నిల్చుని ఉన్నాడు శ్రీనాథ్.

కిరణ్ తోపాటు వెంకటసుబ్బయ్య దిగాడు.

(ఇంకా వుంది)

BLANK PAGE

Regd.no: H/HD-48

